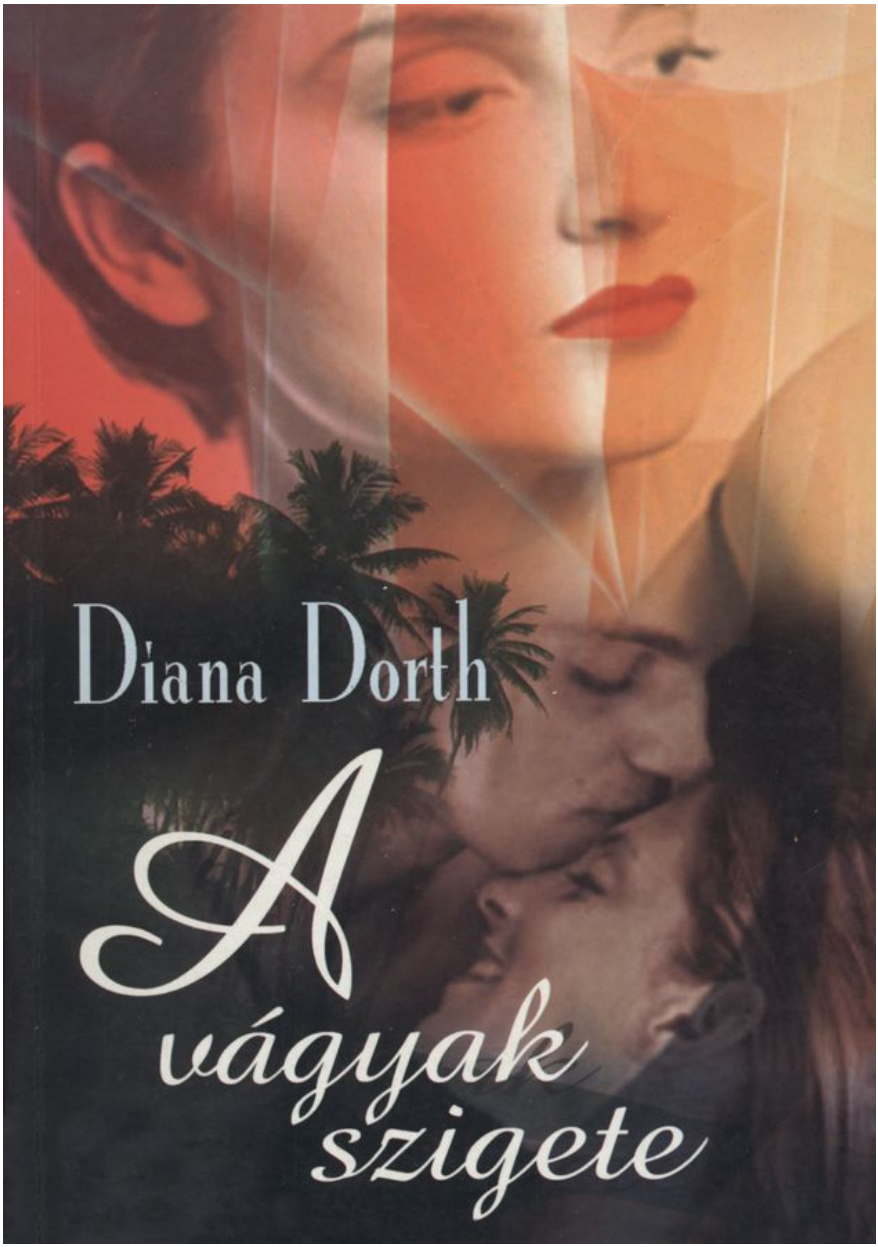
Diana Dorth
A vágyak szigete

Diana Dorth

A vágyak szigete

Pallas Antikvárium Kft

1. 4
2. 11
3. 32
4. 42
5. 55
6. 77
7. 90
8. 98
9. 109
10. 127
11. 139
12. 159
13. 164
14. 176
15. 187

1.

A nap kellemesen sütött, mikor Melanie Brams felérvén a dombra fáradtan „huppant” le a fűbe, hogy kifújja magát. Iskolatáskája ott hevert mellette. Szerencsére vége volt az óráknak és ő egyenesen ide jött. Aznap délután nem kellett azonnal hazamennie az iskolából, otthon azt hazudta, hogy a barátnőjét korrepetálja matematikából. Melanie jó tanuló volt, anyja szigorúan fogta, azt szerette volna, ha a lánya egyetemre megy. Mellie okos, szorgalmas kislány volt, lelkiismeretesen tanult és mindig igyekezett, hogy eleget tegyen szülei elvárásainak. Szerette az iskolát, a tanárait, s legjobban a tudományért rajongott.

Most viszont egyedül ült a dombon, szabad volt, végre elszakadhatott az iskola kötelékéből és ez jó érzéssel töltötte el. Megtörölte izzadtságcseppektől gyöngyöző, pirospozsgás arcát, s gyönyörködött a tájban. Boldogan szippantotta magába a friss levegőt, orrát megcsapta a különféle virágok illata. Ha alaposan körülnézett, látta az apró, színes fejeket, melyek beborították a domboldalt és a völgyet. Ahogy szemével követte a sárga, fehér, piros, lila virágözönt, azok utat mutattak a tekintetnek és onnan jól látta a tavat, melynek vize csillogott, visszaverte a nap sugarait. Sokat hallott már erről a helyről, de nem gondolta volna, hogy ilyen szép. Amikor otthon említést tett róla, anyja megtiltotta neki, hogy oda menjen. Mondjuk akkoriban minden szülő óvta a gyermekét; egy kisfiú belefulladt a tóba és a hír futótűzként terjedt végig a városon. Kis tó volt, sekély, azonban a fiú nem tudott úszni. Az emberek kezdetben John Hadsont okolták a történtekért, mert a tó még a Hadson birtokhoz tartozott, aztán megállapították, hogy baleset volt, a fiú átszökött a partra,

meg akart mártózni a tóban és… Az emberek belátták, alaptalanok voltak a vádaskodások és a szülők is beismerték, John Hadson nem vádolható a gyerek haláláért. Azonban Melanie tudta, anyja úgysem engedné el, ezért hazudott neki. A Bramsok és a Hadsonok évtizedek óta ellenségben voltak egymással, senki nem tudta miért. A városban pletykáltak róluk ezt-azt, de Melanie hiába faggatta az anyját, az cáfolta a felröppent híreszteléseket és leteremtette Mellie-t, hogy ne foglalkozzon a felnőttek dolgával. A lány viszont többször felfigyelt rá, anyja mindig összerezzent, ha kiejtették előtte a Hadson nevet.

Melanie kényelmesen hátradőlt, szőke haja szétterült a füvön, kék szeme az eget fürkészte. Odafent alig látott egy-egy felhőt, a nap vakította, így behunyta a szemét. Hallotta a madarakat, élvezte a friss levegőt és érezte: ez teljesen más, mint az iskolában, otthon vagy a város bármely részén. Csendesebb, kellemesebb, lágyabb, nyugodtabb… Ez a természet és Mellie ezt szerette… Dúdolni kezdett egy vidám dalt, amit még a dadus tanított neki. Beleénekelte a természetbe, a madarak egy pillanatra elhallgattak, mintha meglepődtek volna az emberi hangon, vagy csak Melanie hallotta úgy? Csendben maradt, a madarakat ismét hallotta énekelni, aztán folytatta ő is a dalt alacsonyan, majd egyre magasabbra merészkedett a képzeletbeli skálán. Gyönyörű hangja volt. Már kétszer elénekelte a refrént, mikor hirtelen felült, eszébe jutott valami. Az órájára pillantott, várt valakit. Tíz perce késik, állapította meg a mutatókról. Mikor jön már? Az iskolában megbeszélték, idefent találkoznak, és úgy látszik, kettejük közül csak Melanie tartotta be az ígéretét. Kezdett ideges lenni, és ha átejtették?

Nagy kockázatot vállalt azzal, hogy ide jött. Egyrészt, mert szembeszállt saját nézeteivel, másrészt meg életében először hazudott a szüleinek, holott tudta, nem szép dolog. Mondjuk, ha jobban belegondolt valójában nem is hazudott, csak

füllentett, de ez nem könnyített a lelkén. Az viszont meg sem fordult a fejében, mit fog majd kapni otthon, ha kiderül? Az még „hagyján”, hogy korrepetálás helyett az ellenséges birtokra merészkedett, a tiltott tóhoz, azonban ha az anyja tudomást szerezne arról, hogy John Hadson fiával fog találkozni, biztosan lenyelné keresztbe. Melanie megborzongott, végigfutott a hátán a hideg, s próbált erőt venni magán. Miért gondol mindig a legrosszabbra? Anyja honnan jöhetne rá a „turpisságra”, mikor a barátnőjét is beavatta a tervébe? Nem fog rájönni! – mondogatta egyre többször és a következő pillanatban már azt vette észre, sikerült meggyőznie saját magát, úgyhogy gyorsan elhessegette az efféle gondolatokat a fejéből. Inkább a tavat nézte és a napfény játékát a vízen. Milyen gyönyörű! Ilyet még sosem látott, azonban nem élvezhette sokáig, hirtelen ujjak tapadtak a szemére, eltakarták a látványt, nagy sötét folt lett helyette. Melanie nem ijedt meg, megérintette az idegen ujjakat és örömében felkiáltott, amint felismerte azok tulajdonosát.

– Harry!

A fiú mosolygott a lány háta mögött, kezeit a vállára csúsztatta, s gyengéden masszírozni kezdte az izmokat. Milyen selymes bőre van, gondolta, öröm volt megérinteni.

– Na, végre! – Mellie a fiú felé fordult, és ahogy azokkal a kék szemeivel belenézett a sötét szempárba, Harry ereiben bizsergésnek indult valami. – Hol voltál eddig? Azt hittem, el se’ jössz.

– Nem volt könnyű észrevétlenül kisurranni a házból. – Ahogy a Bramsok nem örültek egy Hadsonnak, úgy a Hadsonok sem örültek egy Bramsnak. Sajnos, ez a fiataloknak sok gondot okozott.

Melanie ismét hátradőlt a fűbe és felsóhajtott.

– Bárcsak ne lenne viszály a két család között!

Harry is mellé telepedett, s nézte a lányt. Olyan szép volt

égszínkék szemével, aranyszőke hajában enyhe, természetes hullámmal, mely még nem érte el a vállát. Harry sosem tudott betelni a szépségével, Mellie bája mindig elvarázsolta, az órákon is inkább őt figyelte, mint a tanárt. Letépett egy apró virágot, lila fejűt, melyet végighúzott a lány arcán és csiklandozta a bőrét, leérvén a nyakáig. Mellie kuncogott, forgatta a fejét ide-oda, aztán Harry hirtelen fölé hajolt és megcsókolta. A lányt váratlanul érte a dolog, eléggé meglepődött, de engedett. Csókra nyílt a szája, és a fiú örömmel tapasztotta hozzá az övét. Csókolóztak! Nem először tették ezt, ismerték már az érzést, és milyen jó volt! Mellie sosem értette anyja miért tiltotta mindentől, ami jó. A fiúkkal vigyázni kell, főleg egy Hadson fajtával – Gillian ezerszer belevéste már a lánya fejébe. Ne engedd a közeledbe, ne engedd, hogy kólát fizessen neked a büfében, ne találkozz vele sehol, akárhányszor hív, és ha észreveszed, hogy néz, fordítsd el a fejed. Majd csak megérti, hogy nem akarsz foglalkozni vele… De Melanie igenis foglalkozni akart vele, szerette, ha a fiú meghívta egy kólára és égett a vágytól, hogy találkozzanak. Ketten, a természet lágy ölén…

Nem olyan rég kezdték el a gimnáziumot – akkor kezdődött a szerelmük is –, már „javában” randevúztak és attól, hogy a múlt héten komolyra fordult a dolog, mert Harry megcsókolta a lányt, Mellie apja is szívrohamot kapott volna, nem csak az anyja. És most ismét csókolóztak, de ez sokkal jobb volt, mint az előzőek.

– Elmondod majd valakinek? – kérdezte Mellie, miután befejezték. Ujjaival beletúrt a fiú barna hajába.

– Micsodát? – mosolygott Harry.

– Hát, hogy mi… – A lány elpirult, lesütötte a szemét.

– Nem akarod, hogy bárkinek is elmondjam?

– Nem szeretném, ha rólunk beszélnének a suliban. Félek, hogy akkor a szüleim fülébe jutna a dolog.

Szóval itt van a kutya elásva! Mindig a szülők és azok az

átkozott, makacs nézeteik. Állandóan falat állítottak kettejük közé, s ebből Harrynek már nagyon elege volt. Elhúzódott a lánytól.

– Mi bajod van? Szerintem mindkettőnk érdeke, hogy titokban maradjon. A szüleim megfojtanának, ha megtudnák, és a tieid sem viselkednének másképp.

– Lassan agybajt kapok már ettől – jelentette ki elkeseredetten Harry. Nehéz volt összehozni a találkákat, melyek sosem nyúltak tovább egy óránál, mert Mellie-nek haza kellett rohannia, nehogy otthon gyanút fogjon valaki. – Nem értem, anyád miért viselkedik így. Azért, mert Hadson vagyok, még nem kellene tiltania tőlem.

– Bárcsak tudnám, honnan ered a gyűlölete a családod iránt… – A lány arca szomorúvá vált. Esténként sokat töprengett már ezen, mielőtt elaludt volna, de nem sikerült megfejtenie a rejtélyt.

– Komolyan mondod, hogy nem tudod?

– Nem. – Melanie felkapta a fejét és kérdőn nézett a fiúra.

– Azt hiszed, az anyád nem csinálta azt, amit mi? Ő is volt fiatal… – Harry a lány szeméből kiolvasta, fogalma sincs arról, mi történt évekkel ezelőtt. – Annak idején apám udvarolt az anyádnak, aztán valamin csúnyán összevesztek, azt hiszem egy birtokon. Apám odébbállt, anyád egyetemre ment és sosem bocsátotta meg az apámnak, hogy mást vett feleségül.

– Ostobaság! – legyintett a lány. – Mindenki ezt híreszteli a városban, de a szüleim azt mondták, hogy ez csak pletyka.

– Pletyka? Nem csoda, hogy anyád nem vallotta be neked az igazságot, mert szégyelli… Pedig szerette az apámat, a Hadson-farmot, mindig itt találkoztak és itt fürödtek a tóban.

– Ebben a tóban? – csodálkozott Mellie. Akkor miért nem engedi, hogy ő is ezt tegye?

– Igen – vágta rá Harry. Felpattant a helyéről szaladni kezdett a tó felé.

A lány is felugrott és követte, vígan kergetőztek a

völgyben. A fűben látszottak a nyomaik, főleg mikor Mellie utolérte a fiút, belekapaszkodott az ingébe, s a következő pillanatban mindketten a földön találták magukat. Egyik a vállát, másik a fejét fogta a belé hasító fájdalomtól, mialatt nevettek az egészen. Felerősödött a szél, a virágok bólogattak és a fűszálakkal apró hullámokat idéztek elő. Hullámzott a völgy, felerősödtek a finom parfümökhöz hasonló illatok. A szél fújta a tavat is, de azt nem bírta hullámzásra kényszeríteni, ahhoz nem volt elég ereje. Belekapott Melanie fürtjeibe, haja lobogott, akár a zászló. Harry nézte a lányt és mosolygott.

– Olyan szép vagy! – súgta neki. Mellette mindig elfelejtette a gondokat, amit a két család ellenségeskedése okozott.

Mellie a fiú vállára hajtotta a fejét, Harry úgy simogatta a haját, az arcát, a nyakát. Lejjebb nem merészkedett, inkább magához ölelte, szorosan összefonta karját az apró termeten. Milyen törékeny, gondolta. Tudta, hogy a lány egy kincs és vigyáznia kell rá. Talán igaza van, titokban kell tartaniuk a viszonyukat, pedig ő a legszívesebben világgá kürtölte volna.

– Mire gondolsz most? – kérdezte tőle, mikor látta a tekintetében, hogy gondolatban valahol máshol jár.

– Arra, hogy ketten vagyunk egy lakatlan szigeten.

Egyszer az iskolában is játszottak ilyet. Ha elmehetnél egy lakatlan szigetre két személlyel, kit vinnél magaddal? – tette fel a kérdést az osztályfőnök. A neveket névtelenül rá kellett írni egy papírlapra…

– Mindenesetre nem ártana, ha teljesülne a vágyad.

Harrynek más vágyai voltak. Mondjuk, hogy megmutassa az új lovát, de a lányt nem vihette el az istállóig. Így azzal büszkélkedhetett, ami a zsebében lapult. Egy új, mindent tudó bicska és egy nagyító, a kedvenc tárgyai, melyeket mindig magánál hordott. A bicskáját elvesztette, a nagyítóját viszont a tanárnő vette el, mert kis híján tüzet gyújtott vele az

iskolaudvaron, ezért kellett mindkettőből újat venni. Alig maradt a zsebpénzéből.

Amikor együtt voltak, szaladt az idő. Ilyenkor Mellie mindig elcsendesedett, arca fehérré vált és úgy érezte, liftezni kezd a gyomra az idegességtől. Harry mindig marasztalni akarta egy kicsit, s ezzel még kellemetlenebb helyzetbe hozta a lányt. Átölelte és újra megcsókolta; most már ő is érezte Melanie félelmét, mert remegtek a lány ajkai, sőt, remegni kezdett a teste. Félt. Harry tudta, nem szívesen, de útjára kell engednie, mint egy riadt kismadarat. Melanie megigazította a haját és a ruháját, aztán szapora léptekkel indult hazafelé. A fiú egy helyben állt és nézte, amint szerelme egyre jobban távolodik tőle. Haja messziről is csillogott a napfényben, mikor egy pillanatra visszafordult, mosolyogva intett egyet Harrynek, majd eltűnt a távolban.

2.

Melanie mikor belépett a Brams-ház hűvösébe, anyja a folyosón várta füstölgő cigarettájával a kezében. Gondosan sminkelt arca, testtartása, tekintete a szigoráról árulkodott, vastagon rúzsozott szája mosolyra nyílt, amikor megpillantotta a lányát. Sötétkék kosztümöt viselt, valószínűleg valamelyik tárgyalásról jöhetett haza. Egy árnyalattal sötétebb cipője kopogott a padlón, amint kecses, magabiztos léptekkel odament a lányához. Lehajolt hozzá és megcsókolta rózsaszín arcocskáját.

– Szervusz, Mellie drágám! Örülök, hogy megjöttél.

Gillian nagyon szerette a lányát, ő volt a szeme fénye, éppen ezért a legjobbat akarta neki. Mindig megölelte, elhalmozta anyai szeretetével, de túlságosan kisajátította magának. Születésétől fogva óvta mindentől, amiről azt gondolta, árthat gyermekének és leginkább mások szeretetétől féltette. Tudta, egyszer eljön az a nap, mikor Melanie kirepül a fészekből, s Gill rettegett attól a naptól, úgyhogy elhatározta, késleltetni fogja, amíg lehet. Ezért tiltotta a lányt mindenféle szórakozástól, baráti összejöveteltől, s legfőképpen a fiúktól, mert az nem történhet meg, hogy Melanie mást jobban szeressen, mint az anyját.

– Mi volt ma az iskolában? – kérdezte, miközben segített neki levenni a hátáról a táskáját.

– Semmi különös – vonta meg a vállát Melanie, aztán fogta magát és felszaladt a lépcsőn. Fürgén, többesével szedte a fokokat, s Gill kérdése már csak a lépcsőfordulóban érte utol.

– Nem vagy éhes? – Gill hirtelen ejtette ki a szavakat, félrenyelt, s fuldokolni kezdett.

– Nem, köszönöm! – hallatszott a hang odafentről, amit ajtócsapódás követett.

Melanie a szobájában az ágyra vetette magát, párnája alól előhúzta a naplóját, felcsapta az esedékes dátumnál, és jegyzetelni kezdett. Ebbe a keményfedelű könyvecskébe leírt mindent, ami történt vele, oldalain élete összes titka szerepelt, ezért is őrizte a párna alatt. A mai nap sem maradhatott ki belőle, így gyönyörű szép betűkkel fogott hozzá a sorokhoz, közben meg-megállt és arra gondolt, amit Harry az anyjáról mondott. Gillian valóban szerelmes volt Harry apjába, s innen ered a Hadsonok iránt való gyűlölete? Ha ez igaz, anyja miért nem beszélt róla soha? Gill nem mesélt lánykoráról, szerelmeiről pedig végképp nem, kerülte a témát. Melanie azt hitte, anyjának az apján kívül nem is volt más szerelme.

Szülei jó házasságban éltek, az egyetemen ismerkedtek meg, ahol mindketten jogot tanultak, s megszerezvén a diplomát egybekeltek és ügyvédi irodát nyitottak. Boldogan éltek, soha nem voltak anyagi gondjaik és Gill akkor volt a legboldogabb, amikor lányuk megszületett. A kis Mellie-t elhalmozták minden jóval, gondoskodással, ezernyi szeretettel. Gilliant okos, intelligens nőként mindig a jómódú, csinos, tanult fiatalemberek érdekelték, s nem a John Hadson féle cowboyok. Melanie nem értette, anyja miért epekedett volna egy cowboy után, és miért szította volna a tüzet évtizedeken át egy ostoba csalódás miatt? Mondjuk akármiért is gyűlölte a Hadsonokat, az a tényen nem változtatott, Mellie-t továbbra is tiltotta a Hadson fiútól.

A lány szomorúan csukta be a naplóját és tette vissza a „rejtekhelyére". Most aztán törheti a fejét újra, hogyan szabaduljon el észrevétlenül a házból és találkozzon a szerelmével. Ez mindig sok fejfájást okozott.

Másnap anyja bement a városba, két ügyfelével is kellett találkoznia, apja pedig „beköltözött" a dolgozószobájába és ki sem látszott a halom papírjai közül. Victor vékony, alacsony, szemüveges ember volt, de az esze vágott, mint a borotva. Otthonosan mozgott a jog útvesztőiben, fejből tudta a

paragrafusokat, jó ügyvéd hírében állt. Most is egy ügyön dolgozott, ami azt jelentette, hogy aznap délelőtt nem fog kijönni a szobájából ebéd előtt. Alaposan dolgozott, mindig mindent átnézett, megfontolt, agyában szépen rendszerezte gondolatait és kiépítette a „haditervet", amellyel a bíróságon általában sikert aratott.

Melanie fent ült a szobájában, könyvet olvasott, amikor különös zaj ütötte meg a felét. Mintha az ablakán koppant volna valami, talán egy kő. Ugyan már, ki dobálná kővel az ablakát? Képtelenségnek tartotta, így elhessegette a gondolatot a fejéből, s újra belemerült az olvasott sorokba. Azonban egy perc múlva ismét hallatszott, most sokkal kivehetőbben, mint az előbb. Felugrott az ágyról, odalépett az ablakhoz és kinyitotta. Alig hitt a szemének, Harryt látta odalent, a fiú mosolygott és intett a kezével. Mellie izgatott lett, elpirult, s a szíve szaporábban dobogott, amint igyekezett halkan lemenni a lépcsőn és kisurranni a házból a hátsó ajtón, ahol a személyzet közlekedett.

– Harry, megőrültél? És ha a szüleim észrevesznek minket? – veszélyes vállalkozásnak tartotta, de örült a fiúnak.

– Nem fognak. – Harry magához húzta a lányt, meg akarta csókolni, de a lány hátrált.

– Ne, itt megláthatnak. – A szemében ijedtség ült, látszott rajta, hogy fél.

– Gyere velem! – hívta Harry.

– Hova?

– A farmra. A szüleid úgysem veszik észre, fontos emberek, az ügyeikkel vannak elfoglalva, nem veled. Ebédre visszaérünk, megígérem.

A lány bólintott, s lesütötte a szemét. Harry erre várt, megfogta a kezét és elindult vele, húzta maga után, mielőtt a lány még meggondolja magát. Szaporázták lépteiket, hogy minél hamarabb eltűnjön a ház a hátuk mögött, s Mellie abban reménykedett, ne vegye észre őket senki, mert akkor jaj lesz

neki! Mindig félt, mikor Harryvel találkozott. Tudta, hogy nem lenne szabad a szülei engedélye nélkül elmennie, de nem tehetett mást. Tudta, hogy vétkezik, amiért „kijátssza” a szüleit és azzal is tisztában volt, egyszer eljön a nap, amikor anyja rájön a csalásra. Mit fog kapni tőle! Belegondolni is rossz, ilyenkor Melanie-nak összeszűkült a gyomra, s mindig falfehérré vált.

Harry két utcával odébb lassított, amikor már a Brams-ház egyetlen pontja sem látszott a délelőtti napsütésben. Melanie-val ellentétben számára izgalmasak voltak ezek a „szökések”, akár a filmekben. És Harry mindig szerette azt csinálni, amit nem szabad, amit elleneztek, amitől tiltották. Mint például a nagyító használata az iskolában, tűzgyújtás céljából.

A Hadson-farm hatalmas volt és sokan irigyelték John Hadsont, amiért ezen a szép vidéken alakította ki gazdaságát és hosszú harcok után elérte, hogy a tó is a Hadsonokhoz tartozzon. Amikor Harry járni tanult, John már akkor elvitte a fiát magával és végigvezette a farmon. Mindent megmutatott neki és ahogy Harry egyre nagyobb lett, annál jobban ragaszkodott az apjához, hogy vele tarthasson, amikor az korán reggel dolgozni indult. Harryt érdekelte a marhatenyésztés, a lovak, ő is cowboy szeretett volna lenni, mint az apja. Korán megtanult lovagolni, ismerte a munkásokat, és amikor megkapta élete első cowboycsizmáját, odáig volt az örömtől. Később apja egy cowboykalapot is ajándékozott neki, és a fiún látszott, igazi Hadson vér csörgedezik az ereiben. A Hadson família mindig marhatenyésztéssel foglalkozott, s John büszke volt a fiára, amiért Harryt ennyire érdekelte a farmerélet. Szeretett volna mindent megtanulni az apjától, hogy majd átvehesse tőle a gazdaságot, ha eljön az ideje. Sokszor beszélt a vágyairól a lánynak; apja az utóbbi napokban megígérte, nemsokára elmehet vele marhát venni, és ha jól viselkedik, elviszi őt egy rodeóra is. Melanie mindig nagy döbbenettel hallgatta és

csodálta a fiút a terveiért, az álmaiért. Melanie-nak nem voltak tervei a jövőt illetően, még nem tudta mi akar lenni, ha felnő. Azonban anyjának komoly elhatározásai voltak, egyetemre szánta, a Yale-re vagy a Harvardra, hogy lánya is jogot tanuljon, aztán az apjával majd kiváló ügyvédet faragnak belőle. A Bramsok mind tanult emberek voltak, a szakmájukban nagy karriert futottak be és természetesen Melanie sem maradhatott ki a sorból. Talán azért nem engedték, hogy egy farmer fiával járjon?

Felmentek a dombra, a tóhoz. Az volt a Hadson-farm azon része, amerre sem Harry szülei, sem az alkalmazottak nem jártak. Harry édesanyja általában a ház körül tüsténkedett, sütött-főzött, s amint maradt egy kis szabadideje, bement a barátnőihez a városba. Apja az állatokkal foglalkozott, ellenőrizte az embereit és gyakran kellett elutaznia, hogy elintézhesse a gazdasággal kapcsolatos ügyeket. A marhákat nem arrafelé legeltették amerre a tó volt, így Harry nyugodt szívvel vitte oda a lányt. Ahogy Melanie-t tiltották a Hadson fiútól, Harryt sem engedték, hogy egy Brams lány körül legyeskedjen. Apja dührohamot kapott, amikor megtudta és azt mondta, fasírtot csinál Harry hátából, ha annak a lánynak még egyszer a közelébe merészkedik. Holott nem csináltak semmi rosszat, csak moziba mentek, de amint kitudódott, a szülők tajtékzottak mindkét részről. A fiatalok nem értették a dolgot, később jöttek csak rá, hogy valami más van a háttérben, egy évtizedek óta tartó viszály, mely úgy tűnt, soha nem ér véget. Azonban ők bíztak abban, hogy szüleik egyszer felhagynak az ellenségeskedéssel, s akkor már egyáltalán nem lesz baj, ha szeretik egymást. Addig viszont higgyék azt, hogy teljesült az akaratuk, Harry és Melanie messze elkerülik egymást.

A virágok most is gyönyörűek voltak, s Melanie-t kellemesség „lepte el”, amint újra érezhette illatukat. Harry ezt nem érzékelte, ő minden nap magába szippantotta a természet

frissességét, és ha tehette, a nap nagy részét a szabadban töltötte.

– Komolyan van egy lovad? – Melanie szeme ragyogott, mikor Harry mesélt neki az új kedvencéről. Mellie-nek csak egy macskája volt, az is állandóan csavargott.

– Igen, Villám.

A csikó náluk született, az istállóban. Apja megengedte neki, hogy megnézze, amikor a kanca a világra hozza, de mivel hajnalban történt az „esemény" és őt nem ébresztették fel, így nem láthatta. Az apjának szóltak, kihívták az állatorvost és Harry mérges volt, amiért hagyták aludni, mert reggel iskolába kellett mennie. Azonban mikor megpillantotta az új „jövevényt", s apja beleegyezett, hogy gondozhassa, Harry megbékélt. A csikó tetőtől talpig fekete volt, Harry biztos volt benne, hogy ő lesz a leggyorsabb ló a környéken, ezért adta neki a Villám nevet.

– És mikor mutatod meg? – A lány szemében látszott, azt szeretné, ha a fiú felvinné oda.

– Most nem lehet – jelentette ki Harry.

– Miért nem?

– Mert apám itthon van, és nem szereti, ha az engedélye nélkül elviszem Villámot az istállóból. – Harry tartott az apjától, s most ő érezte azt a félelmet, amit Melanie a Brams-ház előtt, mikor „elszöktek".

– Akkor kérd el tőle, úgysem tudja, hogy itt vagyok. Elhozod, és azt mondod, lovagolni szeretnél rajta, én meg itt várlak. – Mellie szőke haja csillogott a napfényben, s azok a kék szemek most olyan szépen néztek Harryre, mintha könyörögtek volna, tegye meg. – Nem jó ötlet? – kérdezte, miután a fiú semmit sem szólt.

– És ha apa is velem jön? Sosem engedte, hogy egyedül lovagoljak. – A lovaglás nem játék, a fülében ott csengett John szigorú hangja, de maga Harry is hallott már szerencsétlen lovas balesetekről.

– És ha anyám már rég észrevette, hogy nem vagyok otthon? – Mellie mérgesen ráncolta a szemöldökét. – Harry, én vállaltam a veszélyt miattad, eljöttem otthonról úgy, hogy bármelyik pillanatban lebukhatok. Te is vállalhatnál végre értem valamit.

Akárhányszor találkoztak, mindig Mellie-nek volt nagyobb vesztenivalója. Most legalább a fiú is hozhat érte egy „kis" áldozatot.

Harry kissé elhúzta a száját, nem akart belemenni, de úgy látta kénytelen lesz, ha nem szeretne szégyenkezni a lány előtt. És ha az iskolában elmondja a barátnőinek, hogy még a lovát sem merte megmutatni a farmjukon? Nem akarta, hogy gyávának tartsák.

– Rendben, de csak addig jössz velem, ameddig mondom. – Tudott egy biztonságos helyet az istálló közelében, ahol elbújtathatta a lányt, míg ő elhozza Villámot. Úgy gondolta, apjának nem szól miatta, nehogy meghiúsítsa tervét. Nem is kell az engedélye, hiszen Villám az ő lova és csak sétálni viszi, nem fognak vele lovagolni.

– Oké! – örvendezett Melanie. – Azt teszem, amit mondasz.

A lány engedelmeskedett, s Harry nem gondolta volna, hogy ennyire lázba jön a dologtól. A fiúnak a farm az életéhez tartozott, megszokta az állatokat, minden nap megnézte és megsimogatta őket. Villám nem csak a kedvence volt, hanem a sokadik barátja is, sokszor órákig beszélt hozzá, miközben lecsutakolta, kifényesítette a szőrét, enni adott neki a zabból, s kicsempészett a konyhából néhány kockacukrot. És az állat mintha megértette volna a hozzá intézett szavakat, örült a dicséretnek, amit olykor egy rúgással fel a levegőbe vagy egy nyerítéssel fejezett ki. Nagy barna szemeivel nézte Harryt, kinyújtotta a nyelvét és sokszor megnyalta gazdája arcát, amitől Harry kezdetben irtózott, aztán megszokta. Melanie-nak ezzel szemben csak az anyja intelmei, a tankönyvek, a

tanulás végeztével kikapcsolódásnak az ifjúsági könyvek és divatlapok maradtak. Lovat nem látott még közelről, nem érintette meg a bőrét, nem érezte az „illatát”, nem adott egyiknek sem kockacukrot. Ezért győzte meg a fiút, nehogy elszalassza a lehetőségét.

Kézen fogva mentek a kitaposott útszakaszon, a bőrüket egyre jobban égette a nap. Harry érezte, hogy csúszik a tenyere, Mellie-é is izzadt már, de görcsösen szorította a fiú kezét, el nem engedte volna, a világ összes kincséért sem. Ragaszkodott Harryhez, ezért szállt szembe a szülei akaratával is.

– Harry, nézd! – Melanie a következő pillanatban megtorpant, mert arról, ahonnan a nap sütött rájuk, meglátott valamit. Egy repülőt!

Harry a szeme elé tette a kezét, vakította a fény. Hatalmás helikopter állt a tisztáson, legalábbis ők annak látták. Propellerjei pihentek, ajtaja csukva volt, s nem ült benne senki.

– Szép kis gép, nem igaz? – mondta Harry elégedetten. Mellie-nek tátva maradt a szája.

– A tiétek? – Nem mozdult, tekintetét sem vette le a gépről, úgy csodálta.

– Nem, a nagybátyámé. Mindig itt szokott leszállni vele, nehogy megijessze az állatokat. – Harry nem tudott róla, hogy Steve bácsi ma is eljön hozzájuk. Ha az apjával újból körbenéznek a farmon, nehéz lesz onnan észrevétlenül elhoznia Villámot.

– Akkor ez azt jelenti, hogy közel vagyunk a karámhoz? – Harry bólintott. Melanie-n úrrá lett az izgalom. Érezte, lábai remegni kezdenek, szíve szaporábban ver. Mennyi minden érdekesség van ezen a farmon, most látott életében először repülőgépet, s hamarosan lát egy csikót is. Ezért érdemes volt eljönnie otthonról.

– Gyere! – megragadta a lány karját. Nehéz volt elrángatnia onnan, Melanie többször visszanézett a gépezetre,

ahogy távolodtak a helytől.

– Repültél már? – kérdezte, de úgy érezte, feleslegesen tette fel a kérdést. Van egyáltalán a farmon olyan dolog, amit Harry ki nem próbált volna?

– Nem. – A lány kérdő tekintettel fordult a fiú felé, mintha szemei azt kérdezték volna, hogyhogy nem? Így hozzátette: – Apám nem engedte, azt mondta, majd ha nagyobb leszek. – Ezt mondta a marhavásárra és a rodeóra is, pedig szívesen kipróbálná mindkettőt. Nem értette miért kell mindenhez nagyobbnak lennie, miért nem való olyan gyereknek, mint ő?

Egy vastag törzsű fűzfánál álltak meg ismét, ahol Harry leültette a lányt. Gyönyörködve nézte, amint az a fának támaszkodva, törökülésből mosolyog fel rá. Vidám arca, ragyogó égkék szemei, szőke, tüneményes hajfürtjei egy tündérre emlékeztették. Olyan szép volt, egy tünemény, melynek bája mindig magával ragadta, és Harry biztos volt benne, hogy szépsége belülről fakad, onnan, ahonnan a kedvessége. Nem használt festékeket, nem hordott gondosan beállított, lakkozott frizurát, egyszerűen magát adta. Talán ettől volt ilyen elragadó?

Harry egyedül ment tovább – innentől kockázatos lett volna a lányt is magával vinnie –, közben azon gondolkodott, meddig kell még bujkálniuk? Vajon meddig fog tartani a félelem, a titkos találkák, lopott csókok? Most is azon kell idegeskednie, hogyan hozza el azt a lovat. Miért jó az, ha szüleik rákényszerítik őket, hogy hazudjanak? Ami a múltban történt, arról igazán nem tehetnek, mégis miért kell nekik szenvedniük érte? Ezerszer átgondolta már ezt éjszakánként, és az is megfordult a fejében, hogy beszélnie kellene róla az édesanyjával. Azonban hiába határozta el magát este, amikor reggel felkelt, addigra mindig elszállt a bátorsága.

Lábai remegtek, mikor megpillantotta az istállót. Sikerülni fog, sikerülnie kell! – mondogatta magában, közben arra gondolt, Melanie várja, meg kell tennie érte. Az istállók mellett

munkásházak álltak, Harry számára megszokott épületek, ismert arcok, s mindenhol ismert kezek gondos munkája. Onnantól nem messze volt már a házuk is, sötét spalettákkal, tágas tornáccal, lépcsőfeljáróval, szép virágos ágyásokkal. Tudta, hogy az anyja most a konyhában tüsténkedik, mint minden nap megfőzi a finom ebédet, és Harrynek reggel megígérte, hogy aznap süteményt is készít hozzá. Remélte, az apja már végigjárta a farmot és ezekben a percekben a nappaliban ül, vagy átnézi a hivatalos iratokat. Harry azon imádkozott, csak ne jöjjön errefelé, hogy el tudja vinni Villámot egy kis időre. Amint halk léptekkel közeledett, ismerős hangokat hallott, s egy izmos, szökés hajú, igencsak borostás férfi vezette ki onnan felnyergelt lovát. Észrevette Harryt, a fiú bólintott, a férfi biccentett a kalapjával, s nem kérdezte meg tőle, mit keres itt. Harry sokszor szokott benézni az istállóba és szerencsére azt senki nem sejtette, mit forgat a fejében. Odabent két munkás tartózkodott, az egyik a harmadik fakkban csutakolt egy lovat, a másik, aki jóval idősebb volt és alacsonyabb a társánál, friss szénát hordott a vasvillájával.

– Jó napot! – köszönt Harry illedelmesen, amikor belépett. Az orrát azonnal megcsapta a friss széna, és a lovak „szagával” keveredett illatfelhő.

– Mi újság kisöreg? – kérdezte Bill, az idősebb. Letette kezéből a munkaeszközét, odalépett a fiúhoz és kinyújtotta a tenyerét. – Csapj bele!

– Villámhoz jöttem – válaszolta, aztán akkorát csapott az öreg tenyerébe, amekkorát bírt. A mindig vicces, jó kedvű Billel általában így üdvözölték egymást. – Meg akarom nézni, hogy van.

– Hogy lenne? Jól! Nem bánunk rosszul vele – nevetett Bill a bajsza alatt, aztán folytatta a munkát.

Harry odament Villámhoz, megfogta a kantárját, megsimogatta a fejét, s a ló örült a kis gazdájának. A fiú

belenyúlt a zsebébe és meglepődve tapasztalta, elfelejtette a kockacukrot. Rámosolygott kedvencére, de mintha az állat megérezte volna, bánatos nagy szemekkel nézett rá. Harry közelebb hajolt hozzá és a fülébe súgta, hogy az ő hibája, de ne haragudjon érte, majd holnap dupla adagot kap, csak szépen engedelmeskedjen neki, ahogy szokott, mert be akarja mutatni egy gyönyörű szőke lánynak. Halkan ejtette ki a szavakat, nehogy meghallja valaki, mondjuk abban sem volt biztos, a ló megértette, és hogy normális dolog-e egy állattal beszélgetni. A szíve a torkában dobogott, úgy gondolta, még egy kicsit marad az istállóban, amíg Charlie-ék végeznek, kivárja a megfelelő pillanatot és…

És akkor John Hadson angol telivér lovával megállt az istálló ajtajában. Erős, izmos, magas, sötét hajú és még sötétebb szemű férfi volt, kissé sáros cowboycsizmában, kockás ingben, kopottas farmernadrágban. Ingén a felső két gombot valószínűleg a meleg miatt nem gombolta be, mely engedett látszani enyhén szőrös mellkasából. Arca azonban komor volt, tekintete zord, hangja szigorú és félelemkeltő, amikor lováról lekiáltott az embereinek.

– Hé, fiúk! Nem láttátok az öcsémet? – Steve Hadson volt a család fekete báránya, s John akármilyen munkát bízott rá, mindig meggyűlt vele a baja. Amikor mindkét munkás a fejét rázta, idegesebb lett. – Ha egy órán belül nem száll fel a gépével esküszöm, szíjat hasítok a hátából! – mérgelődött, azzal rántott egyet lova kantárján és tovább indult, hogy megkeresse a testvérét.

Harry ezalatt Villám mellett reszketett, mozdulni, pisszenni sem mert, nehogy az apja észrevegye. Hangjából ítélve rettentően ideges lehet, vonta le a következtetést magában, s ezzel a terve ködbe ment. Így hogyan hozza el Villámot? Ha az apja elkapja, márpedig erre nagy az esély, biztosan szigorú büntetésben részesül, főleg amilyen mérges Steve bácsira. És megint Steve bácsi, aki állandóan kihozza

apját a sodrából, akiért anyja mindig morog vele, hogy minek kell rábíznia bármit is, ha sosem tudja teljesíteni, akiért apjának mindig el kell mennie a kocsmába, mert általában ott köt ki és meg kell verekednie érte… Mi a fenének kellett Steve bácsinak éppen ezen a napon idejönnie, amikor Harry idehozza a barátnőjét és életében először szeretné a lovát szülei tudta nélkül „megsétáltatni”? Harry tisztában volt vele, ha egyedül megy vissza a fához, és Mellie-vel közli a kellemetlen hírt, azzal a lányt nagyon el fogja keseríteni, amit semmiféleképpen nem akart. Már látta is maga előtt a lány szomorú arcát, lesütött szemét, amint csalódottan nekidől a fa törzsének, és egy életre megjegyzi magának, hogy anyjának igaza van, egy Hadson ígéreteinek nem lehet hinni, mert képtelen teljesíteni azt. Ha viszont elköti Villámot, akkor apja nem Steve bácsi hátából fog szíjat hasítani, hanem az övéből.

Eszébe jutott, hogy szülei este valamilyen marhavásárt emlegettek, vajon oda megy Steve bácsi? Harry a város nevére már nem emlékezett, de valami szöget ütött a fejében. Még egyszer megsimogatta Villámot, aztán gyors léptekkel elhagyta az istállót és futásnak eredt. Az iskolában jó futó volt és remélte, hogy még időben odaér, mielőtt késő lenne. Ha apja tudta, hogy testvére még nem szállt fel a géppel, akkor az azt jelenti, John már járt arrafelé, ahol a fiú Melanie-t hagyta. Belegondolni is rossz mi történne, ha véletlenül találkoznának! Harry szaladt, ahogy csak bírt, és amikor odaért a fához, Melanie ugyanúgy ült ott törökülésben és kikerekedett szemekkel nézett a fiúra.

– Á, Mellie! Nem futottál össze az apámmal, ugye? – A lány értetlenül a fejét rázta. – Hála istennek! – lihegte Harry és leült a lány mellé a fűbe, hogy kifújja magát.

– Miért? És hol van Villám? – Mellie körbenézett és szomorúan tapasztalta az igazságot.

– Nem tudtam elhozni, de ne aggódj, támadt egy sokkal jobb ötletem. Szeretnél repülni? – Minden rosszban van valami

jó, és Harry maga sem értette, hogyan jutott eszébe ez a veszélytelennek éppen nem mondható vállalkozás.

– Repülni? – Mellie egyből felkapta a fejét. Harry mélyen belenézett a szemébe és látta benne, felkeltette az érdeklődését, így legalább kárpótolhatja Villámért. Melanie elmosolyodott, s Harry szívében mérhetetlen volt az öröm, mert sikert könyvelhetett el.

– Gyere velem! – felpattant és Mellie felé nyújtotta a kezét.

– Na de… – A lány félénken nyújtotta az övét, választ nem kapott.

– Sietnünk kell, majd útközben elmondok mindent.

Még időben érkeztek a tisztásra, s Harry fellélegzett, amikor a gépet ugyanúgy találták, mint fél órával ezelőtt. Szerencsére Steve bácsi nem került elő, így odamehettek a „nagy madárhoz" és közelebbről szemügyre vehették. Melanie még sosem látott ilyet, szép szürke színű volt, sötétszürke. Mellie megérintette a gép oldalát, ami kemény vasból készült, aztán felemelte a tekintetét az égre, és tátott szájjal csodálta a propellert. Ez egy helikopter! Harry közben az ajtóval bajlódott, s valamit mormogott az orra alatt. Attól tartott, be lesz zárva és azzal a terve is meghiúsul, de amikor próbálta erősebben feszegetni felkiáltott örömében, amint a zár engedett.

– Nagyszerű! Most már beülhetünk… ö… izé… parancsoljon hölgyem! – Fülig ért a szája, míg besegítette szerelmét a gépbe.

Odabent olyan ülésen ültek, amelyen még sohasem, olyan műszerek voltak előttük, amiket nem ismertek, s a piszoktól kissé foltos ablaküveg olyan látványt nyújtott, amilyenben eddigi életükben nem volt részük. Most repülőgépből nézték a világot… Harry büszkén ült a „kormányhoz" és hálát adott az égnek, hogy Steve bácsi mindig szétszórt, s feledékeny. Szerencséjükre elfelejtette bezárni az ajtót, mondjuk a farmjukon nem akad olyan ember, aki fel merne szállni vele,

de sosem lehet tudni.

– Tyűha! Mik ezek és hogyan működnek? – Mellie teljesen meg volt döbbenve, úgy érezte magát, mintha egy kalandfilmbe csöppent volna.

– Szerintem ez lehet a magasságmérő, ez mutatja az üzemanyagszintet és ez pedig… hogyishívják… igen, ez lehet a radar. – Harry ujjaival fürgén mutatott a műszerekre és meg volt győződve róla, jól következtetett. Örült, hogy „tudásával" ismét elkápráztathatta a lányt.

– Talán azt is tudod, hogyan kell felszállni vele? – A lány ezek után semmit sem vont kétségbe. Egymás szemébe néztek és nevettek.

– Természetesen szívesen adok repülési órákat neked – mondta Harry, s hátrasimított a lány hajából néhány tincset, melyek belelógtak a szemébe és megsimogatta az arcát. Melanie mosolygott, olyan szép volt ekkor és olyan kívánnivaló. Harryben ilyenkor felébredt valami, mely arra ösztönözte, meg kell csókolnia. Közelebb hajolt hozzá, de mielőtt ajkuk összeért volna, a fiú hirtelen kővé dermedt. Meglátott egy jól ismert alakot Melanie háta mögött, amint az sietve közeledik feléjük. – A fenébe! Itt van Steve bácsi.

Harryt elfogta a félelem, ezzel nem számolt. Mi lesz, ha itt találja őket a gépében? Arra már nem volt idő, hogy kiszálljanak és elszaladjanak onnan, mindössze egy megoldás maradt.

– Bújjunk el! – utasította Melanie-t, s megindultak a gép hátsó része felé.

Mellie olyan gyorsan igyekezett, hogy valamibe jól be is ütötte a térdét, a fájdalom belehasított a lábába, de szisszenni sem mert, amikor lekuporodtak a hátsó ülés mellett.

– Húzd le a fejed és meg ne moccanj, bármi történjék is, rendben? – súgta a lánynak. Mellie némán bólintott, aztán Harry is lehajtotta a fejét, nehogy a nagybátyja észrevegye őket.

A következő pillanatban erős kéz rántotta meg az ajtót, ami azonnal engedett – nem úgy, mint Harrynek –, egy fekete kézitáska repült az ülésre, utána mérgesen ugrott be mellé a tulajdonosa. Steve elegánsan öltözködött, sötétkék nadrágot viselt fehér inggel, hasonlóan kék színű zakóval. Frissen borotválkozva, hátrafésült, világosbarna hajával egyáltalán nem hasonlított John Hadsonra. Ők ketten olyanok voltak, mint a tűz és a víz, kinézetben és természetben is, egyikőjük teljes ellentéte a másiknak. Megnyerő külseje segítette az üzletkötésben, azonban megjelenését mindig sikerült elnyomnia az itallal, mint ahogy most is, tömény alkoholszalag áradt belőle. Amíg megpróbálta beindítani a gépet, káromkodott és köpködött, közben a gyerekek hátul fuldokoltak az alkoholszagtól. Harry ránézett Melanie kedvetlen arcára, a lány nehezen viselte a hátrafelé egyre jobban áramló bűzt, ő finom parfümillatokhoz volt hozzászokva. Mellie apró ujjaival befogta az orrát, úgy lapult a fiú mellett. Harry megsajnálta, s biztatásképpen megfogta a lány kezét. A lány ekkor biztatóbb pillantásokat vetett rá, de a megnyugodott tekintet nem tartott sokáig, ugyanis Steve elindította a gépet. A motor felbőgött, a propeller pörögni kezdett és a fiatalok ijedten kapaszkodtak egymásba amint érezték, hogy liftezni kezd a gyomruk, emelkednek felfelé.

A géppel felszálltak, és amikor elérték a megfelelő magasságot, Melanie megkönnyebbült. Életében eddig ez volt a legmerészebb dolog, amire vállalkozott. Steve felnevetett, a bal kezével a kormányt tartotta, mialatt a másikkal a táskájában kutatott, s előhúzott egy rumosüveget. A fele ital már hiányzott belőle, de Steve még szívesen eresztett le a torkán néhány korty rumot. A repülőgép teljes egészét belengte a rumszag, és Mellie-nek ismét be kellett fognia az orrát, nehogy elhányja magát. Körülbelül húsz percig bírta így, aztán kénytelen volt megmozdulni, hiszen a lábai elzsibbadtak, s addigra már rettentően fájt a bal térde.

– Ne fészkelődj! – szólt rá Harry. Ő kiválóan állta a megpróbáltatást.

– Nem bírom tovább – mordult a fiúra fájdalomtól elgyötört arccal. Muszáj felülnie, különben azon nyomban elsírja magát.

Steve üvegéből az utolsó csepp rum is elfogyott, s amikor a háta mögött hangokat hallott, azt hitte, képzelődik.

– Melanie, ne! – hallatszott ismét egy hang, amiből tisztán kivehető volt, hogy tartózkodik még valaki rajta kívül a gépen.

– Ki van ott? – Steve hirtelen hátrafordult és meglátott egy szőke fejet, angyali arcot, riadt szemekkel.

Harry szitkozódott magában, amiért lebuktak. Minek kellett magával hoznia a lányt? A lányok kényesek, a tűrőképességük a nullán áll, s általában mindig ők rontanak el mindent. Hát ezt most Melanie jól elrontotta.

– Csak mi vagyunk, Steve bácsi. – Harry is kénytelen volt előbújni az ülések közül. Megfogadta, ha kettesben maradnak, ezért Melanie megkapja tőle a magáét. Nem igaz hogy nem bírta volna ki az utat!

– Mit jelentsen ez, Harry? Mi a fenét kerestek a gépemen? – Még csak ez hiányzott a nyakába, két elkényeztetett kölyök. A kislány idegen volt a számára, de Harryt jól ismerte, és jól ismerte az apját is. John megfojtja, ha észreveszi a fia eltűnését… Túl messze jártak már Kaliforniától, hogy visszafordulhassanak.

– Szerettük volna kipróbálni a repülést és elmenni veled a marhavásárra, Steve bácsi. Tudtuk, hogy nem egyeznél bele, ezért bújtunk el a felszállás előtt… – Harry rettentően szégyellte magát. Lehajtotta a fejét és kipotyogtak a könnyei. Mellette Melanie is sírva fakadt. Féltek és tudták, hogy nem lett volna szabad ezt tenniük. Ha ez otthon kiderül, márpedig ki fog derülni, akkor örökre búcsút mondhatnak egymásnak. Talán még nagyobb lesz a viszály a Hadsonok és a Bramsok között.

– Csend legyen, az istenit neki! Ha nem hagyjátok abba, kihajítalak benneteket innen. – Steve félelmetes volt, fröcskölte rájuk a szavakat.

Melanie még jobban félt, de nem mert sírni. Úgy látszik, ez az ember nem kedveli a gyerekeket. Mit fog majd csinálni velük, ha leszállnak? Mellie riadtan bújt Harryhez, nem érdekelte mit fog kapni az anyjától, de haza akart menni.

– Ki ez a lány? – Steve tekintetével végigmérte a lányt.

– Melanie Brams – Harry halkan ejtette ki a nevet.

– Te jó ég! Egy Brams? – Steve a fejéhez kapott, Melanie összerezzent. – Olyan vagy, mint az apád. Hiába figyelmeztettem Johnt annak idején, nem hallgatott rám. Ezek hozták ránk a bajt!

Steve hátrafelé nézett, nem foglalkozott a műszerekkel. A gép egyszer csak megindult lefelé, a fiatalok felsikoltottak, Steve pedig azonnal a műszerfalból kiálló kormányhoz kapott és visszaállította a gépet. Nagyot sóhajtott, s megtörölte a homlokát. Nehéz helyzet volt.

Melanie szeretett volna a családja védelmére kelni, hiszen nem minden Brams egyforma és különben is, ami a múltban történt, arról ő nem tehet. Azonban nem mert megszólalni, félt elvonni a pilóta figyelmét a gép vezetéséről, nehogy bekövetkezzen az egy perccel előbbi borzalom.

– Azt hittem, le fogunk zuhanni – súgta Harry fülébe, mialatt reszketett, mint a kocsonya. Nem gondolta volna, hogy ilyen szörnyű a repülés – egyáltalán nem élvezte – és azt sem, hogy Steve meghallotta a mondatát.

– Ezt ne halljam még egyszer, megértetted? – A férfi ismét hátra fordult, tüzet okádó szemeket meresztve Mellie-re. – Én egy gépet csukott szemmel is el tudok vezetni bármikor, bármeddig és bárhová. Világos?

A lány abban reménykedett, ezúttal ennek az alkoholistának igaza van és épségben hazajutnak. Meg akarta kérdezni, mikor fognak leszállni, de Steve bácsi barátságtalan

arcába nézve letett a szándékáról. Inkább bólintott és elhatározta, mostantól bármi történjék is nem szólal meg, míg földet nem érnek, nehogy ezzel felidegesítse a férfit. Steve felemelte a görcsösen szorongatott üvegét, melynek alján talán egy csöppnyi rum maradt.

– Harry! Ott melletted a táskában van még egy üveggel, azt add ide nekem.

Harry remegő kézzel kezdett kutatni a táskában. Nem volt elég, még inni akar? Benne is ugyanaz a félelem tört utat, mint a lányban. Hogyan fogja így vezetni a gépet? Vajon hazajutnak minden gond nélkül?

– Na, mi lesz már? – sürgette a férfi.

Harry megmarkolta az üveget és mielőtt átadta volna a nagybátyjának, megfordult a fejében, hogy ki kellene dobnia az ablakon. Attól félt, ha megteszi, akkor ők is repülnek az üveg után.

Steve alig várta, hogy kicsavarhassa a fiú kezéből. Nagyot kortyolt a rumból, s láthatóan jobb kedve lett tőle.

– Isteni íze van! Nincs ennél jobb a világon! – Az üveget az ég felé emelte, aztán a fiatalokhoz fordította. – Nem kértek belőle? – Mellie határozottan megrázta a fejét, Harry is húzódzkodott. – Na, csak bátran! Ne félj Harry, nem mondom meg az apádnak…

A fiú nem akart szégyenben maradni, nem volt gyáva, így ivott belőle és abban a pillanatban megbánta, amint megízlelte, és ahogy lenyelte, égett a torka. Köhögni, fuldokolni kezdett és nem értette, mit szerethet ezen Steve bácsi annyira, és hogy tud ennyit meginni belőle? Steve azonban csak nagyokat nevetett rajta, jól szórakozott, és kikapta Harry kezéből az üveget.

– Mi van fiú, nem bírod? Akkor figyelj rám – meghúzta az üveget, ki tudja hányadszor. Vajon mikor fogja abbahagyni?

– Hol vagyunk? – Melanie próbálta elterelni a szót, nehogy még egyszer adjon Harrynek. Az ablakon nézett kifelé, de

semmit sem látott.

– A Csendes-óceán felett, picinyem – válaszolta gúnyosan. Látszott rajta, hogy nem szereti a lányokat.

– És hova megyünk? – faggatta Mellie óvatosan és akkor villant a fejébe, hogy megszegte fogadalmát. Megszólalt.

– Nem mindegy? Majd meglátjátok!

Szeretett volna még kérdezni tőle, de most ismét csendben maradt, nehogy felébressze a férfiban az alvó oroszlánt.

– Mikor tanultál meg repülni, Steve bácsi? – Harry sietett kérdésével a lány segítségére. Úgy vélte, az a legokosabb, ha összetartanak és remélte, hogy egy kis „hízelgéssel" többre mennek a nagybátyjánál.

– Tizenöt éve. – Steve „bekapta" a horgot.

– Nehéz vezetni egy ilyen gépet?

– Tulajdonképpen nem. Akkor tanultam meg, mikor katona voltam.

– Tényleg? És jó volt katonának lenni? – Harry úgy tett, mintha érdekelné a dolog, s Steve bácsi mesélni kezdett azokról az időkről, a szolgálatról, a repülési élményeiről.

Kissé oldódott a hangulat, Melanie is megkönnyebbült, és amikor Steve a történetei végén néha-néha hátrapillantott a lányra, az valamilyen mosolyfélét erőltetett az arcára. Harry jól látta rajta, de Steve semmit sem vett észre a lány „utálatából", olyan részeg volt. Egy ideig jó taktikának bizonyult és be is vált, de akkor nem segítettek a régi történetek, amikor Steve ráeszmélt, hogy elfogyott a rum. Ideges lett, a feje vörösödött, s egyre több izzadtságcsepp gyöngyözött a homlokán. A szervezete kezdte éreztetni vele, hogy jóval többet ivott a kelleténél.

– Steve bácsi, jól vagy? – kérdezte Harry aggódva. A pilóta bólintott ugyan, viszont látszott a férfin, hogy szenved. Elszíneződött arca, megváltozott tekintete ezt azonnal elárulta. Harry anyja mindig azt mondta, amikor fia nem akart az iskolába menni és szimulált, hogy az ember szeméből ki lehet

olvasni, valóban beteg-e. Steve bácsi szemei most ijesztően furcsák voltak…

– Harry, keress egy zacskót! – szólt egy perc múlva, miközben kezével a hasát fogta. A fiú nem értette, minek kéri ilyesmire. – Siess! – sürgette Steve, de nem bírt tovább harcolni a szervezetében elindult folyamat ellen. Amint kimondta, elhányta magát. Még idejében sikerült elfordítania a fejét, így a hányadék a műszerfalat terítette be, s nem Harryt.

– Uramisten! – A fiú megijedt, mint ahogy a lány is, és mindketten gyorsan keresni kezdtek egy zacskót, mondjuk már mindegy volt. – Nem találom! – kiáltotta Harry néhány perccel később, mikor már kiürítették Steve bácsi táskáját.

Melanie rémült szemekkel nézett a szerelmére, aztán belenyúlt a zsebébe és remegő kézzel nyújtott oda néhány papír zsebkendőt a férfinak. A lány orrát megcsapta a kellemetlen szag.

– Fúj! – kicsúszott a száján, amint ránézett a műszerfalra, pedig nem akarta. Steve feléje fordult és elkapta a karját.

– Megmondtam, hogy… – azonban nem tudta befejezni a mondatát, mert újabb öklendezés következett és Steve ismét rókázott.

Mellie azonnal távolodott tőle a gép hátsó részébe, nehogy Steve bácsi elérje a karjával. Félt tőle. Tudta, ha elkapja, ez az ember megveri.

Miután Steve kiadta a gyomra tartalmát, ereje csökkent, hátradőlt az ülésen, a hasát fogta, valószínűleg fájhatott neki, a kormányt is alig bírta tartani.

– A fene egye meg! – szitkozódott. Arca eltorzult és gyerekek nem értették, mi történik.

A gép mintha megbolondult volna, a műszereken szereplő értékek megváltoztak, a mutatók lényeges mértékben elfordultak, volt olyan gomb, ami pirosan villogott. A repülő rohamosan veszített a sebességéből és a magasságából. Steve a magasságot olykor-olykor vissza tudta állítani, de ez az állapot

mindössze pár pillanatig tartott, s most már Steve keze is remegett. Sőt, remegtek a lábai, remegett az egész teste. A gyerekek érezték, nagy bajban vannak.

– Tudok segíteni valamit? – ajánlkozott Harry. Bánta már, hogy beszálltak ebbe az átkozott gépbe.

– Kezdhetsz imádkozni, fiam! – Steve-re újra rájött a hányinger, a lehető legrosszabb pillanatban. Kénytelen volt elengedni a kormányt, nem tudott összpontosítani a repülésre.

Nem volt uralma a repülő felett, zuhanni kezdtek…

– Steve bácsi, csinálj valamit! – Harry kétségbeesetten rázta meg nagybátyja vállát, az nem mozdult, nagyon rosszul volt. – Kérlek… – A fiú elsírta magát. Hátra nézett Mellie-re, a lány rémülten kapaszkodott a hátsó ülésbe, ő is sírt.

Most mi lesz velük? A gép egyre csak zuhant, zuhant, és mindannyian tudták, hogy nem tehetnek ellene semmit. Ez az utolsó órájuk, a perceik meg vannak számlálva… A Csendes-óceán felett repültek, ahol a túlélési esély egyenlő a nullával…

Reménytelen küzdelemnek látszott, Harry otthagyta nagybátyját, odaült Melanie mellé a hátsó ülésre. Megfogták egymás kezét és várták, hogy az történjen, aminek történnie kell. Isten kezében voltak.

3.

Gillian óvatosan vezette hazafelé a metálszürke Mercedest, amivel még a férje lepte meg tizedik házassági évfordulójukra. Gill sokszor eltűnődött azon, milyen gyorsan repül az idő, olyan rég volt már. Mint ahogy az is, amikor Melanie megszületett, de Gill pontosan emlékezett arra a napra, s ezek a napok fontos pillérei voltak az életének.

Lassan kanyarodott be a jól ismert utcába, mialatt mobiltelefonját tartotta a füléhez, és útközben megbeszélt egy találkozót az új kliensével. Minden napja be volt táblázva, minden perce gondosan be volt osztva, és pontosan tizenkettő nulla nullakor állította le a kocsit a garázsban. Reggel megígérte, hogy délre hazaér és együtt ebédel a családjával. Ezért igyekezett megbeszélni ügyfeleivel a lényegesebb dolgokat, s utasította vissza a meghívást ebédre egy elegáns étterembe. Általában a városban szokott bekapni néhány falatot, de legalább ezen a napon otthon ebédel. Kézitáskáját könnyelműen lóbálva, kecsesen lépett be az ajtón, cipőjét végigkopogtatta a padlón, s egyenesen a konyhába ment, ahol a házvezetőnő mosollyal fogadta.

– Tálalva van, asszonyom – mondta. Az étkezőben már gondosan megterített, és csak az asszonyára várt, akinek egy szavára rögtön lent termett a család és már lehetett is felszolgálni a pompás fogásokat.

– Szólok a többieknek! – s azzal Gillian kifordult a roppant csinos kosztümjében a helyiségből. A tűsarkak ismét szaporán, ütemre kopogtak a fekete-fehér négyzetekből álló márványpadlón.

A kecses lábak először Victor szobájába vették az irányt, ahol az apró termetű férfi kiegyenesítette görbe hátát, ásított egyet, s megigazította a szemüvegét. Röpke csókkal

üdvözölték egymást, pár szót váltottak, a többit mindig ebéd közben szokták megbeszélni. Hogyan telt a napjuk, mennyi dolguk volt, mit intéztek, mit láttak, mit hallottak és hogy milyen fáradtak. Gillian ellenben most friss volt, jókedvű, mosolygós. Felszaladt az emeletre, hogy szóljon Melanie-nak is, azonban amint benyitott a lánya szobájába, Gill arcáról egyszerre tűnt el a jókedv, meg a mosoly. Hol lehet ez a lány, csak nem elment valamelyik barátnőjéhez a tudta nélkül? – mérgelődött magában. Amilyen könnyedén, vidáman szaladt fel a lépcsőn az imént, most olyan dühösen viharzott lefelé, lábai alatt zengtek a lépcsőfokok.

– Hol van Melanie? – rontott be feldúltan a konyhába. Arca komoly volt és szigorú.

– Nincs odafent? – szólt Elisabeth, a házvezetőnő. Ostoba kérdés volt, amivel asszonya arcára sikerült gúnyos fintort varázsolnia.

– Elengedted őt valahová, Victor? – szegezte a kérdést a férjének. Úgy és olyan hangnemben kérdezett otthon is, mint a tárgyaláson az esküdtszék előtt.

– Nem, drágám. Egész nap nem láttam. Azt hittem, fent olvas a szobájában. – Victor egész nap nem látott mást, csak a feljegyzéseit, iratait, aktáit. Lefoglalták az ügyei, és saját magának is szégyellte bevallani, eszébe sem jutott a lánya.

Gill csípőjére tette a kezét és gondolkodni kezdett. Elisabeth gyorsan kiszaladt, hogy megnézze a lányt a kertben, de csalódottan tért vissza. Aztán elővették a telefonkönyvet és elkezdték hívogatni Melanie barátnőit, hátha elment valamelyikükhöz, de hiába. Következtek a rokonok, ismerősök, s mikor mindenhonnan kiábrándult választ kaptak, Gill idegességében a falhoz vágta a kagylót.

– Csak kerüljön elő ez a lány, olyan büntetésben lesz része, hogy egy életre megemlegeti!

Azonban Melanie nem került elő és Gill elkeseredetten tárcsázta a rendőrség számát, akik azon kívül, hogy

nyugtatgatták, közölték, nem tehetnek semmit, míg a gyerek eltűnésétől nem telik el huszonnégy óra. Gill még idegesebb lett és a sírás fojtogatta. A legrosszabb gondolatok kavarogtak a fejében, hogy az ő egyetlen lányát elrabolták, megerőszakolták, meggyilkolták…

– Elég legyen ezekből az ostobaságokból! – szólt erélyesen Victor, miután már nem bírta tovább hallgatni felesége panaszáradatát. – Ha a rendőrség még nem keresheti, addig keressük mi. Melanie értelmes lány, biztosan elindult valahova, eltévedt és haza szeretne jönni. Bemegyek kocsival a városba, hátha ott kóborol valahol… – Victor maga is ebben reménykedett, hogy Mellie csak eltévedt, néhány órán belül előkerül és akkor elfelejthetik ezt az apró kellemetlenséget.

– Rendben. Én is megyek – pattant fel az asztaltól Gill, s kitörölte szeméből a könnyeit.

– Nem, drágám. Az lesz a legjobb, ha ilyen idegállapotban itthon maradsz.

– Na de… – Kit érdekel, hogy milyen az idegállapota? Most nem róla van szó, hanem a lányáról.

– A férjének igaza van, asszonyom – csitította Elisabeth. – Értelmetlen lenne tetőzni a bajt.

Gillian mindenre elszántan viselkedett, ha a gyerekéről volt szó, azonban jól tudta, ha az indulatok vezérlik az embert, az nem vezet jóra. Bármennyire fájdalmas is, az eszére kell hallgatnia és a higgadtságra törekedni. Ez egyszer nem viselkedhet úgy, mint a tárgyalásokon, nem ragaszkodhat makacsul az elképzeléseihez. És lám, Gillian Brams életében először megadta magát. Bölcsen bólintott, amin Elisabeth csodálkozott a legjobban, hiszen asszonya ritkán adott igazat a férjének, mindig az ő akarata teljesült a házban.

Victor látta felesége szemében a fájdalmat, ezért odalépett hozzá és megcsókolta.

– Megígérem neked, hogy hazahozom a lányunkat. – Felkapta kézitáskáját, melyben a személyes iratain kívül ott

lapult a mobiltelefonja is, hogy hívni tudják egymást.

Amikor Victor mögött becsukódott az ajtó, felesége szeméből könny szökött ki. Az erős, céltudatos ügyvédnő sírt… Sírt, mert érezte, hogy ez nem egy egyszerű eltűnés, komoly a dolog. Sírt, mert nem a klienséről volt szó, hanem a saját családját „vette célba" a félelem. A gyomra összeszűkült: eltűnt a lánya.

Elisabeth szeme is könnyes lett, ugyanúgy aggódott Melanie-ért mint a szülei, hiszen kiskorától kezdve ő volt a dadája. Átölelte Gilliant, aztán kinyitotta a konyhaszekrényt, egy gyönyörű kristálypoharat vett elő és ásványvizet töltött neki.

– Köszönöm, Elisabeth – mondta Gill a sírástól elfojtott hangon, mikor a házvezetőnő eléje tette a poharat. Gillian nyugtatót „halászott" elő a gyógyszeres dobozból, melyet ott tartottak az egyik fiókban, s az első korttyal lenyelte a gyógyszert.

– Nem akar lepihenni egy kicsit? – Elisabeth érezte, el fog telni néhány óra, mire Melanie megkerül. Ha megtalálják egyáltalán…

– Nem hinném, hogy segítene.

– Arra gondoltam, átszaladhatnék és megkérdezhetném a szomszédokat, hátha tudnak mondani valamit. – Jó ötletnek tűnt, hamarabb is eszébe juthatott volna.

– Menjen csak! – sóhajtotta Gill, nem sok reményt fűzött hozzá. Felállt, bement a nappaliba, mert nem akarta megnézni hogyan csapódik be az ajtó Elisabeth mögött, mint ahogy tíz perccel ezelőtt a férje után.

Egyedül maradt. Lekuporodott a sötétzöld bőrfotelba és szomorúan bámult maga elé. Azon gondolkodott, vajon más szülő mit tenne a helyében? Teljes a bizonytalanság, a rendőrségnek egyelőre meg van kötve a keze, és reggel óta senki sem látta a lányát. Más ebben a helyzetben esetleg felhívná az ügyvédjét, azonban Gillian saját magának volt az

ügyvédje. Megpróbálta végiggondolni, vajon mit mondana ilyenkor a kliensének? Semmit. Azt, hogy várjon. De meddig? Behunyta a szemét és Mellie-re gondolt, az egyetlen kislányára, a szeme fényére. Szőke hajára, piros arcára, a mosolyára és azokra az emlékekre, amik örökre beköltöztek a szívébe. Amikor a világra jött, amikor megtette az első lépést, kimondta az első szavakat, amikor óvodába vitte, amikor hazajött az első nap az iskolából… Ezek a pillanatok hirtelen mind olyan távolinak tűntek és maga sem tudta miért érezte úgy, hogy egyhamar nem fogja viszontlátni a lányát.

Neszt hallott az előszobából, felkapta a fejét. Ismerősek voltak a mozgások, a dadus belépett a nappaliba. Lihegett, riadt volt, s Gillian kiolvasta a tekintetéből, hogy Elisabeth megtudott valamit.

– Mi történt? – Gill gyomra összerándult. Felkészült a legrosszabbra; Melanie-t elrabolták, bántalmazták vagy… az isten szerelmére… ugye nem… ugye nem ölték meg…

– Mindenkit megkérdeztem és az egyik szomszédasszony azt állította, látta Melanie-t kora délelőtt. – Elisabeth habozott, kimondja-e. – Egy fiúval.

– Milyen fiúval? – Elcsábította valaki? Egy bűnöző? Kábítószeres? Skizofrén?

– Mrs. Thompson úgy véli, John Hadson fia volt az. Kézen fogva mentek a domb felé.

– Kézen fogva? A Hadson fiúval? Melanie megígérte, hogy soha többet nem áll szóba azzal a gyerekkel… – Gilliant elöntötte a düh. A lány hazudott neki, az a szerelem mégsem ért véget, a fiatalok összejátszottak a háta mögött? Na, tessék, Melanie-nak egy nap nyoma vész, ki tudja mire vette rá az a fiú. Azok az átkozott Hadsonok, mindig csak a bajt hozzák a családjukra. Hiába tiltotta Melanie-t Harrytől, hiába óvta… Tudta, nem hagyhatja annyiban. Úgy gondolta, Mellie biztosan ott bujkál a Hadson birtokon, de ő haza fogja hozni ha kell, a fülénél fogva is.

– Mit akar tenni, asszonyom? – kérdezte Elisabeth, látván Gill elvörösödött arcát.

– Elmegyek a Hadson-farmra.

– Ne, kérem ne menjen oda! – kérlelte a dada. – Egyedül legalább is ne, inkább várja meg a férjét.

– Nem, ez az ügy nem tűr halasztást. Victort majd akkor hívom fel, ha valóban ott van Melanie.

Gillian teljes szívéből gyűlölte a Hadsonokat és borsódzott tőle a háta, hogy felkeresse őket, de a lányáért meg kell tennie. Mivel Victor elvitte a kocsit, kénytelen volt gyalog menni, amihez egyáltalán nem volt hozzászokva. Mégis büszkén, felemelt fejjel ment végig az utcákon, a poros földúton, ahol többször megállt és magas sarkú cipőjéből kiszórta a port, meg az apró földdarabkákat, melyek konokul nyomták a lábát. Ismerte az utat, azelőtt sokszor járt arrafelé. Szembetűnő tábla fogatta, díszített betűkkel rajta a felirat: HADSON-FARM. Megpillantotta a házat a tornáccal, John Hadson otthonát. Gillian megállt egy pillanatra, szemügyre vette és meglepődve tapasztalta, hogy itt nem sok minden változott. Rég járt erre, nagyon rég, talán húsz éve is van már. Akkor megfogadta, soha többet nem teszi be a lábát a birtokra, s álmában sem gondolta volna, hogy egyszer kivételt kell tennie. Gill sosem szegte meg a fogadalmát, azonban ezúttal kénytelen lesz csalódást okoznia a családjának, legfőképpen a férjének, aki valószínűleg mérges lesz rá ezért, de meg kell tennie Melanie-ért.

Gondos kezek munkája látszott, bármerre nézett: a kerítésen, a virágágyásokon, a sövényeken. Szüksége volt minden erejére, mikor fellépett a tornácra. Lelkiekben felkészült a Johnnal való találkozásra, azonban meglepetésére egy hosszú, barna hajú, napbarnított bőrű, harmincas évei végén járó asszony nyitott ajtót. Mindketten megmerevedtek, amint megpillantották egymást. Közel két évtizede nem találkoztak.

– Gillian? – azonnal felismerte a látogatót.

– Mary Ellen… ne haragudj, hogy zavarlak bennetek… – kezdte Gill udvariasan az előre begyakorolt beszédet. Még mindig feldúlt volt, az arca borzalmasan nézett ki, a sminkje elkenődött a zokogástól. – A lányomért jöttem.

– A lányodért? Mit keresne ő itt, éppen nálunk? – csodálkozott Mary Ellen.

– Melanie ma délelőtt eltűnt, s egyes információim szerint utoljára a te fiaddal látták.

– Az lehetetlen! – A fia és a Brams lány? Nem, biztos valami tévedés történt, összetévesztették Harryt valakivel, oly sok „hasonló" kinézetű fiú van.

– Hidd el, nem jöttem volna ide, ha nem lenne fontos a dolog…

– Harry is eltűnt, John égre-földre keresi az embereivel.

A két asszony értelmetlenül nézett egymásra, egyikőjük sem akarta elhinni azt, ami nyilvánvaló volt. Nem véletlenül tűnt el a két fiatal ugyanazon a napon, feltehetően ugyanabban az időn. Mary Ellen beinvitálta vendégét a házba, amint megfordult és mutatta az utat a nappali felé, Gillian akkor vette észre, mennyire megváltozott. Mary Ellen hosszú, összefont haja a derekáig ért, kigömbölyödött az évek során, telt keblei figyelemfelkeltően ringtak, csípője otthonosan mozgott. A nappaliban ódivatú bútorok „foglaltak helyet", antik csillár, virágmintás szőnyegek, a polcokon réztárgyak, vastag könyvek, múlt századi gyertyatartók, a falon múlt századi festők alkotásai lógtak. A kandallón fényképek sorakoztak, közöttük egy-egy apró porcelánváza díszelgett. Mennyire más volt ez a ház Gillian otthonához képest, itt leginkább a régiségek tették vonzóvá a helyiségeket, Bramséknál viszont a fényűzés volt a jellemző, kezdve a márványpadlótól a bőrgarnitúrán keresztül a perzsaszőnyegig. Talán jobb is, hogy annak idején nem Johnt és nem ezt az életmódot választotta, fordult meg Gill fejében a gondolat.

Képtelen lenne cowboy-feleség lenni, farmon dolgozni a gazdaságban, háztartást vezetni. Gillian mindig másra vágyott, több kellett neki a háziasszony szerepnél.

– Megkínálhatlak egy csésze teával? – Gill bólintott. Mary Ellen eltűnt a konyhában, nem sokkal később nem csak gőzölgő teával tért vissza, hanem aprósüteményt is hozott.

– Gondolod, hogy megszöktek? – Mary Ellen abban reménykedett, a két fiatalnak és az eltűnésüknek nincs közük egymáshoz. Mondjuk a jelek erre utaltak és az asszony rettegett, nehogy John hazajöjjön, amíg Gillian náluk tartózkodik. A férje ki nem állhatja ezt a nőt.

– Remélem nem, azonban elképzelni sem tudom hol lehetnek. – Elmesélte, hogy ő már minden létező ismerősét felhívta, még a rendőrséget is, de semmivel sem jutott előbbre.

Gillian félig itta ki a csészéjét, amikor zaj hallatszott, valaki erőteljesen becsapta a bejárati ajtót és nagyot szentségelt. Gill keze megremegett, ereiben meghűlt a vér. Mindketten tudták, hogy John érkezett haza elkeseredetten, a fia nélkül. A férfi a következő pillanatban meg is jelent a szobában izzadtan, sáros csizmájában és megállt, amint észrevette a váratlan vendéget.

– Szervusz, John! – köszönt előre Gill, s halvány mosoly jelent meg az arcán. Milyen rég látta ezt a férfit és olyan hihetetlen volt, hogy egykor olyan sokat jelentett neki, most viszont nem létezett ember a földön, aki nála jobban gyűlölte volna. Egyik porcikája sem kívánta azt a veszekedést, amely most következik. Elég volt belenéznie ellensége szemébe és tudta, mire számíthat, elvégre egykoron jól ismerte, túlságosan is.

– Mit keresel itt? – mordult rá a férfi. A Bramsokat az ellenségének tekintette, akik nem érdemelnek tőle különb üdvözlést.

– John, kérlek, nyugodj meg! – szólalt meg Mary Ellen és felpattant a székéből. – Azért jött, mert elveszett a Brams lány is, nem csak a mi Harry-nk.

– És? – Szemei szikrákat vetettek Gillianre. Nem elég a gondja, hogy Harry eltűnt, még az ellenségét is éppen ekkor eszi ide a fene. – Azt hiszed, hogy a lányod eltűnése összefüggésben van a fiammal, mi?

– Az egyik szomszédom azt mondta, együtt látta őket.

– Badarság! A fiam egész nap a farmon tüsténkedett és a lovával foglalkozott. Billék akkor ott dolgoztak az istállóban és tanúsítják, hogy Harry egyedül volt.

– Mindketten ugyanazon a délelőttön tűntek el, nem tartod ezt fölöttébb különösnek?

– Szerintem Harryt a testvérem vitte magával a gépén, csak elfelejtett szólni róla. Estére, ha visszajön a marhavásárról, a fiam minden bizonnyal előkerül. – Ez lehet az egyetlen ésszerű magyarázat a történtekre, gondolta. Még hogy Harry és a Brams lány! – Melanie-t senki nem látta a farmomon, mert nem is volt itt, Gillian. Attól tartok, feleslegesen fáradtál ide.

– Véleményem szerint viszont a fiad elcsábította az én Melanie-mat, s belevitte valamibe… – Gillian elhallgatott, mert John az erőteljes hangjával félbeszakította.

– Hazugság! Harrynek megvan a magához való esze, nem kezd ki egy ostoba Brams lánnyal.

Mary Ellen nem mert közbeszólni, inkább némán figyelte az eseményeket. A férje rettentően dühös volt és Mary Ellen attól tartott, nehogy egymás torkának ugorjanak, hiszen gyűlöletük az évek során sem enyhült és tisztában volt vele, mire képes mindkét fél. Gilliant sem kellett félteni. Úgy látszik, ők sosem fognak békét kötni egymással, és talán a dadusnak volt igaza, amikor le akarta beszélni róla, hogy ide jöjjön. Miért is hitt benne, hogy John Hadson változott az évek során annyira, hogy legalább akkor, amikor a csemetéikről van szó, szót lehessen érteni vele?

– Nem azért kerestelek fel, hogy valótlanságot állítsak a gyerekeinkről. Tudod nagyon jól, legszívesebben akkor

látnálak, mikor a hátam közepét. Egyedül a lányom miatt tettem kivételt. Most elmegyek, de ha megtudom, hogy a fiad valamilyen módon kárt tett benne, perre viszem a dolgot. – Azzal Gillian felállt, kiviharzott a szobából és mielőtt távozott volna, erőteljesen csapta be az ajtót maga mögött, hogy a falak beleremegjenek.

4.

A nap vakítóan tűzött a szárazföldre, melyet körülölelt a Csendes-óceán. Perzselte a sziget homokját, s kénye-kedve szerint játszott a sugaraival, itt-ott táncot járt a víz tetején. Csend volt és nyugalom, még a szél sem zavarta meg az idillt, a pálmafák mozdulatlanul álltak és hősiesen tűrték a forróságot. Egyedül az égbolton megjelenő sirálysereg árulkodott arról, hogy ezen az elhagyatott helyen van élet. Magasan és gyorsan repültek, kört alkotva szálltak a magasban, az óceán felett. „Rikácsoltak" egymásnak ugyan, mégsem keltettek feltűnést, a madárszó beleolvadt az idillbe, a csend részévé vált. Más állatok szokásukhoz híven elbújtak árnyékos helyükre, azonban amint a sirályok is eltűntek és elhallgattak egyik pillanatról a másikra, szinte érezni lehetett a veszélyt a levegőben.

Valahonnan, a távolból hátborzongató robaj hallatszott, ami egyre jobban közeledett, s egy pillanat műve alatt villámszerűen az a valami becsapódott a fák közé. Dübörgött, kattogott, csattogott. A gép eleje maga előtt tolta a bozótot, míg meg nem adta magát. A motor lefulladt, a gép megállásra kényszerült a fák között. Az egyik pálmát sikerült úgy meglöknie, hogy néhány kókuszdió azonnal leesett róla, s nagyot koppant a helikopter tetején.

Harry zuhanás közben elengedte Melanie kezét, behunyta a szemét és felkészült a halálra. Várta, mikor csapódnak be az óceán „sűrűjébe", mikor szivárog be a víz és lepi el őket, azonban a víz nem jött és a gép sokkal nagyobbat rázkódott, mint ahogyan azt elképzelte. Kinyitotta a szemét és meglepődött, amint kinézett az ablakon. Fák, buja aljnövényzet, szárazföld. Megmenekültek!

A többiek nem tértek magukhoz, Melanie törékeny teste

ájultan feküdt a fiú mellett az ülésen. Harry megijedt, s utólag eszébe jutott a biztonsági öv, bekapcsolhatták volna! Megfogta a lány vékony csuklóját, még sosem mért pulzust, de érzett valami „mozgást” az erekben. Gyengéden megrázta a lányt, a sírás környékezte. Mi lesz, ha nem tér magához? Steve bácsira pillantott, a férfi eszméletlenül feküdt, hatalmas, roncsolt sebbel a fején, amiből dőlt a vér. De Harryt jobban érdekelte Melanie állapota, mint a nagybátyjáé. Ha a lány meghalt, azt sosem bocsátja meg magának.

– Melanie! – suttogta bársonyos hangon, s megsimogatta a selymes arcot. Orra közben különös szagot „szimatolt”. Nagyot szippantott a levegőből, mert elsőre nem tudta megállapítani honnan jöhet, aztán felismerte. – A szentségit, még ez is!

Üzemanyag, szivárgó üzemanyag. Ez azt jelenti, a helikopter fel fog robbanni, vonta le a következtetést magában. Felidézett néhány akciófilmet, melyekben a szereplők a baleset után azonnal elhagyták a járművet vagy a roncsot, kivétel nélkül. Neki is ezt kell tennie és lehetőleg minél hamarabb. Érezte, nem maradt sok ideje. Melanie-t mindenképpen magával akarta vinni, mely lassította a menekülést. Ölbe kapta a lányt, aki váratlanul magához tért. Tágra, nyíltak a gyönyörű szemek, ránézett a fiúra, majd körbetekintett a helikopter belsejében. Rémültség fogta el Steve bácsi állapota láttán, Mellie felsikoltott és őrült hisztériába kezdett. Harry letette a lányt, erősen megragadta a karját, s jól megrázta.

– Figyelj rám! Mi túléltük, ő nem. De ha másodperceken belül nem jutunk ki innen, könnyen utána mehetünk…

A lány megértette, azonban Harry a bólintását már nem várta meg. Odafordult az ajtóhoz, hogy kinyissa. Nem engedett. A beszállásnál is annyit bajlódott vele, de most sokkal nagyobb volt a tét: az életük. Újra nekifeszült hát, Mellie is követte, közös erővel nyomták. Mindketten tisztában voltak a helyzettel, ki kell nyílnia, különben elvesztek… A

lány szeméből kibuggyant a könny, annyira erőlködött, Harry feje pirospaprikává vörösödött, mikor számukra csodával határos módon az ajtó kinyílt.

A szerelmesek megkönnyebbültek, mikor kiugrottak a roncsból. Harry azonnal megragadta a lány csuklóját és húzta maga után.

– Fuss, ahogy bírsz!

És együtt rohantak, ahogy a lábuk bírta. Nem számított a fájdalom érzése vagy a fáradtság. Mindössze egy dolog volt fontos, hogy minél távolabb kerüljenek a géptől.

Az ég és föld megremegett, hátuk mögül mennydörgő robaj hallatszott. A gép Steve bácsival felrobbant, hatalmas lángok csaptak a magasba, a füstfelhő elborította az eget. A fiatalokat egy természetfeletti erő „felemelte" a földről. Minden elsötétült előttük.

Eszméletlenül feküdtek a homokban. Isten tudja mióta feküdtek ott, de Harrynek rettentően fájt a feje, mikor magához tért. Melanie továbbra is mozdulatlan maradt és ugyanúgy nem mutatott életjelet magáról, mint a gépen. Harry elkeseredésében felkiáltott, arcát esdeklően az égre emelte. Most minden kezdődött elölről, megnézte a lány pulzusát, a mellkasánál meghallgatta, lélegzik-e még. Hála égnek, lélegzett és Harry azon törte a fejét, mit csináljon? Tudta, sok gondja lesz a lánnyal…

Háta mögött még égett a gép roncsa, de ő inkább előre nézett, látta a tengert, ott volt előtte néhány méterre, karnyújtásnyira… Felállt, odaszaladt és megérintette a kékséget. Kezét a víz kellemesen hűtötte, megmosta benne az arcát. Jót fog tenni Melanie-nak is, gondolta. Két tenyerét egymás mellé rakva mert a vízből, visszament a lányhoz, s az arcára locsolta azt a keveset, ami a kezében maradt. Mellie arcizma megrándult, Harry megkönnyebbülten sóhajtott, és amikor szerelme kinyitotta a szemét, boldogan mosolygott rá.

– Megmenekültünk? – kérdezte kábultan a lány. A fiú

bólintott és magához ölelte a törékeny alkatot.

– Sikerült! – ujjongott Harry örömében. Félelme elmúlt.

– Hol van Steve bácsi? – Mellie ijedten nézett körül.

– Meghalt. Bent maradt a gépben, nem emlékszel? – Vagy már akkor hallott volt, mielőtt felrobbant volna?

– Láttad azt a csúnya sebet a fején? – Ha rá gondolt, megborzongott. Melanie még mindig félt attól az embertől.

– Valószínűleg landoláskor szerezhette. Úgy látszik, utolsó erejéből még tellett arra, hogy letegye a gépet. – Mondjuk Harry ezt nem látta, csak következtetett, a zuhanás alatt végig csukva tartotta a szemét. Mellie meg az ijedtségtől elájult.

– Úgy érted, neki köszönhetjük az életünket? – Ennek az embernek? – tette volna hozzá, de nem akarta megbántani Harryt.

– Szerinted nem így volt? Ha nem kapja el időben a kormányt, akkor belefúródunk a földbe, mint a fúró a falba.

És ha nem iszik annyit, nem lesz rosszul és nem zuhannak le, vágott volna vissza a lány, de inkább csendben maradt. Hálát adott az égnek, hogy legalább ők ketten életben maradtak. Mit kezdene egyedül ezen a szigeten, ha Harry is halálát leli abban az égő roncsban a hátuk mögött.

– Köszönöm, hogy kihoztál onnan. – Melanie a lángok felé mutatott. Akkor jutott el a tudatáig, a fiú mit tett érte.

– Semmiség az egész! – vonta meg a vállát Harry. Mindig szeretett imponálni a lánynak, szerencsére az nem látta, hogy az imént mennyire be volt rezelve. Felpattant a helyéről és lazán beletúrt a hajába.

– Hova mész?

– Körülnézni.

Egy kis sziget az óceánon, vajon mit rejt magában? Lakatlannak tűnt, de hátha vannak itt mások is, szintén szerencsétlenül járt „utasok” vagy bennszülöttek? Melanie-t felvillanyozta a gondolat, kíváncsiságát táplálta a kalandvágya.

– Várj, én is megyek! – Harry mellett termett, megfogta a fiú kezét és együtt vágtak neki a „felfedezőútnak”.

A homokos part forró volt és érintetlen, csak a dagály hagyott benne nyomott, s itt-ott kisebb állat, madár, rák, vagy egyéb apró rovar lépkedett rajta. Emberi lábnyomot viszont nem láttak, csak a sajátjukat. Bementek a sűrű „bozótosba”, zöld ágak, hatalmas levelek hajoltak előttük, a pálmákról fejnagyságú kókuszdiók figyelték az új látogatókat. Nehéz volt átverekedniük magukat a növényzeten, hamar elfáradtak, kis idő múltán megálltak pihenni.

– Szerintem ezen a szigeten nincs egy teremtett lélek sem, rajtunk kívül – mondta Melanie. Arca kipirosodott, nem volt olyan sápadt, mint mikor Harryt megijesztette.

– Reménykedjünk benne… – Túl gyengék lennének ahhoz, ha szembe kellene szállniuk vad bennszülöttekkel, esetleg kannibálokkal. Harry ezt jól tudta, sok olyan dokumentumfilmet nézett már, melyben a szigetlakók megölték és megették az embereket.

– Hogyan fogunk hazajutni? – aggódott Melanie. A szüleik már biztosan észrevették az eltűnésüket, s keresik őket. Mit fognak majd kapni ezért a kis kiruccanásért?

– Haza akarsz menni? Nekem nem olyan sürgős. – Harry jól érezte magát a bőrében. Túlélte a zuhanást és megmentette a lányt. Ketten vannak egy lakatlan szigeten, nincsenek szülők és nincs senki, aki megmondja neki, mit tegyen. Ma este az apja nem fogja korán ágyba parancsolni, s az anyja sem nyúzza a tanulás végett. És ami a legjobb az egészben, holnap nem kell iskolába menni!

– Hát, nekem sem hiányzik az anyám dorgálása… – Ha jobban belegondolt, igazat adott a fiúnak. Gillian most nem tudja szobafogsággal fenyegetni, s nem tiltja el Harrytől. A nap huszonnégy órájában együtt lehet a fiúval.

– Gondolj bele! Azt csinálunk, amit akarunk. – Harry sejtelmesen mosolygott, Melanie szeme csillogott. Olyan szép

volt, szőke haja kissé kócosan nyújtózott a válláig és az a tekintet, amivel a szerelmére pillantott, szóval annak Harry nem bírt ellenállni. – Például ezt… – Magához húzta és megcsókolta.

A lány megijedt a hirtelen lépéstől, de amint az ajkaik érintkeztek, megnyugodott. Engedte… s amikor Harry befejezte, átkarolta a fiú nyakát és követelte a következőt.

Egyelőre felhagytak a sziget felfedezésével, visszamentek a parthoz. Összeszedtek különböző leveleket, erősebb faágakat és menedéket „eszkábáltak" össze maguknak éjszakára. Sokat szenvedtek vele, de valahogyan mégis sikerült tetőt állítani a fejük fölé. A vastag ágakat nehezen bírták beleállítani a homokba, a „kunyhó" egy részét pálmafa tartotta, az volt a biztos pontja, hogy ne dőljön el, a többi „tartópillér" inogott, de a célnak tökéletesen megfelelt.

Tüzet raktak még mielőtt lement volna a nap, s vacsorára banánt szedtek maguknak. Melanie felvetette a sült banán gondolatát, amin mindketten nagyot derültek.

– Majd holnap megpróbálok feltörni egy kókuszdiót – ajánlotta a fiú. Zsebéből kirakta a benne maradt bicskát és a nagyítót, mely a tűzrakásnál nagy segítségére volt. Először két követ próbált erősen összeütni, de abból nem sikerült kicsikarnia egy szikrát sem.

Melanie megfogta és közelebbről szemügyre vette a tárgyakat.

– Milyen mérgesek voltak rád a tanárok, mikor tüzet gyújtottál az iskolában… – mosolygott a tűz fényében. Már javában sötétedett.

– Pedig csak néhány száraz falevelet gyújtottam meg – nevetett Harry és a banánján csámcsogott.

– Bevallom őszintén, akkor én is mérges voltam rád… – Mellie lesütötte a szemét, az égő fadarabokat figyelte, hogyan pattognak a tűzben – most viszont hálás vagyok érte…

Mihez kezdene Harry nélkül? Olyan okos, ügyes fiú,

hamar feltalálta magát. Neki nem jutott volna eszébe, hogy építsenek valamit éjszakára, tüzet rakjanak, s szerezzenek ennivalót. Csodálta Harryt és úgy érezte, egyre szerelmesebb belé. Nem értette, anyja miért féltette tőle annyira.

– Ezt eddig miért nem mondtad? – Azt hitte, Melanie-nak tetszett az a felfordulás, amit – többek között – miatta okozott. Bebizonyította, mire képes és a többi lány az osztályból felnézett rá merészségéért, bátorságáért, ügyességéért. Harry imádta „megviccelni" a tanárokat, amivel növelte a tekintélyét a barátai előtt, őt tartották a legvagányabbnak.

– Annyira büszke voltál magadra, nem akartam letörni az önbizalmadat.

Harry közelebb ült a lányhoz, s lenyelte a szájában lévő utolsó falatot. Együtt figyelték a tüzet, hogy világítja be az éjszakát. A fiú átkarolta a lányt, Mellie a vállára hajtotta a fejét. Valóban, ezt otthon nem tehetnék meg. Mellie-nek már rég aludnia kellene vagy titokban könyvet olvasni a lámpa fényénél. Harry valószínűleg magára húzná a takarót, feltenné a fülhallgatót és rockot hallgatna.

– Nézd, csillagok! – A fiú az ég felé emelte tekintetét.

– Ezek sokkal szebbek, mint az otthoniak – állapította meg Melanie. Úrrá lett rajta az álmosság, kénytelen volt ásítani egyet.

– Álmos vagy?

– Egy kicsit, de mindjárt elmúlik.

– Kár, hogy nem tudjuk hány óra van.

Melanie még negyed óráig nézte Harryvel az égboltot, aztán úgy döntött, inkább lefekszik. Bement a kunyhóba, s amint körülnézett odabent, savanyú képet vágott. Néhány nagyobb levél feküdt a homokban, az nem lesz túl kényelmes. Elnyújtózott a földön, ami egyáltalán nem volt puha, mint otthon az ágya, selymes takaróval. Bőrén érezte, hogy enyhül a levegő, s elkeseredetten összehúzta végtagjait. Hiányzott a kispárnája és jóéjt-puszi az édesanyjától, de ezt Harrynek nem

merte volna bevallani. Amikor a fiú is utána jött, úgy tett, mintha aludna. Harry nem volt olyan kényes, neki megfelelt a helyzet, apjával aludtak már egyszer-kétszer a szabadban. A fiú elég hamar elaludt, Mellie közelebb furakodott és az ingéhez simult. Érezte az erős test melegét, valamelyest megnyugtatta. Aztán kuncogni kezdett, ha ezt az anyja látná! Álmában sem gondolta volna, hogy együtt lehet szerelmével az éjjel.

Reggel Mellie még javában álmodott, mikor Harry felébredt. A lány összegömbölyödve feküdt mellette, amiről Harrynek a kismacskája jutott az eszébe, az szokott így aludni a lábtörlőn. Mindenesetre jót aludt. Amikor kimászott a kunyhóból és nagyot nyújtózott a napon úgy érezte, mintha a sziget az otthona lenne. Egy nap telt el a zuhanás óta. Harry fenségesnek érezte az ottlétet és meg volt győződve róla, hogy megfogták az Isten lábát. Ez maga a Paradicsom, gondolta gyerekfejjel, tapasztalatlanul. Még mindig hősnek érezte magát és utólag visszagondolva levonta a következtetést; nem is volt olyan szörnyű az a repülés. Örömében felugrott a levegőbe, azonban a lába megcsúszott és elvágódott a homokban. Végtagjaiba belehasított a fájdalom, ami kis híján könnyeket csalt a szemébe, a hátsó fertálya is sajgott. Szitkozódott, hogy lehetett ilyen balfácán, míg a fájdalom alábbhagyott, s lassan felállt. Lesétált a tengerhez, a lépéseknél és mozdulatoknál még érezte az ütés súlyát, de érezte az enyhe szellőt is a bőrén. Megmozdultak a fák levelei és a tenger is. Milyen hatalmas volt, uralta a látóteret, s elzárta őket a civilizációtól, a világtól. Úgy tűnt, mintha a Földön nem lenne más, csak az óceán egésze és az a kis sziget, az egyetlen szárazföld, két emberi lénnyel a hátán. Harryt szórakoztatta a gondolat, hogy mostantól ebben a paradicsomi idillben kell élnie. Olyan tudatlan és naiv volt még…

Mire visszaért a kunyhóhoz, Melanie már felkelt. A fejét tekergette, elaludta a nyakát. Számára nem telt jól az éjszaka,

de ezt leszámítva örült annak, hogy itt lehet. Csodálatosnak tartotta az életet, amiért megszabadult a szülői fegyelem alól és a kötelezettségektől. Sőt, mostantól felnőttnek is tekintheti magát, hiszen azt tehet, amihez kedve van, és senkitől sem kell engedélyt kérnie.

– Szép napunk lesz ma! – vigyorgott Harry és beletúrt a hajába, ahogy szokott. Megszokott mozdulata természetesnek tűnt, ezzel szokta levenni a lányokat a lábukról.

– Remélem is! – Az éjszakai hűvösség után jól esett a meleg Melanie bőrének. Megszagolta a pólóját, érezte magán a kellemetlen izzadtságszagot. – Nem ártana megfürödni…

– Gyere, úszunk egyet! – ajánlotta lázasan Harry. – Megnéztem, nem hideg a víz.

Mellie arca szomorúvá vált. Zuhanyozni szeretett volna, s máris hiányzott az eperillatú tusfürdője, a rózsaszín szivacsa. És a kedvenc fésűje, hajhabja, meg az anyjától kapott Naomi Cambell parfüm. Itt viszont még egy ócska szappan sincs, csak a sima tengervíz. És hogy fog hajat mosni, mi pótolja majd az otthoni balzsamos sampont, melyet száraz hajra használt. Ha erre gondolt, a fejbőre viszketni kezdett.

– Na de hogyan? Kettesben? – Harry előtt nem mert levetkőzni, ruhástól viszont értelmetlen fürödni. Látta a fiú tekintetében, hogy az nem akar külön menni. Hogyan mondja meg neki, hogy valójában szégyenlős? Olyan „ciki”…

– Persze, úgy az igazi! – A fiú fel volt dobva az ötlettől. Megragadta a vékony csuklót és elindult vele a tenger felé.

– De én… én nem tudok… nem tudok úszni… – ódzkodott Melanie.

– Nem gond, majd megtanítalak! – Harryt nem érdekelte semmilyen kifogás. Be akarta vinni a lányt a vízbe.

A tenger előtt megtorpant, elengedte Melanie kezét, és egy szempillantás alatt kibújt az ingéből. Mellie nagyokat pislogott a felsőtestet látván, a mellkason apró, izgató szőrszálakkal. Alig kapott levegőt tőle.

– Várj! Mielőtt azt is leveszed – mutatott a rövidnadrágra – elfordulok, jó?

– Minek? Nem szeretnéd látni? – mosolygott a fiú.

– Harry, ha valaki megtudja… – Nem merte bevallani az igazi okot. Félt.

A fiú felnevetett.

– Ki tudná meg? Senki sincs ezen a szigeten, csak te és én!

Valóban. Milyen ostoba, hogy elfelejtette! Mellie szégyenében elvörösödött és lehajtotta a fejét.

– Nem akarod? – Harry odalépett hozzá és megsimogatta az arcát. Tudta, hogy a lány még soha életében nem látott ilyet. – Félsz?

– Nem félek, csak… – Melanie elhallgatott, Harry viszont nem tétovázott. Magához húzta és megcsókolta.

Melanie észhez sem tért a döbbenettől, mikor szerelme hirtelen elengedte őt, gyorsan kibújt a felesleges ruhadarabból és beugrott a vízbe. Mellie egy pillanatra látta csak a férfiasságát.

– Nem bánom, kint is maradhatsz – kiáltotta Harry, aztán rásiklott a vízre és úszni kezdett befelé, a tenger belsejébe. Nem foglalkozott a lánnyal és az aggályaival.

Melanie félelme hirtelen elszállt és dühös lett magára. Miért kell mindig ostobán viselkednie? Most biztosan megbántotta a fiút, amiért nem kívánta meztelenül látni, holott az nem akart tőle semmi rosszat, mindössze megmártózni vele a tengerben. Mellie-t is csábította a víz, úrrá lett a gondolatain, és legyőzte azokat a félelmeket, amiket anyja keltett benne. Nem törődött azzal, hogy Gillian megfojtaná a tettéért, gyorsan levetette a ruháját és a fiú után ugrott. A víz hűvös volt, de egy-két karcsapás után már kellemesen simogatta a bőrét, s körülölelte az egész testét.

– Harry, várj!

A fiú megállt, még leért a lába, nem volt olyan mély a víz. A lélegzete elakadt, mikor meglátta Mellie-t, amint az felé tart,

meztelenül! A tenger tisztaságának köszönhetően jól szemügyre vehette a testet, karcsú derekat, lebegő melleket. És ez a csoda csak egyre közeledett, felkeltve minden vágyat a fiúban. Eddig ilyet csak újságban és filmben látott, de eredetiben még soha, s most ott állt közvetlen előtte. Gyönyörű volt.

– Azt mondtad, nem tudsz úszni. – Harry megpróbálta zavarba hozni Melanie-t, azonban ezúttal nem sikerült. Mellienek viszont annál inkább!

– Vicceltem – kuncogott a lány és lihegett is. Jó volt állni a tengerfenéken, pihentethette a szervezetét.

– Másban is szoktál viccelni? – A szerelemben is?

– Másban nem – válaszolta halk hangon. Lelkiismeret-furdalása volt, amiért a parton hazudott Harrynek. Nem szokott hazudni, abban a pillanatban mégis megtette, de bánta már. Megfogadta, soha többet nem fog ilyet csinálni.

– Miért jöttél utánam?

– Mert ezt szeretted volna…

– Te nem?

– De igen.

Harry nem volt biztos benne, hogy Melanie valóban akarja-e, vagy csak ezt állítja. Hiába nézett a kék szempárba, nem tudta kiolvasni belőlük az igazságot. Megérintette az arcát, egyelőre csak az arcát merte, s megcsókolta. Gyengéden közelítette az ajkát a lányéhoz, az váratlan hévvel, szenvedéllyel fogadta és engedte az erős nyelv betörését, hódítását. Melanie számított még egy édes csókra, azonban Harry abbahagyta az érintkezést.

– Na, lássuk, hogy úszol? – A lány értelmetlenül meredt a fiúra, nem értette a kérdést. – Ki ér ki hamarabb a partra? Adok egérutat!

Versenyezni akar vele? Ám, legyen! Melanie-t vonzotta a kihívás. Lábaival elrugaszkodott a tengerfenékről és nagy karcsapásokkal indult a szárazföld felé. Harry magában

nevetett, jól tudta, nem lesz nehéz utolérnie őt. Egy perc múlva kezdett el tempózni, s Mellie a nagy igyekezetében egyszer csak azt vette észre, hogy valaki lenyomja a fejét a víz alá. A fenébe, szitkozódott némán. Vesztett. Felérvén a felszínre levegő után kapkodott és eljátszotta, hogy megijedt, amíg Harry megfelelő közelségbe nem került hozzá. Aztán indult az ellentámadás, most Mellie nyomta a fiút a víz alá, s játékos bolondozás vette kezdetét, de mindig Melanie húzta a rövidebbet, ő tartózkodott legtöbbet odalent, a „halak társaságában". Utána megnyugodtak és abbahagyták a versengést, „vízi bemutatót" tartottak, megmutatták egymásnak mire képesek a sportágban. Harry gyors-, mell- és pillangóúszásban remekelt, egyedül a háton siklás volt a gyengéje. Melanie viszont büszkén mutatta meg neki, hogyan kell háton úszni. Végre egy olyan dolog, amit ő jobban tud Harrynél, biztatta önmagát, mikor felfeküdt a vízre.

A gyönyörű test ott lebegett Harry előtt, a mellek kidomborodtak a tengerből, mint két kicsiny domb. Harry érezte, hogy a lába között megmozdul valami, s onnantól kezdve nem volt menekvés. Nem tudott úrrá lenni a vágyain, egyszerűen nem bírta tovább. A lány után csapott kettőt, elkapta és magához húzta.

– Gyönyörű vagy! – Azon a részen a víz a derekáig ért. Tekintetét ismét végigfuttatta a lány alkatán és mohón csókolni, simogatni kezdte. Mialatt az ajkuk szorosan összetapadt, a keze felfedezőútra indult. A nyakáról csúsztatta le ujjait a kívánatos vállakon, mígnem a mellekhez ért. Belefértek a tenyerébe és olyan aranyosak voltak, a vágytól feszesek, izgatóak. Kellett, hogy csókolgassa, nyelvével tovább izgassa őket, s amikor a mellbimbókhoz ért, Melanie felnyögött. Olyan jó volt, amit a fiú csinált vele és már bánta, hogy ennyi ideig vártak ezzel. Harry megfogta szerelmét, kiemelte a vízből, s két kezében tartva indult a part felé.

Kiérvén, szempillantás alatt hátradöntötte a homokban,

ahol felfedezték egymás testét, izgalmas helyeket, érzéki pontokat. A nap simogatta a bőrüket, mikor a vágytól izzó testük összeforrt, s eggyé lettek a szigeten.

5.

Melanie még hosszú ideig feküdt a parton ruha nélkül, könyökével megtámasztotta a testét a homokban. Harry visszament a kunyhóhoz és lázasan dolgozott. Szerzett egy faágat, ami tulajdonképpen nem faág volt, hanem az egyik nagyméretű bokornak hosszúra megnőtt hajtása, és bicskájával faragni kezdte a végét. Mire megtalálta ezt a viszonylag erős ágat és levágta, beletelt háromnegyed órájába és szintén eltelt ugyanannyi, mióta faragta. Mégsem volt még készen, nehezen haladt és egyre jobban fogyott a türelme. Ügyetlen volt, s a következő fél óra elteltével annyira feldühödött, hogy a homokba vágta addigi munkáját. Jól esett kiadni magából a mérgét, felindultságát, utána hamar megnyugodott. Nézte az ágat, mely szerencsétlenül feküdt a homokban és nem tehetett a fiú kétbalkezességéről. Harry továbbra is érezte gyomrában az ürességet, reggel bekapott egy banánt ugyan, de hol van az már? Különben sem akart állandóan banánt enni, ezért próbálkozott faragni valami szigonyféleséget, mellyel halat foghat. Azonban ha így folytatja, soha nem fog halat enni, úgyhogy inkább erőt vett magán, felvette az ágat és nekilátott a munkájának. Türelmesen faragta, faragta, s amikor végre készen lett vele, boldogan szaladt le a tengerhez.

Felmászott egy szirtre, s onnan figyelte a kristálytiszta vizet, lelátott egészen az aljáig. Észrevette a halcsoportot, apró halacskák úszkáltak éppen előtte. Harry felkészült a halászatra és kiszemelt magának egy sárga farkút. Melanie hogy fog örülni, ha fog neki egy „aranyhalat”! Felemelte a szigonyt és döfött. Hiába, a halak gyors iramban elúsztak onnan, s Harry nagyot káromkodott. Semmi baj, nyugtatgatta magát, nem sikerülhet minden az első próbálkozásra. Újra felemelte szigonyát, kiszemelte a másik zsákmányt és döfött. A hal

elúszott. Újra ismételte a mozdulatot, sajnos a tizedik próbálkozás is eredménytelennek bizonyult. Nem értette miért nem sikerül, hiszen a filmekben ez olyan egyszerűen ment, látta. De nem adhatja fel, valamit enniük kell. Harmincadik, negyvenedik nekifutás után már a sírás környékezte. Szemei forrtak a méregtől, mintha gyilkolni készült volna, hirtelen felemelkedett a karja, aztán lecsapott és a nagy indulattól egyensúlya megingott, Harry beleesett a vízbe. A tenger lehűtötte forró testét, jól is esett a „hideg zuhany", a könnye viszont kicsordult. Kiemelte a szigonyt a vízből és egy hatalmasat kiáltott, torka szakadtából. A végén ott volt egy hal, még élt, utolsó erejéből csapkodott a farkával, de onnan nem tudott szabadulni.

– Sikerült! Sikerült! – ujjongott Harry. Ez már az övé.

Gyorsan kivitte a partra és visszaszaladt a következőért. Kiszemelte a zsákmányt, döfött, a hal megint elúszott. Azonban most a kudarcok nem szegték a kedvét. Körülbelül a tizedik döfés után meglett a második hal is.

– Nagyszerű!

Örömmel ment vissza a kunyhóhoz, kezében büszkén tartotta a nehezen szerzett zsákmányait. Elfáradt a vadászatban, a válla fájt a sok erőlködéstől, de meg lett az ebédjük. Melanie biztosan örülni fog neki, majd megsüti a halakat, és Harry végre kipihenheti a fáradalmait. Azonban amikor odaért az „otthonukhoz", arcára fagyott a mosoly. A lányt nem látta sehol. Körülnézett a környéken, közben szedett néhány száraz faágat meg gallyat, s erőteljesen felkiáltott a levegőbe, Melanie nevét többször ismételve, de nem érkezett rá felelet. A rettentő hőségben folyt róla a víz, tűzött a nap, úgyhogy inkább az összegyűjtött tűzrevalót fogta és az otthonukba vitte. Bebújt a kunyhóba, a tető legalább árnyékot és menedéket adott, megóvta a napsugarak égetésétől és arra gondolt, hátha Mellie is elment élelmet szerezni ebédre. Hátradőlt, elnyújtózott a leveleken, megpróbált aludni egy

kicsit, de a gyomrában kongó éhség felébresztette. Üres gyomorral hogyan lehet pihenni? Egyre jobban bosszantotta, hogy a lány szó nélkül elment és még mindig nem tért vissza. És ha időközben történt vele valami? Aggódott érte, s percről percre jobban idegesítette magát. Felkelt hát és fel-alá járkált a kunyhó előtt, az ujjait idegesen tördelte, ropogtatta.

– A fene egye meg! – szitkozódott. – Mikor jön már?

Körülbelül húsz idegőrlő perc után feltűnt a lány alakja a távolban. A haja fénylő szőkesége messziről kitűnt a természet színeiből. Pólója ujját felgyűrte a válláig, szabadon volt meztelen, barnára sült karja, rövidnadrágját is feljebb hajtotta a hőségben, melyből kivillantak feszes combjai. Harry eddig nem is figyelte, Melanie-nak milyen rettentő jó alakja van. Legszívesebben újra hátra döntötte volna a homokban, de most könnyedén úrrá tudott lenni a vágyain. Haragudott a lányra, főleg amikor látta, hogy üres kézzel közeledik felé. Mégsem keresett élelmet? Legalább egy kis gyümölcsöt szedhetett volna… Ha ő délelőtt nem szenved annyit a halászással, akkor mit ennének?

– Hú, de elfáradtam! – zuhant le Melanie a fiú mellé a homokba, és megtörölte az izzadtságcseppektől gyöngyöző homlokát.

– Hol voltál? – Harry a szemöldökét ráncolta. Rettentően kíváncsi volt a magyarázatra.

– Körbenéztem a szigeten… – felelte Melanie. A fiú szemében látta, hogy valami nincs rendben, nem értette mi baja lehet.

– Valóban? És ebben fáradtál el annyira? – Harry felemelte a hangját, s legszívesebben megrázta volna a lányt, hogy észhez térjen végre és rádöbbenjen, milyen helyzetben vannak.

Melanie-n úrrá lett a félelem, az anyja jutott az eszébe. Utoljára Gillian nézett rá ilyen szigorú tekintettel, amikor Mellie nem takarította ki a szobáját. Anyja ekkor beviharzott az ajtón, kiragadta az ágyból könyvet olvasó lányát, s az orra

előtt húzta végig ujját a poros polcokon, egy mozdulattal lesöpörte íróasztaláról a nem odavaló dolgokat és kis híján belenyomta fejét a szőnyegbe. Melanie könnyek közepette egy óra alatt rendbe tette a szobáját, elrakodott, letörölte a polcokat és a csillárt, felsepert, kiporszívózta a szőnyeget, s amikor minden ragyogott, akkor szólt az anyjának, hogy leellenőrizhesse a munkáját. És most mi az, amit meg kellett volna csinálnia? Itt nincs szőnyeg, amit felporszívózhatna, nincsenek polcok, amiket letörölhetne. Sőt, még beágyazni sem kell, hiszen semmijük sincs.

– Miért? Mit kellett volna tennem, unatkozni? – szegezte a kérdést a fiúnak.

– Készíthettél volna valami harapnivalót. – Harry meglobogtatta a lány előtt a halait. Melanie-nak elakadt a lélegzete. – Vagy segíthettél volna nekem, ha ez nem megy.

– Halásztál? – ámult el Melanie. Neki ez eszébe sem jutott, ő nem volt olyan éhes, mint Harry. Útközben szedett magának banánt, és odébb talált fügét is. Apropó, a füge! Szerelmének valóban hozhatott volna…

– Képzeld el, másfél órámban telt, mire ezt a szigonyt megfaragtam és további két órába, mire ezeket az átkozott dögöket sikerült kifognom! – Harry arca vörösödött. Mérgében odavágta Melanie elé a két szerencsétlenül járt állatot. – Itt van, pucold meg!

– Én? – kérdezte döbbenten a lány.

– Igen, te! Mit gondolsz, magától fog a nyársra vándorolni? – Rég meg kellett volna sütni, gondolta Harry. Azonban már nem kívánta annyira, mint mikor kifogta. Melanie elvette tőle a kedvét, s az idegességtől az éhségérzete is csökkent.

– De én… azt sem tudom, hogy kell… – Melanie-nak könnyek szöktek a szemébe. Otthon mindig a dadus szokta elkészíteni tejfölösen, gombásan. Ezek viszont nyálkásak és pikkelyesek voltak, ráadásul rátapadtak a homokszemcsék

is… Melanie nem hitte el, hogy ebből lehet még ebédet készíteni.

– Na, szép, meg vagyok áldva veled! – dühöngött Harry. – Otthon nem láttad sosem?

Melanie a fejét rázta. Szégyellte magát.

– És a televízióban? Valamelyik főzőcskézős műsorban biztos mutatták.

– Igen, egyszer volt benne ilyen! – jutott az eszébe.

– Na, akkor valahogy úgy kell csinálni itt is, mint abban a műsorban. – Harry előhúzta a zsebéből a bicskát és odanyújtotta a lánynak.

– De nem nagyon emlékszem rá…

– Nem baj, próbáld meg! – erősködött a fiú.

– Nem tudom. – erősködött a lány. Miért nem érti már meg végre, hogy ő erre képtelen? Különben is, hogyan fogja meg azt a csúszós halat? Fúj!

– Ide figyelj! – Harry mutatóujjával a lány mellkasára bökött. – Éppen elég volt kifognom őket, megsütni már a te feladatod. Úgyhogy ha enni akarsz és nem éhen halni, akkor addig próbálkozol vele, míg nem sikerül. Megértetted?

Melanie reszketett. Bólintott és remegő kézzel látott hozzá. Undorral fogta meg a halat, s amint megpróbálta eltávolítani róla a kiszemelt pikkelyt, kicsúszott a tenyeréből.

Harry nem bírta nézni ügyetlen próbálkozásait, inkább otthagyta és lement a tengerhez. Ha jár egyet, legalább kiszellőzteti a fejét, gondolta. A fénysugarak vidáman járták a vízen különös táncukat, a tenger csendes volt, mégis veszélyérzetet keltett Harryben ez az idill. Amikor lezuhantak és mindketten túlélték, nagyon örült annak, hogy itt ragadtak a szigeten. Azonban egy nap alatt megváltozott a véleménye, hiszen nem is olyan egyszerű az életben maradás… Az első leckét már megkapta és az volt az érzése, ez csak a kezdet! Pedig milyen csodálatosan indult a nap, reggel megízlelhették a testi szerelem gyönyörét, délután viszont veszekednek, s

mikor lesz vége a napnak? Nem akart veszekedni a lánnyal, de olyan mérges lett rá, amiért elment csavarogni. Talán nem kellett volna így viselkednie vele, visszafogottabban is elmagyarázhatta volna a dolgokat. Melanie nem tud halat pucolni, na és? Ő sem tudott szigonnyal halászni, még soha életében nem próbálta, s ha valaki látta volna… Nevetséges látvány lehetett, hányszor döfött mellé és még a vízbe is beleesett. Szegény lány, túl szigorúan bánt vele, gondolta Harry. Mindössze ketten vannak a szigeten és Harry tudta, ha nem fognak össze, nincs esélyük a túlélésre…

Visszament a kunyhóhoz, Melanie ugyanott ült a homokban és azzal a hallal bajlódott. Csak az egyik felét sikerült megtisztítania a pikkelyektől, azt sem tökéletesen. Harry odalépett hozzá és akkor vette észre, hogy a lány sír. Abban a pillanatban úgy érezte, mintha egy erős kéz markolná meg a szívét: ő nem ezt akarta…

– Nem megy… – szipogta Mellie lehajtott fejjel. Nem mert felnézni a fiúra.

– Meg kell tanulnod, értsd meg! – szólt meg, ezúttal kedvesen. Kivette a lány kezéből a kést és megpróbálta ő is, vajon mennyire nehéz. Harrynek sokkal ügyesebben ment. Mindenesetre könnyebb feladat volt megtisztítani, mint kifogni. – Látod, így… – Visszaadta Melanie-nak. Sajnálta, de nem akarta helyette megcsinálni, a megélhetésükért neki is tennie kell valamit.

A másik hal már könnyebben ment, de Melanie azzal is sokat piszmogott. Harry tüzet rakott, Mellie csendben odakuporodott a láng mellé és szomorúan sütni kezdte a halakat. Harry meglepetten vette tudomásul, hogy ez jobban megy, mint a pucolás. Meg is dicsérte érte, Mellie azonban csak megvonta a vállát és céltalanul bámulta tovább a lángokat. Szeméből szertefoszlott a megszokott csillogás, arcáról eltűnt a jókedv. Amikor elkészült az „ebéd”, mindketten megelégedve haraptak bele a halba és… Mellie az

első harapás után még savanyúbb képet vágott, nem erre számított. A hal íztelen volt, s hiányzott mellé a puha kenyér és legfőképpen a dadus finom salátája. Ha gomba nincs is rajta, legalább egy kis tejföl kellene hozzá, gondolta. Ilyen pocsék ebédet még sosem evett, rápillantott a fiúra, az ő arcáról is ugyanez tükröződött.

Most érezte először, hogy haza szeretne menni. Az élet egy lakatlan szigeten nem is olyan egyszerű, mint ahogy gondolta. Igen, nincsenek itt a szülei, nem kell szót fogadnia és iskolába járni. De mit kezdjen a szabadságával, ha semmije sincs, se élelme, ruhája, párnája? Csak egy ócska tető a feje fölött, meg néhány banán. Most már őt is foglalkoztatta a gondolat, mit fognak enni? Szégyellte magát, amiért eddig a szerelmen járt az esze és nem ezen gondolkodott. Most aztán törheti a fejét! Ma sikerült néhány meleg falatot juttatni a gyomrába és holnap? Ráadásul szomjas is volt, ami miatt sokkal jobban aggódott. Honnan szerezhetne ivóvizet? A tenger erre alkalmatlan, olyan sós, hogy azzal nem segítenek magukon. Otthon bezzeg mennyi üdítőt és gyümölcslevet ivott! Legszívesebben toporzékolt volna, mert nem jutott eszébe egy ésszerű ötlet sem. Hiába tanult jól az iskolában, az ismerősök, rokonok mindig dicsérték, milyen okos kislány, mégis ostobának érezte magát. Harry mindig tudta mit kell tennie az adott pillanatban, mikor lezuhantak és megérezte a szivárgó üzemanyagot, mikor ágakat gyűjtött, kunyhót épített, tüzet rakott, halat fogott… Ha minden Melanie-n múlt volna, még a gépből sem jutottak volna ki időben, s ez a homokos talaj már a sírjuk lenne. Harrynek igaza volt, amikor megszidta. Tudta, nem engedheti, hogy a fiú végezze el a munka nagy részét. Sajnos, továbbra is az életben maradásuk a tét, s az érte folytatott küzdelmen meg kell osztozniuk.

Nem sokat beszélgettek, Harry még mindig haragudott a lányra, aki kedvetlenül ült mellette a homokban, gondolataiba merülve. Harry felállt, bement a kunyhóba és ezúttal sikerült

elszenderednie, nem korgott a gyomra. Mellie-nek nem sokkal később eszébe jutott a füge, felpattant a helyéről és végigfutott a parton. Szedte a lábait, nehogy Harry észrevegye az eltűnését.

Amikor a fiú felébredt, Melanie ott térdelt mellette és mosolygott rá. Harry megdörzsölte a szemét, hátha rosszul lát. Nem értette, minek köszönheti ezt a hirtelen változást.

– Jól aludtál? – Ostoba kérdés volt, hiszen ő tudja a legjobban, milyen kellemetlen itt aludni, de kedvességből megkérdezte.

– Fogjuk rá! – mormogta Harry.

– Hoztam neked valamit. – Mellie felemelte a két tenyerét eltakaró levelet, amin ott sorakoztak az apró gyümölcsök.

– Mi ez? – Úgy látszik, Harry még nem ébredt fel az álmából.

– Füge, neked szedtem! – Remélte, hogy ezzel kárpótolja a fiút korábbi viselkedéséért.

Mosoly jelent meg Harry szája szélén, s mohón falni kezdte a finomságot. Mindenesetre ez sokkal jobban ízlett neki, mint a hal.

– Uzsonnának nem rossz! – mondta teli szájjal.

– Haragszol még? – Melanie lehangoló képet vágott, de a szemében volt valami, ami elárulta mennyire bántja a dolog.

– Egy kicsit. – Harry tréfára vette a figurát. Nem lett volna szíve tovább haragudni a lányra, túl vannak ez első szeretkezésen és az első veszekedésen. Hát istenem, ilyen az élet!

– Ugye, azért holnap megtanítasz horgászni? – Mellie nem akart túlságosan lemaradni Harry mögött. Ki gondolta volna, hogy az osztály egyik legrosszabb tanulójától tanulhat a legtöbbet?

– Az lesz az első dolgom. – Kíváncsi volt, vajon Mellie-nek mennyi időbe telik, mire fog valamit? Jó lesz ha segít, mindenki szerezze meg a saját ebédjét.

Lassan telt az idő, még csak egy napja voltak a szigeten, mégis örökkévalóságnak tűnt. Melanie unatkozott, hiányoztak a könyvei, zenehallgatás, tévézés. És szerette volna látni a szüleit… Fájdalmat okoztak azzal a lánynak, hogy eltiltották a szerelmétől és mindig szigorúan fogták, de azért a szívük mélyén szerették őt. Elhalmozták minden jóval, a születésnapjára mindig egy halom ajándékot kapott, édesanyja a legdrágább ruhát vette meg neki a boltban, minden évben nyaralni mentek csodaszép városokba, még Európába is: London, Párizs, Madrid! Sőt, telente mindig meglátogatták a síparadicsomokat is. Tudta, otthon biztosan halálra idegesítik magukat miatta, és minden követ megmozgatnak a lányuk megtalálásáért. Valószínűleg azt hiszik, Melanie-t elrabolták, és álmukban sem gondolnák, hogy szemük fénye egy lakatlan szigeten „él" családjuk ősi ellenségével, illetve azok legifjabb fiával. Vajon mikor fognak rájönni az igazságra, hogy Melanie átszökött a Hadson-birtokra, ott egy ártalmatlannak tűnő kaland kedvéért beszállt a fiúval a gépbe, s végül itt kötött ki ezen az isten háta mögötti helyen, ami nincs rajta egyetlen térképen sem, nem jegyzik sehol a világon.

– Szerinted otthon mit gondolnak rólunk, hová tűntünk?

– Talán azt, hogy elcsatangoltunk – könnyedén megvonta a vállát. Harryt egyelőre nem nagyon érdekelte a dolog, ő nem gondolt az otthoniakra.

– Értünk jönnek valamikor? Van esély rá? – Úgy kérdezte Harrytől, mintha a fiú lenne a Mindenható.

– Nem hiszem. – Hogyan deríthetnék ki, mi történt velük? Nevük felkerül az elveszett gyerekek listájára, aktájukat a felderíthetetlen ügyek közé sorolják majd, s idővel felhagynak a reménnyel. Harry így képzelte, mialatt ők boldog és kiegyensúlyozott életet élnek a szigeten. Rettentően naiv volt még, ostobán gondolkodott.

– Akkor ez azt jelenti, hogy soha többé nem fogunk ágyban aludni és mást enni, mint íztelen halat, banánt, meg

fügét? – Melanie-nak már kezdett elege lenni ebből a „szabad” életből. Ők nem bennszülöttek!

– Miért? Az alvás nem is olyan rossz, megszokás kérdése az egész, és a kaját illetően pedig, majd csak alakul valahogy… – Egyszerűnek tűnt az egész, utólag az élelemszerzés is, egy-két óra halászat igazán nem nagy ár érte. Úgysincs elég elfoglaltságuk, belefér az idejükbe. Nem fogta fel tragédiaként a dolgot.

– Hiszen vizünk sincs, egy csepp se. Ne mondd, hogy nem vagy szomjas! – Mellie-nek majd ki száradt a szája. Szeretett volna hazamenni.

– Egy kicsit igen, de holnap szerzünk azt is – válaszolta higgadtan Harry.

– Honnan? – Ma Melanie bejárta a sziget nagy részét, azonban ivóvíznek nyomát sem látta.

– Mit tudom én! – háborodott fel Harry. – Nem vagyok biológus, tudós vagy kutató. Muszáj ilyen kérdésekkel zaklatnod? Majd kitaláljuk, hogy lehet itt vizet szerezni.

Melanie csendben maradt, nem akarta felidegesíteni a fiút. Kár lett volna elrontani a hangulatot, hiszen az imént békültek ki egymással, úgyhogy elűzte a gondolatot a fejéből. Talán igaza van Harrynek. Tegnap este mindössze néhány banán állt a rendelkezésükre, mára viszont Melanie talált fügét is.

Este kézen fogva sétáltak a tengerparton, együtt nézték a naplementét, és amikor majdhogynem teljesen besötétedett, visszabotorkáltak a kunyhóhoz, s összebújtak a leveleken. Jó volt egymás karjában feküdni. Harrynek igaza lett, az alvás ezúttal nem is volt olyan szörnyű, mint az első éjszakán. Valóban megszokás kérdése az egész?

Amikor Melanie elaludt, más világba csöppent, mely nem hasonlított a szigetéhez, sem az otthonihoz. Mellie álmában a sivatagban sétált, halvány színű, bokáig érő ruhájába belekapott a szél. Bőrének jól esett a hűvös szellő simogatása, és szerette volna csillapítani a szomját. Éppen egy kút felé

tartott. Látását a napsugarak elhomályosították, de ahogy közeledett, szeme előtt kirajzolódott két alak, aztán egyre jobban világosodott a kép. Igen, felismerte őket, a szülei voltak azok, és ő csak pár lépésre volt tőlük. Lába remegett, vajon mit fognak szólni „csínytevéséhez”? Gondolta, megfordul és elszalad előlük, azonban teste túl gyenge volt már hozzá, szája már nagyon kívánta a vizet. Nincs visszaút, szembe kell néznie velük. Összeszedte bátorságát és felkészült a szidalmakra. Lassan vonszolta magát a szülei elé, s odaérvén búsan lehajtotta a fejét, mintha a bíróságon lenne és várta, hogy ítélkezzenek felette. Szülei nem szidták meg, egy szót sem szóltak. Mosolyogtak. Mellie meglepődött a viselkedésükön. Apja felhúzta a vödröt a kútból, édesanyja apró faedényt tartott a kezében, melybe beleöntötték a vizet és átnyújtották lányuknak.

– Igyál, Melanie! – szólt édesanyja lágy hangon. Istenem, milyen rég hallotta már a hangját!

Melanie remegő kézzel vette át az edénykét, s mohón inni kezdte tartalmát. Az a pár csepp víz a megváltást jelentette a számára és olyan jól esett, mint még eddig soha. Melanie rettentően boldog volt, de boldogsága nem tartott sokáig. Amint kiitta az utolsó cseppet, már nem látta maga mellett a szüleit. Ijedten nézett körbe, hiába. Eltűntek…

– Anya, apa! Hol vagytok? – kiáltott kétségbeesetten. – Gyertek vissza!

Nyugtalanul forgolódott a homokban és valami láthatatlan erővel küzdött, mikor Harry megfogta a vállát és felrázta. Sajnálta a lányt, hiszen még a vak is látta volna, mennyire szenved az álmától. Mellie kinyitotta a szemét, amiben riadtság, elkeseredettség, félelem ült.

– Semmi baj, csak álom volt… egy rossz álom, Melanie… – mondta és magához ölelte a törékeny alkatot. A lány úgy bújt a fiúhoz, mint egy pár hónapos macska, akit először kergetett meg kutya az életben.

Harry minden szavát hallotta és elkeserítette, hogy szerelme álmában a szüleit szólította. Melanie nem érzi jól magát ebben a földi paradicsomban? Azelőtt minden vágyuk volt, hogy kettesben legyenek… Harry alig várta azokat a délutánokat, mikor titokban találkoztak, most viszont a nap huszonnégy óráját együtt tölthetik. Nem értette, a lány miért kívánkozik haza… Talán mégsem szereti annyira, mint eddig hitte?

Melanie megnyugodott a fiú karjaiban. Jó volt odabújni valakihez, érezni teste melegét, bőre puhaságát. Beszippanthatta az illatát… Reggel korán ébredt, végtagjain érezte még az éjszaka hűvös érintését. Felült, lábait összekulcsolta és magához ölelte. Harry mélyen aludt mellette, s Mellie azon gondolkodott, mit mondott álmában? Akaratlanul is a szülei jutottak az eszébe, el kellene mesélnie Harrynek, és meggyőznie arról, hogy a szülei nem olyan szörnyetegek, mint gondolja. Mellie abban is biztos volt, hogy megbocsátanának neki, ha hazamenne. Álmában édesanyja vizet adott a lányának, s egy szót sem szóltak, mindvégig mosolyogtak. Talán így üzentek az óceán másik feléről? Eddig attól rettegett, nehogy fény derüljön a szerelmükre, most viszont azon imádkozott, szülei minél hamarabb jöjjenek rá, hogy Melanie átszökött a Hadson-farmra, ott felültek a gépre és akkor… Akkor van esély arra, hogy megtalálják őket. Mondjuk Steve bácsi valószínűleg nem azon az útvonalon haladt, mint tervezte, de ha lenne egy nyom, melyen a szüleik elindulhatnának… Szemei megteltek könnyel. És ha sosem találják meg őket? Honnan jöhetnének rá, mi történt velük? A kapcsolatukat titokban tartották, vigyáztak, nehogy együtt lássák őket, s a farmon sem látta Melanie-t senki. A fene enné meg, minek kellett annak az átkozott gépnek lezuhannia?

Szerelme megmozdult mellette. A lány egy pillanatra összerezzent, aztán kitörölte szeméből a könnyeket, nehogy észrevegye. Melanie tudta jól, nehéz nap vár rájuk. Nagyon

igyekeznie kell, hogy megtanuljon halászni. Neki biztosan nehezebben fog menni, mint Harrynek, de meg kell tanulnia! Amióta itt ragadtak a szigeten, Mellie ostobán viselkedett és csak gondot okozott a fiúnak. Biztosan buta libának tartja ezért, hiába az osztály legjobb tanulója, és még ki tudja milyen negatív képet keltett benne a viselkedésével. Szeretett volna változtatni a helyzetén, odahajolt hozzá és csókot lehelt a fiú arcára.

– Jó reggelt! – kacsintott, mikor az kinyitotta a szemét. – Mehetünk?

– Hova? – Harry meglepődött és hirtelen azt sem tudta, hogy ami éjszaka volt, az valóban megtörtént vagy csak álmodta.

– Halászni – jelentette ki Melanie természetességgel, s kedves mosolyra nyílt a szája.

Harry felült, megvakarta a fejét. Felébredt, s most már tisztán emlékezett a lány éjjeli „vergődésére", hangja még mindig a fülében a csengett. A szüleit hívta… Nem értette mit jelent ez a hirtelen változás Melanie-nál, talán nem emlékszik az álmára? Úgy gondolta, nem tesz említést róla. Miután megreggeliztek, lementek a partra, és Harry a lány kezébe nyomta a szigonyt.

– Ott próbáld meg, annál a szirtnél! – mutatott arra a helyre, ahol tegnap kifogta az ebédjüket.

Melanie felmászott a szirtre, s gyönyörű kék szemeivel a tengert fürkészte. Látta az apró halakat, amint azok mit sem sejtve úszkáltak előtte a vízben. Mellie kiszemelt magának egyet, felemelte a karját és döfött. A halak szétszéledtek, mikor megcsúszott és beleesett a tengerbe. A száját természetesen nem csukta be időben, így jó nagyot nyelt a sós vízből. Felérvén a felszínre azonnal kiköpte a folyadékot, azonban a só így is marta a nyelvét, meg az ajkait. Még csak ez hiányzott, mérgelődött magában, aztán mikor meglátta mi úszik előtte, halálra rémült.

– Uramisten! – Az a borzalom nem is úszott, hanem lebegett a felszínen. Melanie mégis majd összepisilte magát félelmében. – Segítség, segítség!

A következő pillanatban Harry ott termett mellette és erősen megmarkolta a karját.

– Gyere, kerüld ki! – húzta maga után. – Ne aggódj, ártalmatlan…

– Mi a fene ez?

– Egy döglött medúza.

– Fúj!

Végigfutott a hideg Melanie hátán. Még mindig félt és undorodott, de Harry elterelte a figyelmét. Finoman meglökte a lányt a vízben, hogy figyeljen maga elé. Felbukkant egy hal, mely jóval nagyobb méretű volt az előzőeknél, egy újabb zsákmány! Mellie erősen markolta meg a szigonyt, és amikor megfelelőnek érezte a pillanatot, döfött. Könyörtelenül… Maga is meglepődött, mikor kiemelte a halat a vízből.

– Sikerült! Én is tudok halászni! – ujjongott örömében.

Harry elképedve nézte a zsákmányt. Ez jóval nagyobb, mint amit tegnap ettek, s Mellie-nek sokkal rövidebb idő alatt sikerült kifognia. Nahát, álmában sem gondolta volna!

Visszamentek a kunyhóhoz és Melanie büszkén tette a „tüzelőhelyük” mellé. Ráértek megsütni, messze volt még az ebéd. Harryt bűntudat gyötörte, amiért előző nap úgy megszidta a lányt és lebecsülte képességét. Bőrüket ismét megérintette a hőség, s körbeölelte őket. Harryt is egyre jobban kínozta a szomjúság, tegnap este még legyintett a lány kérdésére, most viszont komolyan foglalkoztatta a gondolat: honnan szereznek ivóvizet?

– Nem nézünk körbe a szigeten egy kicsit? – szólalt meg a lány, mintha olvasott volna Harry gondolataiban. Fogalma sem volt mi jár a fiú fejében, unatkozott és a „meghódítatlan” terület kíváncsivá tette. Vajon mi lehet a sziget többi részén?

– El kell mennünk a roncshoz, hátha találunk valami

használhatót… – Végül is nem maradhatnak itt egész nap, mint két rakás szerencsétlenség és várják, hogy csoda történjen. Ki tudja mikor jönnek értük, és addig boldogulniuk kell valahogy.

Átverekedték magukat a sűrű bozóton, és amikor megpillantották a roncsot, kalandvágyuk hirtelen alább hagyott. A robbanás nagy pusztítást végzett, a tűztől feketeség borította a gépet és az azt körülvevő növényzetet, már ami megmaradt belőle. Leégett fák, fekete aljnövényzet, és az a szép helikopter is mind a lángok martalékává vált. A tűz felfalta, életképtelenné, használhatatlanná tette. Melanie visszaemlékezett az eredeti állapotára, mikor megpillantotta a farmon. Termete és szépsége azonnal rabul ejtette, szinte hívta, kalandra szólította, de annyiszor bánta már, hogy engedett a szerkezet csábításának. Minek kellett kipróbálnia a repülést, mit nyert vele? Egy lakatlan szigetet néhány falat élelemmel, mely éppen elég arra, hogy éhen ne haljanak.

Továbbmentek, de mindenfelé sűrű bozót állta útjukat, könyörtelen tüskékkel. Harry ment elől, kénytelen volt a testével utat törni a természetben. Próbált a kevésbé sűrű részeken haladni, de lábukat-karukat így is felsértették a tüskék. Reménytelennek tűnt a barangolás. Végül kiértek a bozótok sokaságából, ahol a fák érdekes csoportban álltak előttük, leveleik nagyrészt eltakarták a napot. A talaj itt nedvesebb-hűvösebb volt, valószínűleg a nappal túlnyomó részében árnyékkal védett lehet, gondolta Harry.

– Nagyszerű! – letérdelt és kezével túrni kezdte a talajt.

– Mit csinálsz? – csodálkozott a lány.

– Gyere és áss te is, ha azt akarod, hogy életben maradjunk.

– Nem értelek. – Melanie engedelmeskedett, de fogalma sem volt mire jó ez.

– Itt ivóvizet nem találunk, az egyszer biztos. Egyetlen vízszerzési lehetőségünk az eső és nekünk nincs hordónk vagy

vödrünk, amiben felfoghatnánk valamennyit. Ezt a helyet védik a fák, itt a talaj nem szárad ki olyan könnyen, mint a parton.

Már csak az a kérdés, mikor fog esni? És meddig bírják víz nélkül? Melanie próbált visszagondolni iskolai tanulmányaira, a biológiaórákra, nem emlékezett ilyesmire, pedig biztosan volt róla szó az órákon.

Fáradtan mentek vissza a kunyhóhoz. Melanie még gyorsan leszaladt a tengerhez kezet mosni, és felfrissítette az arcát is. Benedvesítette az ajkát. Bőre száraz és repedezett volt már a szája szélénél. El kellett volna egy kis ajakápoló, de egyelőre a tenger is megteszi, vigasztalta magát Melanie. Milyen kár, hogy nem édes a vize! Mire elsétált a kunyhóhoz, Harry a tűzrakással bajlódott. Még nem ment olyan könnyen neki, mint ahogy Mellie-nek a halpucolás. A lány kezébe vette nagy „fogását", megpucolta, megsütötte és a fiú elé tette.

– Jó étvágyat! – mondta, ezúttal nem mosolygott hozzá.

– És te? Nem eszel? – Mellie a fejét rázta. – Miért? Hiszen te fogtad…

– Nincs étvágyam – vonta meg a vállát kedvetlenül. Nem érdekelte.

– Alig ettél ma valamit! – erősködött Harry. Így neki sem volt kedve ebédelni, a lány nélkül.

Mellie nem szólt. Odébb lekuporodott a homokba, s üres tekintettel bámult maga elé. Arca komor volt, szemében nyoma sem látszott annak a tűznek, mely eddig oly szelíden lobogott. Harry odatelepedett mellé és gyengéden átölelte a vállát.

– Haza akarsz menni, ugye? – Tudta, Melanie mennyire szenved távol a szüleitől, távol a civilizációtól.

– Szerinted keresnek minket vagy azt hiszik, hogy meghaltunk?

– Nos, apám szerintem mindent tűvé tesz értem az embereivel, és ahogy az anyádat ismerem, minden követ

megmozgat a lányáért. Beletelik egy kis időbe, mire rájönnek, mi történt… – Alig három nap alatt Harrynek is gyökeresen megváltozott a véleménye. Ez a sziget nem is olyan paradicsom, mint amilyennek gondolta. Nem könnyű megszerezni a napi élelmet, és víz nélkül előbb-utóbb az egészségük veszélybe kerülhet.

– Kérdéses, akkor még életben leszünk-e?

– Miért ne lennénk?

– Egyrészt, mert nem olyan egyszerű kideríteni az igazságot, hogy felszálltunk arra a rohadt gépre és lezuhantunk. Az óceán hatalmas és nem biztos, hogy rábukkannak erre a szigetre. Másrészt viszont ha pár napon belül nem esik az eső, szomjan halunk! – Melanie szájából sebes iramban zuhantak a fiúra a szavak. Mikor mondanivalója végére ért, szemeiből potyogtak a könnyek.

Harrynek nehéz volt válaszolnia, hiszen ő is ugyanettől félt, azonban kitűnően titkolta a lány előtt.

– Esni fog, hidd el! Ha a zuhanást és a robbanást túléltük, pár csepp víz miatt nem hallhatunk meg!

– Pedig nagyon úgy fest a dolog…

– Ne add fel a reményt, Melanie! – Tudta, lelket kell öntenie a lányba. Félt, hogy depresszióba esik. – Igenis esni fog, mert esnie kell! És ne feledd, Steve bácsi is velünk „utazott" a gépen, úgyhogy apám őt is keresi, és ha egy kicsit is használja az eszét, akkor könnyen kitalálhatja a történteket, apám nem hülye ember!

– Még mindig ott van az a tény, hogy a szigetünk mindössze egy pont az óceánon. Nincs esélyünk, örökre itt ragadtunk.

– Közel három napja vagyunk a szigeten, ez nem megy olyan gyorsan. Majd értünk jönnek, meglátod!

Harry felpattant a helyéről, közelebb ült a tűzhöz és enni kezdte a halat, egyedül. Mohón tuszkolta a szájába a lecsípett falatokat, de ahogy azok a torkához értek, azt hitte, megfullad

rajtuk. Minden nyelésnél nehezen ment lejjebb a hús, szájának, nyelvének, torkának rettentően hiányzott a víz. Néhány keserves nyelés után a homokba vágta az ebédjét és mérgesen elindult a part felé, ahol a tengerbe vetette magát és csak úszott, úszott befelé, hogy levezethesse felesleges energiáját. Holt fáradtan mászott ki a partra, immár megkönnyebbülve, s hátradőlt a homokban karjait széttárva, mintha várná, hogy Isten tegyen vele valamit. De semmi sem történt, fél óra múlva ugyanúgy feküdt ott. Istennek nem kell sem a teste, sem a lelke, azt akarja, hogy éljen. Mint ahogy a természet és a csillagok is azt akarják… nem véletlenül zuhant le itt a gép, hogy szárazföldet érjen, nem véletlenül adott a természet gyümölcsöt, a tenger halat, mikor annyira éhesek voltak, és hamarosan lesz víz, és majd felbukkan egy mentőosztag is, csak türelmesen ki kell várni. „Mindennek meg van a maga ideje" – az édesanyja szokta mondogatni, mikor Harry siettetni akarta azokat a dolgokat, melyek számára fontosak voltak.

Most először gondolt a szüleire és arra, jó lenne hazamenni. Hiányzott a farm, a közös lovaglások az apjával, az anyja szelíd mosolya és ínycsiklandozó főztje. Micsoda pompás fogásokat szokott készíteni, apjával alig várták, hogy az asztalhoz ülhessenek. Mary Ellen áldott jó asszony volt, estére általában fáradtan rogyott le a kanapéra, mégis meleg mosollyal fogadta a férjét, amint az késő éjjel izzadtságtól gyöngyöző homlokkal esett be az ajtón, könyékig feltűrt ingben, kopott farmernadrágban. John miután csókkal üdvözölte feleségét, a konyha felé vette az irányt, hogy egy pohár whiskyvel zárja a napot. Útközben hatalmas sárdarabokat hagyott maga után a padlón, de Mary Ellen sosem szólt érte. Szénfekete haját megcsillogtatta a lámpa a fénye. Harry kiskorában hányszor kapaszkodott bele a derékig érő, vastag fonatba! Vajon most mit csinálnak otthon a szülei? Biztosan halálra izgulják magukat miatta. Ahogy rájuk gondolt, könnyes lett a szeme…

– Szeretnék hazamenni! – kiáltotta a mindenségbe, hátha meghallja valaki, azonban az óceán elnyelte a hangját. Harry két kezével eltakarta az arcát, úgy zokogott. Kétségbe volt esve, nem tudta bízzon-e abban, hogy megtalálják őket. Szégyellte magát, amiért fiú létére sír, mint egy elkényeztetett kislány, és hálát adott az égnek, hogy ezt Melanie nem látja.

Miután jól kisírta magát, megkönnyebbülten ült fel a homokban, és amint felnézett az égre, elakadt a lélegzete. A nap eltűnt, a madarak elhallgattak; valami ijesztő szürkeség-feketeség közeledett. Felerősödött a szél, meghozza nekik az ivóvizet? Nem egy futó zápor lesz ebből, gondolta Harry, komoly vihar készülődött. Gyorsan visszafutott a kunyhóhoz, hogy megkeresse a lányt. Addigra már a szél egyre kegyetlenebbül fújt, az ég dörgött, morgott, a tenger tajtékzott, s egy erős villám csapott le a sötét felhőkből nem olyan messze tőlük.

Az égiek „csapására" Melanie testén hullámszerűen futott végig a remegés félelmében, amint ott kuporgott a kunyhóban.

– Melanie! – hallatszott odakintről a kiáltás, amit hangos dörgések követtek. A lány gyomra sokadszorra összerándult.

– Harry! – A fiú zihálva lépett be a fedél alá, mely egyelőre még védte őket. A lány azonnal a nyakába ugrott, megnyugtatta szerelme jelenléte.

Ismét nagy villámlás hallatszott, és mintha kettényílt volna az ég, eső zúdult a kis szigetre. A természet mintha összefogott volna a szárazföld ellen, partjait a tenger csapdosta, fentről az eső verte, a szél süvített, belekapott a fákba, koronáik szinte a földig hajbókoltak, fejet hajtottak a természeti erők előtt.

– Gyere, keresnünk kell egy biztonságosabb helyet – Harryt ösztönei most sem hagyták cserben. Ugyanúgy érezte, hogy veszélyben vannak, mint a gépen. Megragadta a lány kezét és őrült rohanásba kezdtek.

Kár volt kilépni a kunyhóból, az eső őket sem kímélte,

mint ahogy semmit ezen a szigeten. Pillanatok alatt eláztak, ráadásul a szél még az arcukba is csapkodta a jókora cseppeket.

– Te jó ég! – Mellie most látta először az óriási viharfelhőt, mely már fölöttük járt és beterítette az egész égboltot. Egyre jobban félt, a lábai remegtek.

– Úgy látszik, ez csak a kezdet. – Nem akarta ijesztgetni a lányt, de úgy gondolta, nem árt ha fogalma van róla, milyen veszélyben vannak. – Keresnünk kell egy védett fát!

Mellie ilyet csak a tévében látott, ahol a szörnyű vihar fákat csavart ki gyökerestül a földből, háztetőket tépett le, s a nagy erejű szél állatokat sodort el. Most úgy festett a helyzet, hogy ez velük is könnyen megtörténhet… Harry a bozótos felé vette az irányt, most egyikőjüket sem érdekelték a tüskék, átgázoltak rajtuk. Mellie szedte a lábát, ahogy bírta, de így is nehéz volt lépést tartania a fiúval. A haja és a ruhája teljesen elázott, könnyei összekeveredtek az esővel. Zuhanás, robbanás, szomjúság, éhség. Mi jöhet még? Nem gondolta volna, hogy egy olyan vihar keletkezik, mely szintúgy veszélyezteti az életüket, mint az eddigi szörnyűségek. Egyszer csak véget ért az esztelen rohanás, Harry hirtelen megállt. Fák gyűrűje vette őket körül, s a fiú odalépett az egyik vastag törzshöz.

– Gyere, öleld át! – Mellie szótlanul engedelmeskedett, aztán a fiú is ezt tette.

Igen, itt nem érte őket annyira az eső, a szél viszont igencsak belekapott a hajukba, ruhájukba. Süvítés, dörgés, sikítás hallatszott, mialatt a vihar kegyetlenül tombolt. Hihetetlen volt, hogy ez a nyugodt, paradicsomi idill egyik pillanatról a másikra pokollá változott. Melanie nagyon fázott, testét átjárta a hideg.

– Meddig tart még? Nem bírom tovább! – ereje egyre gyengült, a szél annál kegyetlenebbül belekapott mindenbe, ami az útjába került. A lány nem merte elengedni a fatörzset,

attól tartott, a szél felkapja és elviszi…

– Nem sokáig, tarts ki még egy kicsit! – Harry biztatta kedvesét, és abban reménykedett, hogy Isten megkönyörül rajtuk. Esőt akartak, hát most megkapták!

– Harry, félek… – nyögte a lány.

– Én is! – zokogta a fiú. Sőt, együtt zokogtak, mert ez sokkal borzasztóbb volt még a zuhanásnál is.

– Anyu, apu! Segítsetek! – Melanie behunyta a szemét, úgy kiabált.

– Istenem! – ordított Harry.

Mindketten úgy érezték, eljött a vég. Mindent megbántak, amit tettek és bocsánatért esdekeltek, imádkoztak az égiekhez, amikor a vihar lassan odébbállt. A szél lecsendesedett, ismét nyugalom uralta a szigetet. Mellie kinyitotta a szemét, egy pillanatra azt hitte, a mennyországban van. Tudta, most már elengedheti a fatörzset. Egyből le is zuhant a földre, de nem érdekelte.

– Megmenekültünk! – nevetett. A sors ismét megleckéztette, újra tudott örülni az életnek!

Harry felsegítette, magához szorította és megcsókolta. Szerencsére nem esett bajuk, s mindkettőjükben élt a remény, hogy egyszer eljön az a nap, amikor értük jönnek. Egyelőre megoldódott a gondjuk, van vizük és elegendő élelmük a túléléshez. Kézen fogva mentek ki a partra, s döbbenten tapasztalták a vihar „nyomait”, letört pálmaágak hevertek mindenfelé.

– A kunyhónk! – kiáltott fel Harry, miután elsőnek pillantotta meg a lerombolt „építményt”. A leveleket elfújta a szél, mindössze egyetlen oszlop állt a kunyhó helyén. Ennyi maradt az otthonukból.

A fiú elkeseredésében nagyot káromkodott és duzzogva huppant le a homokba. Annyit dolgozott vele és tessék, semmi sem maradt belőle.

Mellie odalépett hozzá és megérintette a vállát.

– Nem baj! Építünk egy másikat, amíg értünk nem jönnek.

Most ő adott erőt a fiúnak. Tudta, nem szabad pánikban esniük. Biztosan elindítottak értük egy mentőosztagot, csak eltart még egy ideig, míg megtalálják ezt a szigetet. Otthon az anyja ismert ügyvéd, vág az esze, mint a borotva, és valószínűleg már rájött, mi történt a lányával. Az a fontos, hogy életben vannak, a többi nem számít. Várniuk kell…

6.

Az égbolt már teljesen kitisztult, mikor Melanie és Harry összegyűjtötték a megfelelő „anyagokat” az új otthonuk megépítéséhez. A kunyhó lényegesen rövidebb idő alatt készült el, mint az elődje és ismét állt az öreg pálmafánál, melyet a vihar megtépett ugyan, de nem tudott jelentősebb kárt tenni benne. Aznap bejárták a sziget nagy részét, s masszív „oszlopokat”, dúsabb pálmaágakat gyűjtöttek, tanulva a történtekből. Valószínűleg még várható ehhez hasonló vagy nagyobb erejű trópusi vihar, azonban most már van tapasztalatuk és egy stabilabb kunyhójuk, mely a következő természeti csapást minden bizonnyal átvészeli. Boldogan ölelték át egymást, miután befejezték az utolsó simításokat, s addigra Harrynek is visszatért a jókedve. Elmentek arra az árnyékos helyre, ahol előző nap medret ástak és alig hittek a szemüknek. Tele volt vízzel! Ráadásul a nagyobb levelek is felfogtak valamennyit, úgyhogy nem kellett tovább szomjazniuk. Ha jól takarékoskodnak vele, talán kitart a következő esőzésig, remélhetőleg az ég majd zápor formájában ad vizet nekik, s nem végez pusztítást.

Ahogy teltek a napok, egyre jobban feltalálták magukat a szigeten. A vihar túlélése megedzette, erősebbé tette őket, az önbizalmuk nőtt, amely táplálta bennük a reményt, hogy egyszer hazajutnak. Minden napra jutott élelem, rengeteg gyümölcsöt szedtek, halásztak, étrendjük kókuszdióval, rákkal, kagylóval bővült. Nappalaikat az élelemszerzés töltötte be, barangolás a szigeten, úszás a tengerben, éjszakáikat gyengéd szerelmeskedés, s kiadós alvás jellemezte. Elfogadták a helyzetet, hogy egyelőre a szigeten kell maradniuk, és a számukra szokatlan életmódot folytatniuk, míg meg nem történik a csoda, s megtalálják őket. Mondjuk az utóbbi

csodálatos nap után nem is akartak annyira hazamenni… Egyikük sem hozta szóba a dolgot és nem tettek említést a szüleikről. A vihar megváltoztatta őket.

Melanie megtanult tüzet rakni, s Harry faragott egy szigonyt. Így együtt mentek halászni és azon versenyeztek, ki tud többet fogni. A halpucolás még mindig nehézkesen ment. Egyetlen megfelelő eszközük volt hozzá, Harry kis kése, úgyhogy ezzel a feladattal Mellie egyedül bajlódott. Az igazat megvallva, Harry nem is akarta megpróbálni, mert tisztában volt a képességeivel és nem szeretett veszíteni. Élvezte, hogy ő az erősebb ezen a szigeten, és mindig megelőzte a lányt, bármiben versenyeztek is.

– Sebaj, majd a századik gyorsabban fog menni! – mondta Harry, mikor Melanie kezéből kicsúszott a félig megpucolt hal.

A lány felugrott és mérgében bokán rúgta a fiút.

– Ah, ez fájt!

– Megérdemelted! – mordult rá Melanie. Morcos arckifejezéssel, lángoló szemeivel Harry számára ilyenkor volt a legszebb.

– Igen? – Harry hátradöntötte a homokban, száját csókkal betapasztotta, hogy azok az ajkak ne beszéljenek feleslegesen, hanem azt tegyék, amit kell.

– Ezt most miért csináltad? – kérdezte meglepve.

– Mert megérdemelted! – nevetett Harry és csókolgatni kezdte a lány többi porcikáját is.

– Hagyd abba, meg kell pucolnom a halat! – nyögött fel Melanie, de a szíve mélyén ő sem akarta, hogy Harry abbahagyja testének becézését. Olyan jó volt a fiú érintése, melyre a bőre mindig vágyott, a gyengédség, amit nyújtott, csókjai, melyek mindig tűzbe hozták, s a szerelem, ami egyre jobban lángolt köztük.

Napjaik boldogságban és nyugalomban teltek. Ezen a szigeten szabadon engedhették vágyaikat. Nem kellett félniük attól, hogy valaki meglátja őket és elárulja szüleiknek. Kezdtek

hozzászokni az új életükhöz, a mindennapi élelemszerzéshez, melyre a sors kényszeríttette őket. Önállóvá váltak az óceán kicsiny pontján, elzárva a civilizációtól.

Miután átadták magukat a testi szerelemnek, Harry lement a tengerhez rákot fogni, s mire visszaért a kunyhóhoz, addigra Melanie végzett a halpucolással, és vizet hozott az árnyékos mederből. Elegendő tartalékuk volt a következő esőzésig. Tudták, hogy az élet elengedhetetlen feltétele a víz, ezért takarékoskodtak vele. A vihar „elmenetele" után nem ittak a mederből, ugyanis a nagyobb levelek felfogtak az esőből valamennyit, mely mostanra a hőségben elpárolgott. Így a mederből oltották szomjukat, de csak annyit ittak belőle, amennyire a szervezetüknek szüksége volt. Se többet, se kevesebbet.

– Mit fogtál? – Melanie-nak felcsillant a szeme, amikor megpillantotta a fiú kezében az elejtett állatot.

– Rákot. Ma fenséges ebédünk lesz! – emelte a magasba a zsákmányát. Büszke volt rá, hogy könnyen el tudta ejteni, mikor a parton mászott.

Éhesek voltak mindketten, úgyhogy tüzet raktak és megsütötték az ennivalójukat. Amikor a rák lekerült a tűzről, elfelezték és Melanie beleharapott a húsába, arca hirtelen fehérré vált, szája nagyra nyílt és a következő pillanatban öklendezni kezdett, s kihányta a fiú mellé. Harry megijedt a látványtól, azonnal kiköpte a szájából a falatot, és messzire hajította az ebédjét. Uralkodnia kellett magán, nehogy együtt hányjon a lánnyal, aki a sok öklendezés közepette a homokba termelte még a reggelit is. Harry sajnálta kedvesét, de el kellett fordulnia, nem bírta nézni a szenvedését. Mitől lett rosszul? Úgy látszik, kényes a gyomra. Ha ezt tudja, soha nem fogja meg azt a rákot.

Idővel a nyöszörgések és öklendezések abbamaradtak. Harry visszafordult, egy pillantást vetett az undorító hányadékra, és próbált nem tudomást venni a szagáról.

– Jobban vagy? – átölelte a kedvesét, aki még mindig fehér volt és borzasztóan nézett ki. Harry magát okolta a rosszullétért. Mi a fenének jutott eszébe, hogy változatosabb legyen az ebédjük? A sült hal sosem okozott gondot.

– Egy kicsit. – Láthatóan megkönnyebbült, de a szédülés nem szűnt meg.

– Gyere, feküdj le! – Harry felsegítette és bekísérte a kunyhóba, ahol Mellie erőtlenül csuklott le a fekhelyére, s álomra hajtotta a fejét.

Közben Harry összepakolt a tűz körül, homokkal betakarta a hányadékot, és lesietett a tengerhez kezet mosni. Gondolt egyet, megszabadult a ruháitól, belevetette magát a vízbe és gyors iramban úszott, úszott befelé, hogy leküzdje a bűntudatot okozó gondolatait. Mellie biztosan haragudni fog rá, ha felébred, de hát nem szándékosan csinálta. Ki gondolta volna, nem akarta, hogy rosszul legyen. Azt hitte ízleni fog, és meglepetést szerez egy kis változatossággal. Hát, a meglepetés „összejött", csak nem olyan értelemben, ahogy azt szerette volna… Miután elfáradt, kiúszott a partra, de még nem akart visszamenni a kunyhóhoz, inkább sétálni indult észak felé. Fejében kavarogtak a gondolatok; talán az lenne a legjobb, ha mégis értük jönnének? Ha Melanie megbetegedik, hogyan gyógyítsa meg? Itt nem tudnak orvoshoz menni, vagy a patikában gyógyszert vásárolni. Vigyázniuk kell az egészségükre. Még szerencse, hogy a vihar után nem kaptak tüdőgyulladást. Aznap bőrig áztak, az éjszaka hűvös volt, levetették a csuromvizes ruhájukat, és szorosan összeölelkezve melegítették egymás testét, s vacogva várták a nap feltűnését az égen. Mondjuk, ha jobban belegondolt, az éghajlatnak köszönhetően tizenöt foknál nem megy lejjebb a hőmérséklet… Azonban most nem megfázásról volt szó, hanem Mellie gyomráról. Ha ennyire kényes némely ételre, könnyen el is kaphat valamit, esetleg egy bélfertőzést. Az anyja jutott az eszébe. Ő szokott aggódni minden apróság

miatt. Egy orrfújástól is megijedt. Harryvel azonnal forró teát itatott és ágyba dugta. Sosem értette az édesanyját miért aggódik feleslegesen, egészen mostanáig. Próbálta nyugtatgatni magát, hogy szerelmének valószínűleg gyomorrontása van, semmi több, amikor megbotlott valamiben. Visszafordult és nagyra nyíltak a szemei, mikor megpillantotta az eldobott tárgyat a fűben. Egy rumos üveg volt az!

Rettentően örült a felfedezésének, fejében egyből ott sorakoztak a kérdések; valaki járt már a szigeten? Mikor? És most hol van? Hogy jutott haza? A szigeten rajtuk kívül nincs senki, úgyhogy azaz illető, aki ezt eldobhatta, valószínűleg visszatért a civilizációba. És ha másnak sikerült, akkor nekik is sikerülni fog!

Fütyörészve sietett vissza a kunyhóhoz, legalább lesz mivel felvidítania a lányt kellemetlen rosszulléte után. Jókedve azonban rögvest alábbhagyott, mikor megpillantotta a kedvesét, amint az csalódottan ült a kialudt tűz mellett. Szemében látta az elkeseredést, arca szomorú volt és Harry úgy érezte, nemcsak a teste, hanem a lelke is beteg.

– Hogy érzed magad? – odalépett a lányhoz, hogy egy puszival valamelyest felvidítsa, de az elfordította a fejét.

– Hol voltál? – szegezte a kérdést a fiúnak, ami inkább vallatásnak tűnt, mint egyszerű kíváncsiságnak. Hangjában érződött a harag gonoszsága, mely a lány szívében fészket rakott, s ezúttal megváltoztatta azon a délutánon.

– Csak sétáltam egyet, hogy nyugodtan pihenhess – válaszolta Harry csüggedten. Egy perccel ezelőtt még olyan jó kedve volt, tele örömmel, reménnyel, boldogsággal, most viszont minden egy csapásra odaveszett. Nem gondolta volna, hogy Melanie így fogadja majd. El is feledkezett a magával hozott üvegről.

– Itt hagytál! – vádolta a fiút, és olyan haragos képet vágott, mint még eddig soha. – Remélem jól telt a délutánod,

mialatt én a kunyhóban szenvedtem, egyedül!

Ennyire megviselte a rosszullét? Harry nem értette miért kell ezért hisztit csapni, mikor segített neki, lefektette, összepakolt helyette a tűz körül és lement a partra, hogy nyugodtan aludhasson. Mi a baj ebben?

– Amíg feküdtél, rendbe tettem a dolgaidat, ha nem vetted volna észre. Nem volt könnyű eltakarítani, amit hánytál – vágott vissza Harry. Ha arra a borzalomra gondolt ott a homokban, a gyomra összerándult.

– Azt hiszed, unalmamban hánytam ki? – Tudta, nem szép dolog részletesen kitárgyalni a dolgot, de Mellie rettentően mérges volt és nem hallgatott az eszére.

– Mégis mit vártál tőlem, hogy tartsam eléd a markomat? – Harry is hozta a formáját. Most már értette, az apja miért hajtogatta folyton, milyen nehéz a nőkkel.

– Nem! Láttad mennyire rosszul vagyok, mellettem kellett volna maradnod. Erre felébredek és nem vagy sehol…

– Aludtál… Ha valaki ott ül az ember felett és egyfolytában bámulja, akkor hogyan tud pihenni? Elárulom; sehogy.

– Legalább a kezemet foghattad volna!

Amikor Mellie otthon megbetegedett, a dadus órák hosszat ült az ágya fölött, takargatta, megsimogatta kimerült arcocskáját, nyugtatgatta, ápolgatta, és azzal kedveskedett neki, amivel tudott. Melanie igényelte a szeretetet, hozzá volt szokva a babusgatáshoz, kényeztetéshez, és ugyanezt elvárta Harrytől is.

– Nem vagy már kislány, akinek az édesanyja felolvassa az esti mesét. Kikerültünk az életbe, ami másról szól, minthogy óvodások módjára szorongassuk egymás kezét egy rosszullét miatt. Törődtem veled és aggódtam érted, ennyi nem elég?

Melanie elszégyellte magát. Lehajtotta a fejét, s a könnyek potyogni kezdtek a szeméből. Harryt ezúttal nem hatotta meg. Elege volt már abból, hogy bármilyen probléma adódik, a lány

egyből sírva fakad és akkor természetesen meg kell vigasztalnia.

– Ezek után remélem, minél hamarabb megtalálnak minket – vetette oda nyersen, és a lány orra alá dugta az üveget.

– Ezt meg honnan szerezted? – szipogta.

– Találtam. Jártak már előttünk a szigeten – mondta mogorván, aztán sarkon fordult és elindult a bozótos felé.

– Most hova mész? – Melanie megdöbbent kedvese viselkedésén. A fiú megunta az ostobaságait, sírásait, dühkitöréseit. Érezte, hogy ezentúl nem tudja befolyásolni, nem fog minden úgy történni, ahogy ő akarja.

– Keresek egy ideális fekhelyet magamnak.

Mellie alig hitt a fülének. Gyomra ismét összerándult, egész testén úrrá lett a félelem. Ennyire megbántotta?

– Miért? Nem akarsz velem aludni? – kérdezte remegve.

– Nem, ha így viselkedsz!

Harry egyik pillanatról a másikra eltűnt a szeme elől, úgyhogy mire Mellie észbe kapott, nem tudta marasztalni. Ha nem émelyegne a gyomra, gondolkodás nélkül utána szaladna, és könyörögve kérné, hogy maradjon – gondolta. Ehelyett csak ott ült a homokban, maga elé bámult és zokogott. Későn jött rá, hogy ostobán viselkedett. Nem kellett volna felháborodnia azért, mert Harry körülnézett a szigeten, mialatt ő rosszul volt. Hibát követett el. Most egyedül kell töltenie az éjszakát, de megérdemli! Bevonszolta magát a kunyhóba. és ott zokogott tovább. Ekkor szakadt rá először a magány. Még sosem érezte magát ennyire egyedül. Most nem állt mellette a dadus a megnyugtató mosolyával, nem voltak ott a szülei, akiknek elpanaszolhatná a bánatát. Bárcsak elmondhatná valakinek, mennyire szenved a hirtelen jött szabadságtól, hogy a sors túl korán zúdította rájuk az életet. Nehéz volt talpon maradni, rettentően nehéz. Mikor lezuhantak erre a lakatlan szigetre, Mellie azt hitte, ennél

jobban nem is alakulhatott volna. Olyan tapasztalatlanok, olyan naivak voltak, ártatlan gyermekek, túl fiatalok ahhoz, hogy az élet nehézsége a nyakukba szakadjon. Sokáig fent maradt még a sötétben, és a szüleire gondolt. Vajon most ők is szenvednek, amiért nincs otthon? Nem tudta eldönteni: az lenne-e a legjobb, ha hazamennének, vagy ha itt ragadnának örökre? Legalább Harry vele lenne, minek kellett elrohannia, miért nem akar vele aludni? Olyan ijesztő volt a sötétség.

A reggel váratlan fordulatot hozott. Mikor Melanie felébredt, neszt hallott odakintről. Gyorsan felugrott és kilépett a kunyhóból. Harry ült előtte magába roskadva, egy száraz fadarabbal a hamut piszkálta.

– Szia! – A lány megörült a fiúnak, repülni tudott volna a boldogságtól. A nyakába akart ugrani, de Harry nem köszönt neki, s ez visszatartotta. – Hogy aludtál?

Mellie hiába próbálta feloldani a köztük lévő fagyos hangulatot. Szerelme felnézett szomorú szemekkel, és nem túl barátságosan közölte a válaszát.

– Semmi közöd hozzá.

Melanie-t mintha fejbe vágták volna. Majdhogynem elsírta magát, de tudta, azzal még jobban rontana a helyzeten, úgyhogy erejét összeszedve leült a fiú mellé.

– Ne haragudj, ostobán viselkedtem tegnap. – Már az éjszaka eldöntötte, bocsánatot kell kérnie. Elvégre ő volt a hibás, s jóvá akarta tenni.

– Megbántottál! – jelentette ki mogorván és elhúzta a száját, mintha egy savanyú citromba harapott volna.

– Sajnálom. – A lánynak könnyben álltak a szemei. Érezte, nem lesz olyan könnyű, mint gondolta. A tegnapi veszekedés szakadékot állított kettejük közé és Mellie attól tartott, hogy a fiú nem szereti őt úgy, mint azelőtt. – Nálam nem szokott ehhez hasonló rosszullét előfordulni, nehezen viselem a szenvedést, a fájdalmakat. Amikor felébredtem és nem találtalak, kétségbe estem, elborult az agyam. Nem kellett

volna neked rontanom…

Hosszú csend következett, s Melanie-t nagyon bántotta, hogy Harry egy szót sem szól.

– Meg tudsz nekem bocsátani? – kérdezte félénken.

– Nem erről van szó.

– Hát miről? – Mellie nem értette, mire akar kilyukadni. Azt sem értette, mi folyik közöttük. Hová lett a boldogságuk?

– Mi változik azzal, hogy megbocsátok? Néhány napig jól megy minden, aztán oda jutunk, ahonnan elindultunk.

– Nem értelek.

– Mit nem értesz? – Harry feldühödött, elfogyott a türelme. Hogyan lehet valaki ennyire ostoba? Észre sem veszi, mi történik körülötte? – Egy önző, elkényeztetett liba vagy!

– Én?? – hitetlenkedett.

– Szerinted kihez beszélek? Csak saját magadra gondolsz, hogy neked jó legyen. Amióta lezuhantunk, tettél értem valamit? Kimentettelek a gépből, tetőt építettem a fejed fölé, megóvtalak a vihartól, megszerzem a mindennapi élelmünket, tüzet rakok… Azt is nekem köszönheted, hogy van mit innod. Mindig segítettem, biztattalak, amikor kétségbe estél vagy el voltál keseredve, ha rosszabbra fordult a helyzetünk. Türelmes voltam, kedves, segítőkész, és ez neked nem elég. Sajnáltalak, amiért rosszul lettél, de te nemhogy hálás lennél érte, még többet akarsz.

– Harry, én… – könnybe lábadtak a szemei. Fájt, hogy a szerelme ilyeneket mond neki, és ha belegondolt, rá kellett jönnie, hogy a fiúnak igaza van. – Nem akartalak megbántani, de értsd meg, mennyire nehéz nekem. Te egy farmon nőttél fel, könnyebben feltalálod magad, viszont az én családi hátterem egészen más. Nálunk személyzet van, ők elvégzik a házi munkát és mindenféle teendőt, amit kell. Otthon mindössze egy dologgal kellett foglalkoznom, a tanulással. Fogalmam sem volt az élet nehézségeiről, míg ki nem kötöttünk ezen a szigeten.

– Mindig csak te, a te nehézségeid, a te problémád, a te érzelmed… És az enyém? Az nem számít, hogy nekem is nehéz? Elvégzem a munka nagy részét, amiért nem kapok sem megértést, sem köszönetet. Azelőtt sosem értettem, hogy az apám miért óvott annyira a Bramsoktól. Olyan vagy, mint az anyád: az önzésen és a jóléten kívül benneteket nem érdekel semmi!

– Hogy mondhatsz ilyet? – Mellie felháborodott, így még nem sértette meg senki. Anyja hányszor mondogatta, hogy minden Hadson egyforma, vigyázni kell velük. Ő nem hitte el, száz százalékig biztos volt benne, hogy Harry kivétel. És tessék, most őket megfőzte a két család ellenségeskedése, s ugyanazt az értelmetlen veszekedést „művelik”, mint a szüleik évtizedeken át.

– Ez az igazság. Miért nem jöttem rá korábban, akkor most nem lennénk itt!

– Ugye nem azt akarod mondani, hogy… – Őt hibáztatja a történtekért? Persze, ha nem habarodnak egymásba, nem mennek a farmra, nem másznak fel a gépre és nem zuhannak le. Logikus. – Ilyenek vagytok ti, Hadsonok! Tökéletesek, hibátlanok, s ha valami történik, egyből másokat hibáztattok és fogadkoztok, hogy nem tehettek róla. Kinek az ötlete volt, hogy menjünk ki a farmra, bújjunk el a repülőgépen, és ki vezette azt az átkozott masinát, ami végül a vesztünket okozta? Brams vagy Hadson? Könnyű a másikat hibáztatni! – Mellie már kiabált elkeseredésében, mert igazságtalannak tartotta a vádakat, mellyel kedvese illette. Folytak a könnyei – mondjuk az éjszaka elhatározta, hogy nem fog sírni a fiú előtt többet –, de nem érdekelte.

– Szóval, szerinted Steve bácsi miatt zuhantunk le? Ő tette le viszonylag épségben a gépet, neki köszönheted az életed! Részeg volt az igaz, de utolsó erejéből még tellett arra, hogy megmentsen minket…

– Valóban? Miért nem tudta elvezetni a kedvenc

„madarát” a célállomásig? Miért kezdtünk el zuhanni olyan hirtelen?

– Mert… mert meghibásodott a műszer.

– Na persze! – Ezt is csak egy Hadson gondolhatja így. – Annyira leitta magát, hogy elvesztette az uralmát a gép fölött. A repülés alatt egyfolytában vedelt! Azt, hogy mi szerencsésen megúsztuk, Istennek köszönhetjük, nem neki. – Harry szó nélkül adott neki rumot, de ezért nem hibáztatta a fiút. Félelmében ő is megtette volna.

– Honnan tudhattam, hogy ez lesz belőle? Minek szálltál fel velem, ha nem akartál repülni? Nem kellett kétszer mondanom… – Minthogy semmit sem. Mellie az első szó után követte kedvesét a farmra, a gépre, s ezáltal erre a lakatlan szigetre, mely hol paradicsom volt a számukra, hol pokol.

Harry ismét feldühödött, a kezében lévő árva fadarabot a hamuba dobta. Mellie-nek már a nyelvén volt, mit válaszoljon, de inkább csendben maradt. Nem ismert magára, sem a kapcsolatukra. Hová jutottak? Úgy veszekednek, hogy az már borzasztó. Mi értelme ennek? Mindegy kinek a hibájából alakult így, de ők itt ragadtak a szigeten és élnek, egészségesek, biztonságban vannak. Minek kell gyűlölködéssel nehezíteni a helyzetüket? Inkább össze kellene tartaniuk és szeretniük egymást, amíg lehet. Mi lesz, ha megtalálják őket? A szüleik biztosan nem fogják jó szemmel nézni az együttlétüket, ha eddig ellenezték a kapcsolatot.

Hosszú szünet következett, kínos csend telepedett közéjük. Mindketten hömpölygő haragjukkal voltak elfoglalva, dúltak-fúltak legbelül, mígnem Melanie-nak sikerült az arcára egy kis mosolyt varázsolnia.

– Megyek, szedek egy kis gyümölcsöt. – Remélte, hogy kedvességével fel tudja oldani a köztük lévő ellentétet. Egy nappal ezelőtt még olyan jól érezték magukat a bőrükben, most meg úgy viselkednek, mint egy válni készülő házaspár a bíróságon. Hogyan engedhették, hogy ide jussanak egy nap

leforgása alatt?

Harry megrántotta a vállát. Mellie nem törődve vele elindult a kitaposott ösvényen. A fejében kavarogtak a gondolatok. Fájt, amiket a fiú a fejéhez vágott, és a legjobban azzal sebezte meg, hogy az anyjához hasonlította őt. És miket mondott a Bramsokról! Az egész úton ezen rágódott, azonban a gyümölcsszedés közben sikerült valamennyire lecsillapodnia. Talán azért tart még a gyűlölködés a két család között, mert egyikőjük sem hajlandó engedni a másiknak, csak támadni, vádaskodni, haragot szítani. Talán van valami igazság abban, amit Harry állított a Bramsokkal kapcsolatban, mit tett a lány a fiúért, amióta lezuhantak? Kifogott néhány halat, melyet ímmel-ámmal megpucolt, meg olykor-olykor tüzet rakott. Valóban Harry végezte a munka nagy részét. Többször is megmentette az életét, s ő volt minden olyan dolognak a kitalálója, ami nélkül nem boldogulnának a szigeten. A kunyhó, a tűzrakás, a szigonykészítés, a meder! Ha belegondolt, szívébe hasított a fájdalom, amiért a lehető legkevesebb szerepe volt ebben. Teljesítménye majdhogynem egyenlő a nullával… Ha visszamegy a gyümölcsökkel, bocsánatot kell kérnie, de túl makacs volt és büszke ahhoz, hogy megtegye – ebben viszont hasonlított az anyjára.

A fiút szintén bűntudat gyötörte, mialatt lesétált a tengerhez. Úgy érezte, szüleik nem hiába tiltották a lánytól, nem kellett volna elvinnie a farmra. Egyáltalán minek jutott az eszébe, hogy kipróbálják a repülést? Steve bácsi tapasztalt pilóta volt, nem lett volna szabad lezuhanniuk. Lehet, hogy ők ketten felelősek a balesetért? Még Harry rumot is adott a férfinak, de annyira félt tőle, hogy nem mert nemet mondani a parancsára. Steve bácsi nem élte túl, s ha ők is ott maradnak az égő roncsban? Százszor töprengett már ezen, miért kellett a dolgoknak így alakulniuk?

Miért szeretett bele abba a lányba, akiről tudta, hogy nem lehet? Miért vált köztük ez a szerelem ilyen erős kötelékké,

holott a szüleik, környezetük, életvitelük ellene szól… Miért olyan jók a titkos találkák, rejtett érzelmek, lopott csókok? Mert élvezet volt titokban randevúzni, Mellie-t „megszöktetni” néhány órára otthonról, elbújni a repülőn és felszállni? Nem értette, miért végződött így… Miért zuhantak le, miért halt meg Steve bácsi, ők „minek” élték túl, és miért nem jönnek értük végre? Vagy már feladták a reményt és nem keresi őket senki?

Mikor visszaballagott a kunyhóhoz, Melanie ott ült a „tálalt” gyümölcsökkel. Harrynek megakadt a szeme a meghízott banánokon és fügéken, azonnal érezte a kongó ürességet a gyomrában.

– Ennyit bírtam el – mondta Melanie. Talán kevesli, futott át szürkeállományán a gondolat.

Harry váratlanul leült a lány mellé és megfogta a kezét. Olyan ostobán viselkedett az előbb, s máris hiányoztak az együttlétek, a nyugodt étkezések, az őszinte beszélgetések, a vidám nevetések… Az éjszaka még máshol is aludt, mennyire bolond volt!

– Haragszol rám?

A lányt meglepte a szerelme viselkedése, de örült neki. Harry nagyon megbántotta azokkal a súlyos szavakkal, amiket nem sokkal ezelőtt a fejéhez vágott és nagyon mérges volt rá. Azonban amint megpillantotta elkeseredett arcát és belenézett a szemébe, egy csapásra elfelejtette…

– Nem.

Felesleges lett volna előhozakodni a hibákkal, félreértésekkel, s ezt így gondolta Harry is. A haragot ideje félretenni, a veszekedéseket el kell felejteniük. Harry hirtelen magához húzta kedvesét és megcsókolta, abban benne volt minden, mely a bocsánatkéréshez elegendő lett volna, a szavak feleslegessé váltak. Egyikőjük sem akarta azt a harcot folytatni, amit a szüleik évtizedeken át.

7.

Nekiláttak a reggelinek, s boldogan cseverésztek az időjárásról, a tengerről és az őket körülvevő növényzetről. Melanie eltakarította a banánhéjakat, aztán kézen fogva indultak el sétálni a szigeten. Még nem járták be a szárazföld egészét. Akadtak bőven olyan területek, melyek felfedezésre vártak. Mindkettőjüket fűtötte a kalandvágy és örültek, hogy ketten uralhatják a szigetet, ha csak nem élnek bennszülöttek az északi részen. Mondjuk ez nem volt valószínű, hiszen ha itt tartózkodna rajtuk kívül valaki, biztosan már összefutottak volna… Amúgy is feltűnést keltettek az érkezésükkor a robbanással, úgyhogy biztosra vették: a sziget kettőjüké.

Harry utat vágott a sűrű növényzetben, nehezen tudtak haladni, és Melanie miatt többször meg kellett állniuk pihenni. A lány sápadt volt és fáradékony, s Harryt aggasztotta az állapota. Attól tartott, valami vírus lappang benne. Nem kellett volna betegen elindulnia vele egy „hosszabb kirándulásra" és mivel maga is unta már a hadakozást a növényzettel, inkább visszafordultak. Aznap a lányon szokatlan gyengeség lett úrrá, arca fehérré vált és a szemei is furcsák voltak, alig vonszolta magát. A kunyhóban lepihent, aludt egy órát, mikor felkelt mégsem érezte jól magát. Harry lement a tengerhez halat fogni, a lány is vitte a szigonyát és utánament, de nem járt sikerrel, túl lassú volt, a halak mind elúsztak előle. Amikor elkészítették az ebédet és a lány a hal húsába harapott, az első lenyelt falat után öklendezni kezdett, és szintúgy kihányt mindent, mint az előző napon. Harry némán ült mellette és nézte szenvedését. Arcán látszott, hogy ma rosszabbul van.

– Ne haragudj… – nyögte. Melanie megkönnyebbült, miután kiürült a gyomra, de nem nyugodott meg. Sajnálta, hogy párjának mindezt végig kell néznie mellette, s gyűlölte

magát ezért. Egy könnycsepp kibuggyant a szeméből, nem tudta visszatartani, s végigfolyt az arcán.

– Miért haragudnék, te buta? – Harry elnevette magát, odaült a törékeny test mellé, gyengéden átölelte a vállát, könnyét letörölte és egy csókot lehelt az arcára.

Melanie-nak olyan jólesett ez a kedvesség, Harry mindig törődött vele és éreztette a lánnyal, mennyire szereti. Mellie hálát adott az égnek, hogy egy ilyen fiúval hozta össze a sors, még ha egy Hadson is…

– Mi bajom lehet? Miért vagyok rosszul? – Mellie próbált mosolyogni, hogy a fiú végre jobb színben lássa, de a gyomra még émelygett, s borzasztóan érezte magát.

– Nem tudom. – Harry ismét töprengeni kezdett. Nincs ez rendjén, biztosan nem gyomorrontásról van szó. Ma nem rákot ettek, hanem halat és ha eddig Mellie nem lett rosszul tőle, akkor most sem ez okozhatott gondot. A ráktól sem kaphatott fertőzést, hiszen azt jól megsütötték és abból Harry is evett. Vajon mitől vannak ezek a kellemetlen rosszullétek? – kérdezte önmagától, s hirtelen eszébe jutott valami, ami eddig elkerülte a figyelmét. – Mikor jött meg neked utoljára?

– Tessék? – Melanie-ban félelmet keltett a kérdés. Te jó ég, a szerelem annyira elvette az eszüket, hogy a védekezésre nem is gondoltak! Hányszor szeretkeztek már, mióta itt vannak a szigeten! Bármikor megtörténhetett… Lehetséges, hogy már az első alkalommal?

Mindketten riadtan néztek egymás szemébe, mindketten egyre gondoltak, s mindketten tudták, mit tettek akaratukon kívül.

– Szerintem terhes vagy, Melanie. – Egyedül Harry merte kimondani az igazságot, a lány reszketett. Minden jel erre mutatott, Harry száz százalékig biztos volt benne.

– Jaj, ne! – nyögött fel a lány. Milyen ostobák voltak, miért nem védekeztek? A szülei felvilágosították, és még biológiából is tanultak róla… – És most mi lesz?

Megint a fiúra várt a feladat – mint mindig –, hogy megoldja ezt a kérdést is. Mellie tőle várta, hogy megmondja, mi a helyes megoldás, mit tegyen. Azonban ezen a szigeten tehetetlenek voltak az ügyben, s most érezték igazán mennyire „kellene" a szüleik segítsége. Vajon ők mit tennének ebben a helyzetben? Mellie megborzongott, amint elképzelte Gilliant, amikor közli vele a hírt. Még a hideg is végigfutott a hátán.

– Uramisten. Ha az anyám megtudja, az lesz az első dolga, hogy szalad velem a mészároshoz! – Ráerőszakolná az akaratát és addig mesterkedne, míg Melanie-t meggyőzné arról, hogy azt az ártatlan kis magzatot „tüntessék el" örökre.

– Miután engem megölt. – Harry tisztában volt vele, Gill mennyire gyűlöli a Hadsonokat és ha ez kiderül, a fiút ezerszer jobban fogja, mint az apját. – Mondjuk apám megelőzné vele, biztosan szíjat hasítana a hátamból.

Mellie a hasát nézte. Olyan hihetetlennek tűnt, hogy útnak indult benne egy élet, a szerelmük gyümölcse, amiről valószínűleg mások fogják eldönteni – az anyja vagy az apja –, hogy élhet-e vagy sem.

– Nem fogom engedni, hogy elvegyék tőlem. – Mondjuk, amíg a szigeten vannak, nem fenyegeti ez a veszély. Ki tudja, mikor találják meg őket vagy rájuk találnak-e egyáltalán?

– Senki sem fogja elvenni, ha te nem akarod. Gyerekünk lesz… – Harrynek mosolyra nyílt a szája, s gyengéden rátette a kezét Melanie hasára. Számára is éppúgy hihetetlen volt, hogy „az" odabent van és él!

– Szeretnél apa lenni? – A lány még nem volt biztos benne, de jelenleg jó volt anyának lenni.

– Már az vagyok, nem? – Harry szája a füléig ért.

Felnevettek. Örültek is neki, meg nem is. Fel sem fogták valójában mit jelent. Olyan tapasztalatlanok, naivak, tudatlanok voltak… Melanie Harry vállára hajtotta a fejét, s akkor figyelt fel az üvegre, ami ott hevert nem messze tőlük. Érdekes, amióta megtalálták nem sokat beszéltek róla, pedig

fontos „leletnek” számít.

– Vajon ki lehet a rumos üveg tulajdonosa? És hol van most?

Harry felkapta a fejét. Arra gondolt, mit fog majd érezni mikor megszületik a gyerekük és odaadják a kezébe. Akkor vajon fogja érezni, hogy apa lett, mert jelenleg nem érzett semmi különöset. Meglepte, hogy Mellie gondolatai nem a terhessége körül forognak, hanem egy jelentéktelen üveg érdekli. Harry már el is felejtette, hova dobta.

– Miért foglalkoztat ez téged? – kérdezte riadt tekintettel.

– Ez az üveg azt bizonyítja, valaki járt előttünk a szigeten. Most ketten vagyunk itt, úgyhogy az illető vagy hazajutott, vagy meghalt. Az előbbit tartom esélyesnek, mivel nem találtunk sem holttestet, sem sírt. Tehát, ha őt megtalálták, akkor megtalálnak minket is. Mi lesz velünk, ha a szüleink rájönnek mindenre? Féltem a boldogságunkat, a szerelmünket, s most már a gyerekünket is. Anyám megöl, ha megtudja…

– Nem úgy fest a helyzet, hogy olyan hamar értünk jönne egy mentőalakulat. Mire kiderítik merre zuhantunk le és ideérnek, addigra késő lesz. Ez a gyerek összeköt minket és ha megszületik, soha nem tudnak elválasztani egymástól. – Harry mindig megnyugtatta a lányt, maga sem értette hogyan csinálta, de valahogy mindig sikerült. Ez a gyerek-dolog felvillanyozta. Úgy érezte, jobban szereti Melanie-t, mint bármikor.

Segített felkelnie a homokból, bekísérte a kunyhóba és lefektette, de Mellie nem tudott aludni, csak behunyta a szemét és ábrándozott. Arra gondolt, talán az lenne a legjobb, ha feladnák a keresésüket. Itt maradnának a szigeten, s itt alapíthatnának családot. Mennyi problémától szabadulnának meg akkor, s többé nem kellene szenvedniük a két család gyűlöletétől, melynek – úgy tűnt – sohasem lesz vége. Melanie jól ismerte az anyját, Gillian túl büszke volt, hogy fejet hajtson a Hadsonok előtt és belássa a hibáit, s Harry éppúgy ismerte

az apját. Ha csak kiejtették a házban Gillian nevét, borzasztó haragra gerjedt. Mindannyian tisztában voltak vele, hogy John megveti azt a nőt…

Mellie biztonságban érezte magát a szigeten és tudta, ezentúl nem szabad idegeskednie. A gyermekére kell gondolnia…

– Hogyan fogom megszülni? – kérdezte, mikor Harryvel odalent ültek a parton és nézték, hogyan játszik a vízen a fény. Felettük sirályok repültek és károgtak, hófehér szárnyaikat vidáman csapkodták a levegőben.

– Egyszerűen. – Harry nem tulajdonított túl nagy jelentőséget a dolognak. Ahogy a tévében látta, a nők először nyögnek egy darabig, aztán kinyomják és kész. Nem értette miért félnek a szüléstől, utána meg azt állítják, az volt életük legszebb pillanata.

– Itt nincs kórház, és fogalmam sincs mit kell ilyenkor csinálni. – Szél borzolta Melanie haját, s néhány tincs a fiú arcába csapott. Aztán alább hagyott a szél ereje, s azok a varázslatos fürtök ismét egyenesen lógtak, nyújtózkodtak a válláig. Harry mennyire szerette azt a selymes hajzuhatagot, imádta azt a kerek, pirospozsgás arcot, megérinteni a puha bőrét, és belenézni azokba a vágyakat felkeltő szemekbe… Azonban most riadt tekintet áradt a kék szemekből. – Félek… – mondta Mellie olyan halkan, amilyen halkan lehetett. A szél sem tudott úgy suttogni.

– Ne félj! – Harry magához ölelte a lányt, nem túl szorosan és szenvedélyesen, inkább tapintatosan és gyengéden. Úgy bánt vele, mint egy porcelánbabával. – Van időnk felkészülni rá. Majd segítek. És ha addigra megtalálnak minket, kórházban születik meg.

– És ha nem?

– Akkor együtt hozzuk világra. Régebben az asszonyok otthon szültek, egyedül. Mi is meg tudjuk csinálni… – Olyan egyszerűnek tűnt. Mindketten csak a filmekben láttak ilyet,

közelebbit egyikőjük sem tudott róla.

Mellie az emlékeiben kutatott. Anyja nem beszélt neki a vajúdásról, a fájdalmakról, s a lányt igazából nem is érdekelte hogyan született, Gillian mennyit szenvedett érte a szülőágyon… Melanie annyit „ismert" belőle, hogy az apja egész éjjel ott virrasztott az anyja mellett, s amikor a világra jött, örömükben mindketten sírva fakadtak. Másnap Victor hatalmas rózsacsokorral, bonbonnal és apró ajándékokkal halmozta el Gilliant, s a temérdek virág illata lepte el a kórtermet. Végül is miért ne lehetne megszülni a szigeten, a szabad ég alatt? Harrynek igaza van, sok idejük van még addig, vélte Melanie és elhessegette a gondolatot a fejéből. Nem sejtette mivel jár egy gyermek kihordása, születése, felnevelése. Fel sem merült benne hogyan fogja ellátni, gondozni, életben tartani.

A szél alábbhagyott, aztán mikor azt hitték eláll, újra felerősödött, belekapott Melanie hajába, a fák koronáiba, s tengert sem hagyta békén. A felszínt „piszkálta" és próbált egyre mélyebbre törni, nagy hullámokat éleszteni a békés, pajkos fodrokból. A víz kénye-kedve szerint mosta a partot, azonban odébb nem tudott kicsapni a szárazföldre olyan mértékben, ahogy szeretett volna. A sziklák megállították, ezért kegyetlenül verte őket. A hullámok egymás után csapódtak a kőzethez, hatalmas erővel és gyorsasággal. Azonban a sziklatömb erősebb volt, megálljt parancsolt a víztömegnek, mely kisebb magasságig nyújtózkodott, aztán visszazúdult a tengerbe. Mindig a szikla volt az úr, megállította és visszaparancsolta a vizet a „helyére", elég nagy területet foglalt el így is. Nem engedte, hogy még egy apró részt uraljon a szárazföldből, viszont a tenger sem adta fel. Tudta, segítségére van a szél és az időjárás. Évszázadokon át viaskodott a kőtömeggel, mintha előre tudta volna, nem lesz ez mindig így. Egyszer az erős is meggyengül, s egy bizonyos idő elteltével a legkeményebb kőzet sem tud ellenállni a

természeti erőknek. Még ha évszázadok, évezredek kellenek hozzá, akkor is! A víz ezt jól tudta, s mintha konokul mosolygott volna, mikor visszatáncolt azt kívánván a sziklának, hogy egyszer annak is megtörjön a hatalma.

A lány a fiú ölében ült és úgy bújt a munkától megizmosodott testhez, mint egy kismacska, olyan hízelgőn, szelíden, szerelmesen. Az arcuk összeért, bőrük egymáshoz simult, olyan jó volt érezni a másik közelségét, szeretetét. Erről álmodtak, hogy együtt lehessenek egy olyan helyen, ahol senki nem ellenzi a kapcsolatukat, ahol nincsenek kötöttségek, ahol felhőtlenül boldogok lehetnek… De vajon meddig tarthat még? Amíg a mentők értük nem jönnek, és fel nem ébresztik őket ebből a gyönyörű álomból?

– Milyen nevet adjunk neki? – kérdezte Melanie a hosszú csend és ölelkezés után, mialatt a tenger hatalmas hullámokat vetett a partra.

– Még nem gondolkoztam ezen, de egy biztos, ha lányunk születik a nevedet kapja. – Mellie elmosolyodott, Harry pedig elképzelt egy göndör, szőke fürtű csöppséget, amint ott szaladgál körülöttük a tengerparton, a kis Melanie… Azonban ez még távol volt, és abban sem lehettek biztosak, hogy a szigeten fog világra jönni, Harry viszont úgy szerette volna!

A délután olyan hamar elrepült, hogy észre sem vették. Kóboroltak a szigeten, gyümölcsöt szedtek, melyből Harry annyit tömött a lányba, amennyi belé fért. Ez volt az egyetlen olyan táplálékuk, mely vitamint tartalmazott, magyarázta Harry evés közben, s ez jó a babának. Harry aznap nagyon vigyázott a kedvesére, különös gonddal figyelt rá, körberajongta, mindig mellette volt és figyelte minden lépését, nem engedte, hogy bármilyen megerőltető munkát végezzen. Ez a gyerek-dolog valóban felvillanyozta, látszott rajta, hogy sugárzik a boldogságtól.

Mellie este kiadós hányással zárta a napot, de most egyáltalán nem viselte meg a rosszullét, természetes dolognak

tartotta. Tudta, kis jövevény fejlődik a hasában, mely megpecsételi szerelmüket.

8.

A nap előbukkant a felhők mögül, s megcsillogtatta a pálmafákat. Az alsó, sötétzöld leveleket felébresztette komorságukból, az új, élénkzöldeket pedig még élénkebbé tette. A felhők hamar elhúzódtak az égről, így a nap teljes terjedelmével áraszthatta lefelé sugarait, mosolyogva perzselte a homokot, forrósította a levegőt, táncot járt a vízen, s Harryt is nagyon megizzasztotta, miközben az próbált utat törni magának a sűrű bozótban.

Nem volt könnyű dolga, hiába vitte magával a kis kését, nem sokat segített. Nem gondolta volna, hogy ennyire fárasztó lesz egy kis ösvény „kialakítása". A makacs és engedetlen ágak minden erejét felemésztették, kiszívták az energiáját, a tüskék itt-ott megsebezték a karját és a combjait. Mérges lett, mikor egy újra felsértette a bőrét, de az nem fájt annyira, mint az előzőek. Megszokta a fájdalmat, a tűrést, szinte meg sem érezte, vagy ha igen, összeszorította fogát, de nem állt meg a munkával. Jó lenne, ha valaki segítene neki! Mellie vele akart menni ugyan, Harry viszont nem engedte. Amúgy is olyan fáradékony volt mostanában és gyenge, szegényke nem bírná az iramot. Azt viszont végképp nem akarta, hogy a babának baja essen. Megállt egy pillanatra, szusszant egyet, aztán tovább folytatta a csapásokat, vágásokat, erőfeszítéseket. Végül eljutott arra a pontra, hogy nem bírja tovább, a maradék ereje is elfogyott, végtagjai fájtak, izmai elgyengültek, nem akartak engedelmeskedni. Jól esett, mikor lehuppant a talajra, s megpihent. Nem tudta meddig ült ott, de olyan édes volt a pihenés, hogy nem akart ismét felállni és folytatni a munkát, inkább húzta az időt. Várok még egy kicsit, még néhány percet – mondogatta magában és engedte, hogy úrrá legyen rajta a fáradtság. Nem kellett sok hozzá, meggondolta magát és

inkább elnyújtózkodott a levelek árnyékában, s elaludt.

Átlépett egy másik világba, az álom világába, amiben természetesen Melanie játszotta a főszerepet, és amit kettejükről álmodott, jó érzéssel töltötte el. Azután elért egy idősíkra, az álom hirtelen szertefoszlott és ő felriadt. Az első pillanatban nem tudta hol van, ijesztő csend vette körül, felerősödött benne a félelem. Aztán kirajzolódott előtte a kép, sajnos felébredt a gyönyörű álomból, ez itt a valóság, állapította meg csüggedten, de nem nyugodott meg. Az ösztönei, melyek sosem hagyták cserben, most is rosszat sejtettek. Utoljára a gépen érezte ezt… Túl szokatlan volt ez a csend, a madarak elhallgattak, s amikor azok némák maradnak, az sok jót nem jelentett, már többször tapasztalhatta a szigeten. És akkor valami különös neszt hallott a távolból, mely lassan, de közeledett felé. Mi lehet az? Egyelőre nem tudta megállapítani az apró hangokból, ami egyre jobban aggasztotta. Remegett félelmében, mikor arra gondolt, hogy valami vad tart arra, zsákmányt keresve magának. Ott lapult a földön mozdulatlanul, s éberen figyelt. A nesz behatolt a hallójáratába, ott csengett a fülében, mígnem eljutott az agyáig, befészkelte magát a tudatába. Igen, most már tisztán hallotta és felismerte, lépéseket hallott, emberi lépteket, nagy valószínűséggel egy férfiét.

A nesz alattomosan közeledett, aztán Harry meglátta a krokodilbőr csizmát, ott lépett el mellette. Nem volt nagyméretű láb, mégis félelmet keltett benne és pánikba esett. Gyorsan felkászálódott földről, futásnak eredt az ellenkező irányba. Az idegen azonnal észrevette, kiszemelte és követte, akár egy célpontot. Harry szaladt, ahogy bírt. Érezte, hogy az a valaki üldözőbe vette, de nem mert hátranézni. A következő pillanatban megbotlott valamiben, hirtelen a földön találta magát. Jobb karjába belenyilallt a fájdalom, biztosra vette, hogy eltörött, azonban ez aggasztotta a legkevésbé. Az, ami a veszélyt jelentette a számára, pillanatokon belül ott termett

fölötte, ujjait a nyaka köré tekerte és jól megszorongatta. Harry alig kapott levegőt.

– Ki vagy? Mit keresel itt?

Ősz hajú, borzos szakállú, időskorú férfi vicsorgott rá. Fogai elöl feketék voltak, s olyan ijesztően hatott Harry számára az a mérges tekintet, ami azokból a szürke szemekből áradt, hogy majd halálra rémült tőlük. Azt hitte, ez maga az ördög. Elakadt a lélegzete.

– Nem hallod? – A férfi dühös lett és Harry érezte ujjainak egyre erősödő szorítását. – Felelj vagy megöllek!

– Ö… – Ismét közel érezte magához a halált, azonban ez sokkal szörnyűbb volt, mint a zuhanásnál vagy a viharban. Amikor otthon rossz fát tett a tűzre, rettegett apja haragjától, azonban hol van az a rettegés ettől? Bárcsak most is az apja szorongatná a nyakát, nem ez a vadember. Miért csak a szorult helyzetekben kell rájönnie, mennyire hiányzik az apja? Elítélte magát ezért… Lehet, hogy sosem látja viszont? Bárcsak segíthetne rajta! Elkeseredésében feladott mindent, az életét is. Egy könnycsepp tört elő a szeméből, mikor szóra nyílt a szája. – Harry… Harry Hadson vagyok, uram…

– Hogy kerültél ide? – fröcskölte az újabb kérdést Harry képébe, aki majd elborzadt az alkoholos lehelettől. Az ujjak szorítása engedett valamennyit a nyakán, de a férfi így is sakkban tartotta Harryt.

– Lezuhant a gépünk – nyögte a fiú, miközben arra gondolt, vajon mikor öli meg őt?

– Hányan éltétek túl? – A férfi rettentően erőszakos volt, mindenképpen tudni akarta a körülményeket, mintha az élete függne tőle.

– Rajtam kívül senki. – Harry habozás nélkül rávágta, talán túl gyorsan… nem akarta veszélybe sodorni Melanie-t. Megvédi ha kell, az élete árán is. Abban csak reménykedni tudott, hogy ez a vadállat nem talál rá, messze volt onnan a kunyhójuk.

– Ne hazudj! – A férfi mintha megérezte volna, felemelte öklét és lecsapott. Harry álla sajgott az ütéstől, az egyik foga meglazult, kénytelen volt vért köpni. – Utoljára kérdezem, hányan maradtatok?

A fiú elsírta magát, minden ellenszegülése elveszett, a semmivé vált. Rádöbbent, ez nem játék, nem egy filmben játszotta az akcióhős szerepét, a valóság véresen komoly volt. Beszélni kezdett, hogy csillapítsa a férfi haragját, azonban az a történet végén egy vadászkést húzott elő a zsebéből és Harrynek szegezte.

– Na persze! Miből gondolod, hogy beveszem ezt a mesét, kölyök? – gúnyosan felnevetett, aztán arcizmai megfeszültek, a szemöldökét összehúzva dühödten meredt a riadt fiúra. A napban fényesen csillogott a vadászkés éle. – Halljam az igazat, különben nem éred meg a holnapot!

– Kérem ne… ne öljön meg… könyörgök! – Keserves zokogás tört elő Harryből, kapkodott a szavak után. – Minden úgy történt, ahogy mondtam.

A férfi végigmérte a „zsákmányát", aki reszketett akár a nyárfalevél, szemére kiült a halálfélelem. Még egy kölyköt sem látott ennyire berezelve, nem tartotta valószínűnek, hogy ebben a helyzetben hazudni merne, azonban hihetetlennek tűnt, amit állított. Öreg róka volt már, sokan akarták félrevezetni, de kivétel nélkül mindenkiből ki tudta szedni az elhallgatnivalót. Ha kellett, brutális módszerekkel…

– Ne hazudj! – kiáltott rá, hangja messzire hatolt a sziget csendjében.

– Nem hazudok! Esküszöm…

Harry azt gondolta, most már nincs visszaút. Ez az ember nem hisz neki, meg fogja ölni. Behunyta a szemét és Melaniera gondolt, úgy akart meghalni. A férfi viszont jobb kezével felemelte őt a földről, másikkal a kését szegezte ismét a torkához. Nem sok hiányzott hozzá, hogy felsértse a bőrét.

– Akkor vezess a kunyhóhoz, indulás! – parancsolta, s

nagyot rúgott Harry lábába. A fájdalom, ami a lábába hasított semmiség volt ahhoz képest, ami a karját gyötörte. Alkarcsontja rettentően sajgott, alig bírta megmozdítani.

A „vadember" látta a fiú sérülését, azonban cseppet sem törődött vele. Valószínűleg semmivel sem törődött, halvány sárgásbarna nadrágja rettentően mocskos volt, kigombolt inge alól borzasztó izzadtságszag áradt, a szájából kiszabaduló bűzökről nem is beszélve. Elindultak azon az ösvényen, melyet Harry kínkeservesen „kitaposott". A férfi mellett rabszolgának érezte magát. A fogja volt, s engedelmeskednie kellett minden parancsának. A félelem most már egyre kevésbé kínozta, nem állt olyan közel a halálhoz, mint mikor a torkához szegezték a kést. Milyen rémisztő volt! A férfi mégsem vágta el a nyakát, nem ölte meg és ekkor Harry rádöbbent: nem is fogja addig, míg szüksége van rá… Nem értette miért akarja a kunyhóhoz vitetni magát. Akárhogyan törte a fejét, nem tudott rájönni. Ha odaérnek és találkozik Melanie-val, azzal bebizonyosodik, hogy Harry igazat mondott. Ellenőrizni akarja a fiút szavahihető-e? És ha megtudja azt, ami miatt Harryvel odavitetteti magát, akkor mi lesz velük? Megöli mindkettőjüket? Szegény Melanie, ha meglátja ezt az embert, biztosan halálra rémül tőle… Eszébe jutott, a repülőgépen mennyire félt Steve bácsitól, hogy reszketett az ülés alatt, mint egy riadt őzike, akit a vadász csapdába ejt. És hol van Steve bácsi ehhez a vademberhez képest? Gúnyos modora, parancsoló tekintete, rumot követelő éles hangja eltörpült a férfi mellett, ez az ember nem alkoholt, hanem az életüket követeli. Harryben ismét felerősödött a félelem, ha a lányra gondolt, ő volt a gyengéje, s ezt valószínűleg fogva tartója azonnal észre fogja venni. Lehetetlenség lesz eltitkolni, Harry ezért próbálta húzni az időt, minél jobban késleltetni a találkozást. Nem mintha sok értelme lenne, fordult meg a fejében, de mégis bízott valami csodában, ami nem egyszer megmentette már őket ezen a

szigeten. A férfi azonban jóval tapasztaltabb volt annál, hogy bármely ócska trükknek bedőljön.

– Szedd a lábad kölyök, nem érek rá! – förmedt rá a háta mögül, s jó nagyot rúgott a fiú fájós lábába. – Gyerünk!

Harry felordította fájdalmában, az ijedtsége nagyobb volt, az csalt ki könnyet a szeméből. Hogy lehetséges az, hogy bármivel próbálkozik támadója ellen, nem sikerül? Elkeserítette és dühítette a tehetetlensége, és a tudat: abszolút vesztésre áll. Sosem bírta elviselni a veszteséget…

– Ajánlom, hogy ne próbálkozz semmivel, megértetted? – mintha megérezte volna, mi játszódik le Harryben. A fiú bólintott. Vajon hány embert ölt már meg? Nem merte megkérdezni, a szemei kérdezték. – Egy perc sem kell hozzá, hogy végezzek veled. Van benne gyakorlatom…

Vajon honnan tudja, Harry mire gondol éppen? A gyakorlat teszi? Nem volt ideje ezen gondolkodni, mert a férfi hátulról lökdösni kezdte, gyorsabb tempóra kényszeríttette. Ekkor felerősödött alkarjában a fájdalom, mondjuk eddig is sajgott, azonban most rettenetesen kínozta. Ezért az ajkába harapott, nem akart sírni. Az ösztönei azt súgták, nem szabad feladnia, nem engedheti el magát. Mi lesz Melanie-val, ha nem számíthat rá? Jól tudta, most már nemcsak egy emberért felelős, hanem a lányban növekvő új életért is.

A lány a homokban ült, mikor megérkeztek a kunyhóhoz, s riadtan ugrott fel a helyéről, amikor észrevette őket. A férfi egyből közelebb húzta magához a fiút, s kését szorosan a nyakához tapasztotta. Valami támadásra számított? Harry most nem félt annyira, mint az első alkalomkor. Tudta, hiába tesz vagy érez akármit, ez az ember úgyis azt csinál vele, amit akar. Vagy életben tarja vagy megöli, s Harry nem tud ellene tenni. Jól sejtette, hogy Melanie rettegni fog a férfitől. A lány mozdulatlan maradt, riadt szemeiben látszott a kétségbeesés nyughatatlan fészke. Harry szándékosan elfordította a fejét, nem bírta nézni azt a tekintetet, különben elgyengül…

– Maradj ott ahol vagy, különben kinyírom a barátodat! – kiáltotta a férfi. Harry a tusza volt, s Mellie kővé dermedt a látványtól.

– Ki maga? – kérdezte. Vajon honnan került elő ez az ember? Alig hitt a szemének, tekintete arra a félelmetes késre tapadt, amit a férfi oly élvezettel tartott a kezében.

– Fogd be a szád, itt én kérdezek! – mordult rá a férfi. Melanie kihozta a sodrából, pedig nem akarta. Ugyanígy járt Steve bácsival is, az is egyből kiabált vele, azonban ez az ember sokkal félelmetesebbnek, veszélyesebbnek tűnt. – Halljam, hányan vagytok még?

– Ketten maradtunk. – Bárcsak többen maradtak volna, úgy kellene most egy felnőtt melléjük, aki segíthetne! De nem volt senki…

– Jól gondold meg mit mondasz, a barátod élete múlik rajta! – vicsorította. Mellie ekkor látta meg kopott, szennyezett fogsorát. A hányinger kerülgette, de próbált úrrá lenni a borzalmon.

– Ennyien vagyunk, a pilóta zuhanáskor meghalt – nézett a férfira értetlenül. Miért nem hiszi el? – Jobban mondva még élt, mikor földet értünk, hiszen sikerült letennie a gépet. Bent maradt a roncsban, mikor az felrobbant.

A férfi nem szólt, gondolkodott. Először a lány arcát figyelte, aztán a fiúét. Alaposan körbenézett, közben ügyelt arra, hogy Harryt továbbra is sakkban tartsa, nehogy próbálkozzon valamivel, mondjuk a kés túl közel volt a nyakához. A kunyhón megakadt a szeme. Látszott rajta, hogy azt nem felnőtt építette, ügyetlen kezek munkája volt.

– Esküszöm, hogy így történt! – fogadkozott Melanie. Egyik kezét felemelte, a másikat a szívére tette. Mit akar ez az idegen? Megölni Harryt? Miért nem engedi el? – Elvezethetem a roncshoz, ha kívánja. – Könnyek szöktek a lány szemébe, attól félt, ez a gazember elveszi tőle Harryt.

A férfi mélyen belenézett a fiú szemébe, tekintete zord

volt, nem lehetett kivenni belőle semmit, nem árulta el a gazdája szándékát. Harry érezte, valamire készül ellene. Vajon mit fog tenni, megöli? Előtte jól szemügyre veszi az áldozatát, szemei utoljára végigsiklanak rajta, aztán… A fiú pánikba esett, minden porcikája remegett, arca halálfehérré vált, már nem lesz benne sokáig élet. Irtózott a férfi tekintetétől, de nem merte elfordítani a fejét, nem akart Melanie-ra pillantani sem, mielőtt… Inkább behunyta a szemét és várta, hogy elragadja a halál. Eszébe jutott egy gondolat: azt mondják, mielőtt meghal valaki az élete eseményei leperegnek előtte, mint a filmkockák. Harry most ezt várta, azonban nem történt semmi, mindössze egy hatalmas sötétség vette körül. Mikor jön már? – türelmetlenkedett. Történjen, aminek történnie kell, essenek már túl rajta! Érezte a kés szorítását a nyakán, s a következő pillanatban megszűnt a szorítás. Az éles tárgyat a férfi elvette onnan és visszatette a derékszíjára erősített tokba. Harry kinyitotta a szemét, nem halt meg? A férfi gúnyosan felnevetett, s hátba verte őt.

– Meleg helyzet volt, mi? – Térdére tette mindkét kezét, úgy hahotázott tovább, egyre hangosabban.

A két fiatal hitetlenkedve nézett egymásra, nem értették, mi olyan vicces ebben. Melanie mindenesetre nagyot sóhajtott megkönnyebbülésében, Harry viszont még nem fogta fel, hogy életben maradt. Miért nem ölte meg? Elhitte az igazságot?

– Két elkényeztetett kölyök egy lakatlan szigeten, hát ez jó! Ilyen mostanság a szappanoperákban fordul elő. Mennyire rezeltetek be, mikor lezuhant a gép? Kár, hogy nem láttam a képeteket, biztos jót röhögtem volna!

Miért olyan hihetetlen, ami történt? Valószínűleg a szüleik sem gondolnak erre az eshetőségre, sem a rendőrség, ezért nem keresik őket a tengeren? Harryben felerősödött a honvágy: lehet, hogy mégsem jutnak haza és soha többé nem látja a szüleit?

– És maga hogy került ide? – bátorkodott megkérdezni a

férfitól, ha már egyszer életben hagyta.

– Hajótörést szenvedtünk.

– „Szenvedtünk?” – Melanie szeme felcsillant. Vannak mások is a szigeten? Talán egy nő is túlélte…

– Nem kislány, nem. Látom a szemeden mire gondolsz. Egyedül maradtam, miután a társaimat kinyírtam az élelemért.

Harrynek elakadt a lélegzete, megdöbbent a hallottakon. Ennek az embernek természetes dolognak számít a gyilkolás? Szemrebbenés nélkül beismerte, vajon érezhetett valaha is bűntudatot?

– Uramisten! – Mellie összerezzent. Félt ettől az embertől, ez már túl sok volt. Tudta, ettől kezdve nem élhetnek szabad életet a szigeten, ki lesznek téve ennek a… gyilkosnak!

A férfi váratlan felnevetett.

– Elhittétek? Komolyan gondoltátok, mi? – Láthatóan jól szórakozott. Élvezte, hogy becsaphatta a fiatalokat. – Ennyire ostobák vagytok?

A fiatalok egymásra néztek. Ez az ember élvezi, ha megfélemlíthet másokat? Harry aggódott a lány miatt, vajon hogyan fogja elviselni? A zuhanás óta tudta, Mellie nehezen viseli a félelmet, rettegést, borzalmat. Azon imádkozott, csak a babának ne essen baja, és ez az állat ne jöjjön rá Melanie terhességére. Ki tudja mit művelne vele!

– Mellettetek jól fogok szórakozni, úgy látom. – nevetett és leült a homokba. A kialudt tűz mellett volt még néhány gyümölcs, ami megmaradt a reggelinél. A férfi elvett egy banánt, kibontotta és falni kezdte. Otthon érezte magát. – A hajótörés azért igaz volt, azt nyugodtan elhihetitek. Sajnos csak egyedül tudtam kiúszni a szigetre, a többiek halálukat lelték a hullámokban.

Melanie belegondolt a férfi helyzetébe. Nem lehetett könnyű hajótörést szenvedni, mint ahogy nekik sem volt az, szárazföldön „landolni”. Hálát adott az égnek, hogy nem kellett úsznia az életben maradásért, „csak kiszaladni a

roncsból”, különben már rég halott lenne. Tudott úszni ugyan, de hosszú távon biztosan nem bírta volna.

– Mióta van a szigeten? – kérdezte.

– Körülbelül egy éve – vágta rá a férfi természetességgel, s ahogy Melanie belenézett a szemébe, biztos volt benne, hogy igazat mondott. Meggyőzte a tekintete.

– Egy éve?! – Mintha egy világ dőlt volna össze a lányban. Akkor nem jutnak haza… Egy éve nem járt senki a szigeten? – gondolkodott. Kevés volt az esély, hogy megtalálják őket. Talán már nem is keresik…

Ez a sziget túl kicsi a többi szárazföldhöz képest, nem jelzik a térképek. Ők is „véletlenül” kerültek ide és valószínű, hogy itt is ragadnak. Mellie-t eddig nem foglalkoztatta túlzottan a hazajutás gondolata, hiszen szerelmével édes kettesben élni egy lakatlan szigeten, az maga a Paradicsom, de most már hárman vannak, ráadásul egy vadembernek vannak kitéve, aki bármikor megölheti őket, ha a kedve úgy diktálja. És ott a gyermek, akit a szíve alatt hord. Ha egy éve nem jött erre senki, akkor addig sem fog, míg kihordja a babát. Végigfutott a hideg a hátán, ha belegondolt: a szigeten kell majd világra hoznia gyermekét.

– Egy éve nem látott erre egyetlen hajót vagy repülőgépet? – Harry szemei kikerekedtek. A következő pillanatban jött rá, mekkora ostobaságot kérdezett.

– Ha láttam volna, most nem lennék itt… – mondta nem túl barátságos hangon, mialatt az utolsó falaton csámcsogott.

Mindenesetre a fiatalok kedvét elvette még az élettől is, megfosztotta őket a reménytől, hogy valaha hazajutnak és viszontlátják a szüleiket. Harry jól tudta, ezentúl nem lesz egy nyugodt percük sem, ez a férfi erősebb náluk, s úgy fest a dolog, hogy ezt ki is fogja használni. Engedelmeskedniük kell neki, nincs más választásuk, mint annak idején a feketéknek, akiket áttoloncoltak rabszolgának Amerikába.

– A szüleim fontos emberek, és meg vagyok róla

győződve, hogy minden követ megmozgatnak. Keresnek minket, és lehet, hogy néhány napon belül értünk jönnek! – törtek fel Melanie-ból a szavak, mint mikor a víz utat tör magának a hegyekben, a sziklák között. Hangját felemelte, amin Harry lepődött meg a legjobban. Még sosem hallotta így beszélni őt. Mintha ezzel hadat üzent volna a férfinak, ő akkor sem adja fel!

– Ébredj már fel, kislány. Ez a sziget el van vágva a külvilágtól. Azt hiszed, hogy egyszer csak erre jön valaki és megment minket? Ilyen a filmekben, meg a regényekben fordul elő. Mi itt ragadtunk és együtt kell élnünk, akár tetszik neked, akár nem. Megértetted?

A férfi feldühödött. Melanie némán bólintott, mialatt érezte, hogy a lábai remegni kezdenek. Félt ettől az embertől, nem mert visszaszólni, viaskodni vele, pedig lett volna mondanivalója! Inkább csendben maradt, és elhatározta, hogy csak akkor szól hozzá, ha nagyon muszáj, vagy a férfi kérdez tőle valamit. Melanie jól tudta, ennek az embernek terve van velük. Vajon mit forgat a fejében, mire akarja használni őket? Miért akarta megölni Harryt, s miért gondolta meg magát az utolsó pillanatban? Ahogy végignézett a férfin, megborzongott. Volt benne valami, ami félelmet keltett a lányban. Talán egy láthatatlan erő, mely ha kiszabadul, isten sem óvja meg őket a következményektől. Ez az ember maga az ördög…

9.

A nap lemenőben volt, a távolban elérte a tenger vonalát, s mintha megpihent volna egész napos munkája során, „ráült” a vízre, aztán lebukott és eltűnt az emberi szem elől. Feketeség borult a tengerre, a szigetre, a fákra, a kunyhóra…

A két fiatal szorosan egymáshoz simulva feküdt otthonában. Nem látták egymást, csak érezték a másik ölelését, testének melegét, remegését. A levegő lehűlt ugyan, de ők nem attól reszkettek. Féltek. Ez az éjszaka teljesen más volt, mint a többi, sokkal sötétebb és ijesztőbb az eddigieknél. Még a csendet sem tudták élvezni, a természet ritka csendjét, mikor a fák is lejjebb hajtják a fejüket, leveleik bágyadtan lógnak, nyújtózkodnak a talaj felé, a bokrok összebújnak, a virágok szirmai bezárulnak, a szél sem tombol, a tenger is nyugodt, minden alszik és pihen. Mégis van valami, ami ébren tartja a fiatalokat és kiűzi az álmot a szemükből: a félelem.

– Nem kellett volna mondanod, hogy a szüleid befolyásos emberek – mondta Harry. Fejében még mindig ott kavarogtak a délelőtt eseményei és folyton arra gondolt, milyen közel állt a halálhoz. Nem sokon múlott…

– Miért? – kérdezte a lány. Szeretett volna már aludni, de nem nyomta el az álom. Hiányzott az ágya, a szobája és az otthona, mely biztonságot adott. Ehelyett most itt kell rettegnie egy kunyhóban, kitéve egy olyan embernek, aki már gyilkolt is.

– Egyrészt, mert felidegesítetted, másrészt viszont… – Harry megbánta, hogy belekezdett. Elhallgatott, de a lány nem hagyta annyiban a dolgot.

– Folytasd.

– Á, nem érdekes! – legyintette Harry.

– Dehogynem. Ha már elkezdted, fejezd is be. –

Szorosabban bújt a fiúhoz, mint egy kismacska, és a fülébe dorombolta: – Hallani akarom…

– Inkább aludjunk – próbálta elterelni a szót, kevés sikerrel.

– De nem tudunk! Miért nem mondod el, mire gondolsz?

Harry jobbnak látta, ha megosztja gondolatait a lánnyal, különben Melanie reggelig sem fogja békén hagyni. Nagy levegőt vett, belekezdett hát.

– A szüleid jogászok. Pontosabban híres ügyvédek, a bíróságon megnyerik a perek nagy részét, de… – Tétovázott, valóban kimondja-e. – De nem mindenhol népszerűek. Nekik köszönhetően sok bűnözőt ítéltek már el, s ezekben a körökben biztosan jól ismerik a Brams nevet, főleg az anyádét.

Köztudottan Gillian Brams volt az a nő, aki nem ismert kegyelmet, úgy bonyolította a szálakat a jog útvesztőiben, hogy ügyfelei mindig elégedetten távozhattak a bíróságról. Különleges egyéniség, céltudatos ügyvédnő, aki férjével viszonylag rövid időn belül karriert csinált. A tíz ujján össze tudná számolni mennyi pert vesztett el pályafutása során. Ezt a városukban jól tudta mindenki, s a Brams Ügyvédi Iroda híre magasabb szintekig is eljutott az Államokban, mint azt Gillian valaha is remélte volna. Melanie azonban nem foglalkozott a szülei „teljesítményével". Ő csak egy egyszerű kislány volt, aki az egészből egy pompás házat, luxusautót látott, s csodálatos nyaralásoknak vált részesévé. Fogalma sem volt, valójában mekkora súlya van a Brams névnek, és milyen következményekkel járna, ha olyan bűnözők kezébe kerülne, akik hozzátartozói vagy bűntársai az anyjának köszönhetik, hogy rács mögé kerültek.

– Badarság! – háborodott fel Melanie.

Sosem értette, egyesek miért ítélik el Gilliant. Az emberek ennyire irigyek rá, mert sikeres és gazdag? Néha túl szigorú és vannak elvárásai ugyan, de ezért még nem kellene megszólni őt és olyan kifejezésekkel illetni, melyek nem fedik a

valóságot. Mellie tudta, hogy Harry nem szereti az anyját, amiért eltiltotta tőle és valószínűleg az is nagyban rájátszott a dologra, amiket otthon hallott róla. Gillian hosszú évek óta nem tartozott John Hadson kedvelt ismerősei közé.

– Figyelj ide! Ez az ember nem egy angyal, te is tudod. Mi lesz ha rájön, mivel foglalkoznak a szüleid?

– Megmondtam a nevemet és ha abból nem jön rá, akkor honnan tudná meg? Úgy látszik, a Brams név nem is jelent olyan sokat, mint ahogy azt az emberek hiszik nálunk, a városban. – Melanie nem hitte, hogy a neve veszélybe sodorná őket.

– És ha megkérdezi? Furfangos és kiszámíthatatlan, az esze úgy vág, mint a borotva. Már egy éve itt él a szigeten és nem szeretné, ha megtalálnának minket. Vajon miért nem akar hazamenni? Biztosan készül valamire…

– Majd kitalálok valamit. Mondjuk az apám lehet bank-igazgató vagy gyártulajdonos.

– Gondolod, hogy lehet hazudni előtte? Azonnal észreveszi, elég ha rád néz, és tudja mire gondolsz.

– Ostobaság! Szerintem jól tettem, hogy megemlítettem a szüleimet. Ha tisztában van vele, hogy befolyásos emberek, neki abból csak jó származhat. Azt mondják, a hatalom meg a pénz nagyúr, úgyhogy bármi történjék is, életben fog hagyni minket.

– Téged igen, de nekem elvágja a torkomat – mondta Harry, közben olyan savanyú képet vágott, mintha citromba harapott volna. Szerencsére sötét volt, a lány nem láthatta.

– Ez még viccnek is rossz – jelentette ki Melanie, azonban a szíve mélyén jól tudta, sajnos ez egyáltalán nem vicc…

– Miért lett olyan ideges, mikor megemlítetted a „hazamenést”? – Harry témát váltott. Sok kérdés fogalmazódott meg benne, azonban hiába törte a fejét, egyikre sem találta meg a választ.

– Mert nem akar elmenni a szigetről, és azt sem akarja,

hogy mások ide jöjjenek. Van valami, ami ide köti, de mi lehet az? – Ez az ember amúgy is maga volt a rejtély, még a nevét sem volt hajlandó elárulni. Azt mondta, nem fontos, szólítsák Charlie-nak, ha nagyon akarják.

– Különös… – vakarta meg az állát Harry. Akaratlanul is az jutott az eszébe, ami minden diáknak elsőnek az eszébe jut. Kincs van a szigeten? Azonban hamar elhessegette a gondolatot. Ilyen csak a kalandfilmekben vagy regényekben létezik. A valóság nem erről szól, a saját bőrén tapasztalhatta, mikor a nyakához szorították a kést.

Sokáig virrasztottak még. Azt hitték, ennél az éjszakánál borzalmasabb nem lehet, azonban a reggel sokkal borzasztóbb volt. Néhány órája aludtak talán, mikor Charlie hajnalban egy puskalövéssel ébresztette őket. Mindketten ijedten ugrottak elő a kunyhóból, a lövés nagyot szólt a hajnali csendben, majd halálra rémültek tőle. A férfi láthatóan élvezte, ha rettegésben tarthatta a fiatalokat, gúnyos nevetésbe kezdett megpillantva riadt arcukat. Melanie-t a sírás kerülgette, tegnap a késétől kellett tartaniuk, ma viszont egy sokkal veszélyesebb dologtól, a puskájától! De honnan van fegyvere? Egy éve él a szigeten, és még van hozzá tölténye? Vagy olyan ritkán használta, vagy valaki mégis járt azóta a szigeten, hogy hajótörést szenvedett? Mellie-nek eszébe jutott az üveg, amire véletlenül lelt a sűrű bozótos területet követvén dél felé. A férfi a sziget északi részén lakott, s ezek szerint nem sűrűn járhatott erre, ahol lezuhantak és kunyhót építettek. Nos, ha a következtetései igazak, akkor az azt jelenti, hogy mások is jártak a szigeten. Van remény arra, hogy hazajussanak, biztatta magát Melanie, s ennek köszönhetően sikerült visszatartania a könnyeket, melyek ott csillogtak gyönyörű kék szemében.

– Ébresztő! Nincs lazsálás, most nem otthon vagytok. Készüljetek, indulunk vadászni! – utasította őket a férfi. A fiatalok összenéztek, rettentően álmosak voltak még, egyik porcikájuk sem kívánta a vadászatot.

– De hát nekünk nincs puskánk – szólalt meg Harry hatalmas ásítás közepette.

– Az nem baj, a lövést csak bízzátok rám. Majd én elejtem a zsákmányt, ti meg utánam hozzátok, mint a vadászkutyák. – Ismét felnevetett, de komolyan gondolta. Azért hagyta életben őket, hogy hasznát vegye képességeiknek, elvégeztesse velük azt a munkát, amihez neki cseppet sem fűlt a foga.

Mellie elhúzta a szája szélét, legbelül tombolt, hogyan lehet őket egy kutyához hasonlítani? Charlie valamit észrevehetett a lány arcán, feldühödve közelebb lépett hozzá, belemarkolt szőke, selymes fürtjeibe, és az állának szegezte a puska csövét.

– Talán valami nem tetszik, kislány? – Mellie reszketett, most érezte magát a halál torkában.

Harry kikerekedett szemekkel figyelte mi történik, a döbbenettől mozdulatlan maradt. A szíve sajgott Melanie-ért. Ő is valami hasonlót érzett, mikor a kés ott volt a nyakánál. Jól tudta, nem tehet a lányért semmit, Charlie-nak hatalma van felettük. Azon imádkozott, nehogy elsüljön a puskája.

– Semmi gond, uram! – jött ki Mellie torkán a három, apró szócska. A könnyeit ezúttal nem tudta visszatartani.

– Nem szeretem az elkényeztetett, hisztis lányokat, olyanokat, mint te. Hiába bőgsz, azzal engem nem lehet meghatni. És hiába bízol a szüleidben, bármilyen fontos emberek, nem fognak minket megtalálni soha. Soha, érted? – A férfi arca félelmetes volt, szemöldökét összehúzta, szemei közt ott lapult az ördög maga.

– Értettem – szipogta Melanie. Most jutott eszébe, amit Harry az éjszaka mondott. Tegnap nem kellett volna felidegesítenie a férfit.

– Apropó! Mivel is foglalkoznak a te szüleid? – Úgy látszik, ez Charlie-nak is eszébe jutott. Igaza volt Harrynek, a férfinak elég volt a lányra néznie, máris tudta mire gondol.

– Jogászok. – Melanie azonnal rá vágta az igazságot. Mint

ahogy azt Harry is megmondta, abban a helyzetben lehetetlen volt hazudni.

– Akkor nem kedvelik a fajtámat, ugye bár?

Melanie azt hitte, eljött a vég. Nem tudott mit válaszolni, amúgy sem jött volna ki hang a torkán félelmében.

– Imádkozz, hogy ne találjanak meg minket, mert abban a pillanatban golyót repítek ebbe a szép kis fejecskédbe, világos? – Charlie váratlanul elhúzta a puskát, s ellökte a lányt.

Mellie a földön találta magát, mindkét térdét csúnyán lehorzsolta. Sebeiből kibuggyant a vér, tele ment homokkal, de nem számított. Örülhetett, hogy ennyivel megúszta.

– Na, gyerünk, ne húzzuk az időt. Indulás! – mordult rájuk.

Harry odaugrott a lányhoz, a kezét nyújtotta, segített neki felállni.

– Nagyon fáj? – kérdezte tőle halkan, de Charlie hátrafordult és mogorván csendre intette.

Melanie kitörölte szeméből a könnyeit, összeszorította a fogát és próbált szorosan mögöttük menni, nehogy az legyen a férfi a baja, hogy lemarad. Minden egyes lépésnél a fájdalom belehasított a térdébe, szerencsére a sebek nem voltak olyan mélyek, nem véreztek annyira, de nem ártott volna kitisztítani és bekötni őket.

Utoljára akkor volt ilyen seb a lábán, mikor a dadus biciklizni tanította a házuk előtt. Akkor a könyökét is megütötte rendesen, és Melanie keservesen sírt, amivel megijesztette a dadáját. Szegény asszony felkapta a kislányt és szaladt vele az ügyeletre, közben attól rettegett, mit fog majd mondani az anyjának, miért nem tudott jobban vigyázni a gyerekre, ha a felügyeletére bízta. Féltette az állását, ugyanis Gilliantól minden kitellett, ha egy alkalmazott feldühítette. Gondolkodás nélkül kiadta annak a felszolgálólánynak is az útját, aki véletlenül leejtette a kedvenc kristálypoharát. Az ügyeleten azonban az orvos és az asszisztens megnyugtatta,

nincs oka az aggodalomra. Melanie lábszársebét sebtapasszal összehúzták, könyökét megröntgenezték, mely törést nem mutatott, s még egy tetanusz injekciót kellett elviselnie a fenekébe, de az cseppet sem fájt annyira, mint amire Mellie számított. Melanie-nak hiányzott a dadus aggódása, törődése, finom kezei, amivel otthon kicserélte a kötést. Ha most itt lenne, biztosan kitisztítaná a lány sebeit, puha kezét végigsimítaná az arcán és megnyugtatná, hogy nincs semmi baj… Azonban a dadus ezúttal nem volt mellette és igenis baj volt.

Útközben nem lehetett megszólalniuk. A férfi megtiltotta nekik, s Melanie próbált nem gondolni a szüleire, a dadusra és arra, hogy otthon milyen jó sora volt. Nem akarta kínozni magát, de gondolatai mindig visszakanyarodtak az álláspontjához, hogy kilátástalan helyzetbe kerültek. Tudta, hogy Charlie-tól nem szabadulnak meg, és remélni sem lehetett, hogy a férfi megváltozik, s „kedvesen" fog bánni velük.

A vadászat nem tartozott a kedvenc időtöltésük körébe, unalmas volt és fárasztó. Amúgy is fáradtak voltak és nem értették, Charlie-nak miért gyökerezett hirtelen földbe a lába. Egy gyors pillantást vetett a fiatalokra, kezét a szája elé helyezte, mellyel a tudtukra adta, hogy egy pisszenést sem akar hallani, aztán tekintetét az égre szegezte. A fiatalok is kíváncsi szemekkel fürkészték az eget, de semmit nem láttak a kékségen és néhány elhúzódó felhőn kívül. Egymásra néztek, értelmetlen arcot vágtak, azonban a férfi tudta mi a dolga. Hirtelen a puskájához nyúlt, célzott és lőtt, s mire a fiatalok odafordították a fejüket, már csak azt látták, hogy egy fehér tollú madár zuhan le odafentről. Eltátották a szájukat, a férfi pedig szokásához híven jót nevetett rajtuk.

– Szép volt, mi? – rettentően büszke volt magára. Öntelt nevetésétől Melanie hátán végigfutott a hideg. Vajon meddig kel még elviselnie?

– Hát ezt hogy csinálta? – döbbent meg Harry. Ő jobban el tudta viselni a férfit, mint a szerelme.

– Gyakorlat teszi! – nevetett nagyvonalúan, aztán arca hirtelen komorrá vált, s összehúzta szemöldökét. – Na, eredj, keresd meg a zsákmányomat és hozd ide.

Harrynek elakadt a lélegzete. Ez az ember valóban vadászkutyának akarja használni őket? Bárcsak itt lenne az apja, szíjat hasítana a gazfickó hátából!

– Igyekezz! – ordított rá a férfi, látván a fiú habozását. Szemei lázadtak a parancs ellen, mégsem mert ellenkezni.

Megfordult és futásnak eredt. Még mindig jobb, hogy kutyaként kell elejtett vadat keresnie, mintha kést szorítanának a torkához. Közben azon imádkozott, Melanie-nak és a babának ne essen baja. Most egyedül maradt a férfival, ki tudja mit csinál vele, míg Harry vissza nem ér. Minél hamarabb meg akarta találni a madarat és visszamenni, mialatt bármi történne. Melanie olyan törékeny volt és most, hogy megsérült a lába, semmi esélye nem maradt a védekezésre.

Charlie gúnyos nevetése messzire hatolt a sziget csendjében. Melanie ott kuporgott a pálmafa tövében és rettegett. Borzasztó volt ez az ember, s ő nagyon félt tőle. A férfi hamar megelégelte a nevetést, megfordult és a lányt nézte. Mellie riadt tekintettel nézett vissza rá és azt hitte, nyomban összevizeli magát, mikor a férfi közeledett felé. Hol van Harry, miért nem jön már, kérdezte magától, pedig még egy perc sem telt el, hogy útnak indult a madárért. Mondjuk, ha itt lenne sem tudna segíteni rajta, gondolta, Charlie úgyis azt tesz velük, amit akar. A férfi megállt fölötte, Mellie nem mert felnézni rá. Így állt egy pillanatig, majd leguggolt hozzá, mutatóujjával felemelte a lány állát és alaposan szemügyre vette a kerek, hófehér arcot.

– Szép kis pofika, nagyon szép! – állapította meg öntelt mosollyal. Valami megfogalmazódott a fejében, Mellie észrevette a tekintetében. Mit fog tenni vele? – Mit is mondtál,

mik a szüleid?

– Ügyvédek. – A hangja is remegett, nemcsak a teste.

– Tele vannak lével, mi? Vajon mennyit adnának érted? – A férfi eljátszott a gondolattal, ha ügyesen keveri a kártyáit, még szép hasznot is húzhat a kölyökből.

– Bármennyit – vágta rá Melanie habozás nélkül. Ez a férfi pénzéhes, nyugtázta magában és abban reménykedett, hogy jelentős összeg fejében kijuttathatná őket innen. Charlie hajótörést szenvedett, biztosan jól ismeri a tengert, a szélességi köröket és Mellie biztosra vette, hogy tudja körülbelül merre lehetnek. Van puskája, kése és valószínűleg szerszáma is. Az alapanyag meg adott a szigeten ahhoz, hogy egy csónakot vagy egy kisebb vitorlást építsenek. Élelmet és vizet is tudnának vinni magukkal, akkor megmenekülnének. Mellie jól tudta, a szülei kifizetnék a férfit, akármennyit kér, ha épségben hazajuttatná a lányukat. Melanie szemében ott csillogott a remény, mikor tekintetét a férfi arcára szegezte, azonban az pillanatok alatt letörte az önbizalmát.

– Nem mondom, jól jönne egy kis suska, csakhogy amíg ezen a szigeten élek, nincs szükségem pénzre.

– Nem akar hazamenni? Hová valósi? Nincs családja, aki várja? – Próbálta meggyőzni, hátha sikerül megváltoztatnia a véleményét a „külvilágról", hogy érdemes oda visszamenni.

– Nincs! – mordult rá a férfi, arca eltorzult. Mintha megérezte volna, mire készül. Harrynek igaza volt, ez az ember belelát a gondolataiba. De honnan tudja, mi jár a másik fejében?

– Egyedül ezen a szigeten, távol a civilizációtól. Nem unalmas egy kicsit?

– Cseppet sem! – nevetett a férfi. – Itt vagytok ti, majd elszórakoztattok engem, nem igaz?

Melanie ettől félt. Charlie minden nap kínozni fogja őket, kénye-kedve szerint kell azt cselekedniük, amit mond. Kénytelenek neki engedelmeskedni, különben elvágja a

torkukat vagy golyót ereszt a koponyájukba. Talán az lenne a legjobb, minthogy megalázva, meggyötörve, rabszolgaként éljenek Charlie uralma alatt.

A férfi érdes kezével váratlanul megérintette a lány arcát.

– Az eszemet sem tudom, mikor érezhettem ujjaimmal ilyen selymes bőrt utoljára. Milyen puha, finom tapintású…

Melanie-t a hányinger kerülgette, undorodott Charlie-tól. Legszívesebben pofon vágta volna a gazfickót, de ezúttal nem tehette. Sokkal erősebb volt nála, s könnyen ki lehet hozni a sodrából, úgyhogy értelmetlen lenne elhamarkodottan cselekednie, azzal csak rontana a helyzeten. El kell viselnie az érintését.

– Hány éves vagy?

Te jó ég, mit akar ez tőle? Mit válaszoljon? Nem tudta eldönteni mi lenne a jobb, ha idősebbnek vagy fiatalabbnak mondaná magát a koránál. Charlie türelmetlen volt, egy pillanatnyi gondolkodási időt sem hagyott a lánynak, azonnal belemarkolt a hajába, jó erősen.

– Nem hallottad mit kérdeztem? Felelj!

– Tizenöt – nyögte. Nem sok kellett hozzá, hogy elsírja magát. Charlie olyan erősen markolta a hajfürtjeit, azt hitte, kitépi tövestől. Könnybe lábadt a szeme.

Charlie alaposan végignézett rajta, szemügyre vette minden porcikáját, s Melanie érezte a pillantásán, hogy most úgy veszi szemügyre őt, mint egy nőt a férfi. Valamennyire megkönnyebbült, mikor Charlie fintort vágott. Melanie rettentően sovány volt, mondjuk sosem kellett fogyókúráznia, azonban amióta „kikötöttek” a szigeten, azoktól a változatos menüktől nem gyarapodott a súlya. Harry nem véletlenül aggódott érte és a babáért, hogyan fogja kihordani csontsoványan, állandó idegeskedés közepette?

– Nem nézel ki tizenháromnak sem – állapította meg Charlie. Formás combokat, kerek feneket, hatalmas kebleket szerette egy nőn, azonban aki itt kuporgott előtte, nagyon

gyerek volt még. – Ha egy kicsit fejlettebb lennél… – csóválta a fejét a férfi.

Melanie összerezzent. Ha fejlettebb lenne, meggyalázná? Azt hitte, a gyilkolásnál nem létezik szörnyűbb tett a világon, de tévedett. Egy lány bántalmazása a legszörnyűbb, annál még a halál is jobb. Uramisten, mikre nem képes ez a férfi! Melanie nem gondolta volna, hogy azt az érzéketlenséget és aljasságot lehet még fokozni, ami Charlie-ban lakozik. Miféle ember az ilyen? Nem is ember, mert aki ilyesfélére képes, azt nem lehet embernek nevezni és nincs is olyan szó vagy jelző, ami valóban illene rá. Kavarogtak Melanie fejében a gondolatok, s félelmében elsírta volna magát, ha a férfi válla fölött elnézve nem pillantja meg Harryt. Végre, visszajött! Szemei felcsillantak, melyből Charlie észrevehetett valamit, mert rögtön felkapta a fejét. Megérezhette, hogy valaki van a háta mögött?

Harry olyan halkan jött, hogy nem hallották a lépteit. A fiú szótlanul, orrát lógatva állt tőlük néhány méterre, kezében az elejtett állattal. Arcán látszott, hogy undorodik a „feladattól", szerencsétlen madár tehetetlenül lógott Harry kezében, gyönyörű hófehér tollai véresek lettek a teste jobb oldalán, ahová a golyót kapta. Benne már nem volt élet, és Melanie-nak akaratlanul is az jutott az eszébe, ők is így végzik majd?

– Na, végre! – Charlie komótosan feltápászkodott a földről, mintha fáradt lenne. Arcizma megrándult, mikor felegyenesedett. Hiába, a térdei megkoptak már az évek során, nem voltak olyan tökéletesek. A fiataloknak feltűnt, amit Charlie is észrevett, de igyekezett nem tudomást venni róla.

– Itt van! – emelte fel Harry a zsákmányt. Szöget ütötte a fejében a gondolat, Charlie nem is olyan éber, mint gondolták? Mindenkinek van gyenge pontja.

– Szép példány, mi? – Charlie odalépett, kicsavarta a fiú kezéből az állatot és végigfuttatta rajta a tekintetét, aztán a következő pillanatban Melanie-hoz vágta. – Te fogod nekem

megpucolni.

A lány ijedtében felsikoltott, mikor az az élettelen test hozzácsapódott, majd homokzsákként huppant a földre. Charlie felnevetett, rettentően élvezte, ha kínozhatta a lányt. Melanie felnézett az égre és elszámolt magában tízig, nehogy hisztériás rohamban törjön ki, pedig legszívesebben ezt tette volna. Azon imádkozott, hogy egyáltalán hozzá merjen nyúlni a madárhoz, mindig is undorodott a „döglött" állatoktól. Fogalma sem volt, hogyan fogja megpucolni még ha tudta is: Charlie megöli, ha nem úgy tesz, ahogy parancsolta.

– Istenem, jaj, ne… – Felnyögött, amint megrándult a gyomra és azt a kevéske gyümölcsöt, melyet az este meg bírt enni, most kiadta a szervezete.

Elképedve nézték Melanie öklendezéseit. Ezúttal Charlie-nak elakadt a lélegzete, Harryt viszont elfogta a rémület. Aggódott a babáért, még nem is látszott a szerelmén milyen állapotban van, Harry mégis felelősséget érzett mindkettejükért. Azon imádkozott, nehogy elvetéljen. Mit tudnának csinálni vele? Semmi segítség nincs a szigeten, nagy a fertőzés veszélye és Melanie nem volt túl jó állapotban ahhoz, hogy megbirkózzon a vetéléssel. Biztosan ágynak esne és az a vadember nem vesződne vele, gondolkodás nélkül lelőné.

– Na, már csak ez hiányzott! – kapott a fejéhez Charlie. – Meg vagyok áldva egy ilyen kényes kölyökkel. Nem értem, mit nem bírhat a gyomrod egy lelőtt szárnyason?

Melanie-nak kipotyogtak a könnyei. Úgy érezte, nem bírja tovább. Harry odaugrott hozzá és átölelte.

– Jól vagy? – kérdezte. Ostoba kérdés volt, azonban hirtelen más nem jutott az eszébe.

– Remekül! – morogta Melanie, alig látott át a könnyein.

– Nyugodj meg, nem történt semmi. – Harry próbálta vigasztalni, de nem találta a megfelelő szavakat. Ostobának érezte magát.

– Haza akarok menni! – nyafogta a lány, mialatt úgy bújt a fiúhoz, mintha évek óta nem látta volna.

– Na, arra várhatsz, kislány! – szólalt meg a férfi gúnyos vigyorral az arcán. – Mikor fogod már fel, hogy örökre itt ragadtunk a szigeten és nincs se anyuci, se apuci, aki segíthetne!

Ismét sikerült felbőszítenie a férfit, de nem tudott uralkodni magán. Harry vállára borult, úgy zokogott. Harry elvörösödött a tehetetlen dühtől, miért nem hagyja már őket békén? Mire jó ez? Abban a pillanatban őt sem érdekelte mi lesz, de ha Mellie-t bántani merészeli, megvédi, ha az életébe kerül, akkor is!

– A szentségit neki! – Charlie nagyot köpött a homokba mérgében. Nem szerette a gyerekeket, mindig csak a gond volt velük. – Ajánlom, hogy szedd össze magad, mert ezt a dögöt neked kell megpucolnod. Addig megyek és lövök még egyet, hogy jusson a munkából a barátodnak is. – Azzal idegesen felkapta puskáját, megfordult és gyors léptekkel eltűnt a fák között.

A fiatalok fellélegeztek, talán lesz egy nyugodt órájuk, míg Charlie vissza nem tér, majd kezdődik minden elölről. Ki tudja, addigra mit eszel ki nekik, mivel fogja rettegésben tartani őket. Őrület…

– Gyűlölöm, gyűlölöm ezt a gazembert! – fakadt ki elkeseredésében Melanie.

– Történt valami, amíg nem voltam itt? Bántott?

Melanie megrázta a fejét, aztán ismét felsírt, könnyáradata eláztatta az arcát. Elmesélte, mit mondott neki Charlie, milyen szörnyű volt és hogy mennyire félt. Miért kellett találkozniuk vele a szigeten, eddig olyan jól ment minden. Otthont teremtettek maguknak, túlélték a vihart is, s alkalmazkodtak az új életmódhoz, míg Charlie meg nem jelent és pokollá tette az ittlétüket.

– Ha egy ujjal is hozzád mer nyúlni, megölöm! –

háborodott fel Harry. Azonban mindketten tudták, hogy ezt csak felindultságból mondja. A fiú túl gyenge és tapasztalatlan volt ahhoz, hogy szembeszálljon Charlie-val, mindenképpen ő húzná a rövidebbet.

Melanie féltette Harryt, hogy szerelme nehogy elveszítse a fejét, mert hirtelen felindultságában Harry képes lenne nekiesni a férfinak, s jól tudta, az végzetes következményekkel járna. Charlie gondolkodás nélkül végezne vele.

– Bárcsak megszabadulhatnánk tőle valahogy! – Ez azon kívánságok közé tartozott, mely nem válhat valóra – hacsak nem történik valami csoda –, mint az, hogy hazajussanak.

– Láttad, hogy fájlalta a térdét? – Legszebb öröm a káröröm, s Harry nagyon örült, hogy végre a férfinak is fáj valamije. Az ő karja még mindig sajgott, de valamivel jobb volt, mint az előző napon.

– Legalább szenved valamitől – Mellie megvonta a vállát.

– Milyen lassan állt fel miatta, figyelted? Ha alkalom nyílik rá, kihasználhatnánk… Arra gondoltam, biztos van más gyengéje is, amit idővel kiismerhetünk. Apám is erős ember, mindenki félt tőle, a kocsmában senki nem mert kiállni vele. Képzeld, egyszer beállt a dereka és napokig feküdt otthon, anyámnak jajgatva.

– Csakhogy Charlie-nak a térde a fáj és nem a dereka.

– Az mindegy!

– Akkor sem hinném, hogy akkora szerencsénk lenne, hogy öregkorából kifolyólag idegbecsípődése lenne és egyik napról a másikra beállna a dereka. – Szépen hangzott, de Melanie nem hitt benne. Amióta lezuhantak, az élet megtanította, hogy nem szabad álmokat kergetnie, a valóság sokkal kiábrándítóbb.

– Jó vicc lenne, nem? Képzeld el, nem tudna felkelni. Azt csinálnánk vele, amit akarnánk! – tréfálkozott a fiú, s amire gondolt nem mondta ki, inkább a lány fantáziájára bízta és sejtelmesen mosolygott. Jó volt eljátszani a gondolattal, s

legalább valamennyire felvidíthatta Mellie-t.

Charlie-nak még két madarat sikerült elejtenie, s mikor visszajött a „reggeli vadászatról”, ugyanolyan mogorván bánt velük, mint eddig. Melanie valamivel jobban volt, elmúlt a rosszulléte, azonban a férfi tett róla, hogy ne érezze jól magát. Ezúttal a lánnyal cipeltette a madarakat, mind a hármat (!), míg visszamentek a kunyhóhoz. Mellie undorodott tőlük, mégis szó nélkül megfogta őket, kihúzta magát és felemelt fejjel indult el előttük az ösvényen. Volt benne annyi büszkeség, mellyel nem szerezte meg a férfinak azt az örömet, hogy ismét nevessen rajta és szenvedni lássa miatta. Mindketten, az erősebb nem képviselői meglepődtek a viselkedésén, a legjobban Harry örült, de nem mutatta. Csodálta a lányt a bátorságáért, ezzel hadat üzent a sorsnak, azért sem adja fel! Harry most döbbent rá igazán, mennyire szereti Melanie-t. Amikor lezuhantak és ügyetlenségével, nemtörődömségével felidegesítette, sokszor máshova kívánta a lányt, de most örült, hogy együtt lehet vele a szigeten. A bajban mindig kitartott mellette és megmutatta, hogy ő már nem az a városi lány, akit elkényeztettek a szülei, más ember lett belőle. Bebizonyította; megállja a helyét a szülei, a dadája, s a luxuskörnyezet nélkül is. Talán nem véletlenül kerültek erre a szigetre, az élet alaposan megedzette őket, s levonhatták a tanulságot belőle… Bárhogy is alakul a sorsuk, Harry úgy gondolta, megérte. Melanie ott lépkedett előtte, fáradtan és meggyötörve ugyan, de lépéseiben, mozgásában benne volt valamiféle tartás, mely arról árulkodott, hogy ő nem az a gyerek többé, akit az iskolában megismert, aki a szünetekben csacsogott a barátnőivel, s akit az órákon titkon figyelt az iskolapadban. Melanie nővé vált a szigeten, Harry nővé tette, sőt, ha Isten is úgy akarja, anyává. Álmában sem gondolta volna, hogy a kis Mellie-ből ilyen csodálatos teremtés válik, éppen ezért érezte magát felelősnek érte, és egyúttal forrt benne a méreg. Meg kell védenie attól a vadállattól, aki a

puskájával ott lépkedett mögötte. Nem hagyhatják magukat, hogy Charlie uralkodjon felettük, elvégre nem élhetnek állandó rettegésben.

– Igyekezz! – rugdosta hátulról a férfi Harry lábát. Harrynek nehezére esett uralkodni magán, legszívesebben hátrafordult volna, hogy megüsse a férfit, azonban még nem jött el az ideje. De egyszer úgyis megteszi, amikor Charlie nem számít rá…

Melanie lassan ment előtte, s amint meghallotta Charlie hangját, szaporázni kezdte lépteit. Harry észrevette, hogy húzza a lábát és sajnálta szegénykét, hiszen mindkét térde megsérült, úgyhogy minden lépésnél kínzó fájdalmat érezhetett, s ez jól látszott a járásán. Harry azon gondolkodott, milyen szerencse, hogy ő megy közöttük, így Charlie a fiú lábát rugdossa és nem Melanie-ét. Szegény lány biztosan összeesne fájdalmában.

Amikor visszaértek a kunyhóhoz, Mellie keresett magának egy ülőhelyet és maga mellé tette az állatokat. Összeszorította a fogát, mialatt kinyújtotta a lábát és szemügyre vette a sebeit. Megkönnyebbülve tapasztalta, hogy a vérzés elállt, de nem mert hozzáérni a kezével. Előtte azokat a madarakat cipelte és attól félt, hogy fertőzést kap, mondjuk a sebei így is tele voltak homokkal.

– Csak nem gondolod, hogy lazsálni fogsz? – Charlie fölé állt, csípőre tett kézzel. – Láss hozzá és pucold meg őket!

– Nem tudom, hogy kell – válaszolta szelíden Melanie.

Charlie elhúzta a száját. Mellie gyerek volt még és ahonnan ő jött, ott személyzet dolgozott, szakács főzött rájuk, aki mellett három konyhalány segédkezett. Honnan tudhatta volna, hogyan kell bármilyen ételt is elkészíteni, mikor sosem látta, csak amikor kidíszítve, ezüsttálban elé tették az asztalra. Ezt a férfi jól tudta, ezért is vetett szúrós tekintetett a lányra. Ha azt akarja, hogy a zsákmányból ebéd legyen, meg kell tanítania egy-két dologra.

– Utálom a gazdagokat, a kölykeit meg főleg! A rohadt pénzük és hatalmuk nélkül nem alkalmasak semmire – morogta az orra alatt. Közben elosztotta a szárnyasokat, egyet Mellie kezébe nyomott, egyet elvett ő, a harmadikat pedig Harryhez dobta. – Nesze! Neked sem árt, ha megtanulod.

Nem így tervezte a délelőttjét, idegesen ugráltatta a fiatalokat, mit csináljanak, mialatt többször hajtogatta, hogy más dolga is van még. Harry nem értette, hova ez a nagy sietség, és hogy milyen dolga lehet egy lakatlan szigeten, ami annyira halaszthatatlan? Miután készen lettek, Charlie felpattant a helyéről, utasította Harryt, hozzon még tüzelőt és süssék meg a madarakat, mire visszajön. Mielőtt elindult volna a sziget északi része felé, amerre lakott, egy pillanatra megfordult és megfenyegette a fiatalokat, ha bármikor arra a területre merészkednek, gondolkodás nélkül lelövi őket. A tekintetében látszott, mennyire komolyan gondolja a dolgot, és ők nem is feltételezték róla, hogy viccel. Charlie pillanatokon belül eltűnt az ösvényen, s Melanie hálát adott az égnek, hogy ismét megszabadultak tőle egy kis időre, talán egy órára, de az is valami.

– Jól vagy? – Harry odaült mellé, belenézett a lány szemébe. Örült, hogy ezúttal nem látta benne azt az elkeseredést, amit a hajnali órákban.

– Persze, semmi bajom – felelte Melanie természetesen. Valóban jobban érezte magát, általában a reggelek szoktak „nehezebbek” lenni a terhesség miatt. És most, hogy Charlie elment, a félelme is megszűnt.

– Nem vagy éhes? – Harry megsimogatta az arcát, s nagy vigyorral Melanie hasára pillantott. Egyre gondoltak, aggódott a gyerek miatt. – Hozzak egy kis gyümölcsöt?

Melanie elmosolyodott, jólesett neki a fiú kedvessége. Mégis van valami, amiért érdemes élnie és elviselnie azt a poklot, melyet Charlie zúdít rájuk? Harry magához ölelte a lányt és megcsókolta. Legszívesebben órákon át szeretgette,

kényeztette volna, de tudta, munkához kell látnia, mert nem sejthette, Charlie mikor jelenik meg újra. Egyelőre félt tőle és gyengének érezte magát ahhoz, hogy szembeszálljon vele. De ki fogja ismerni, előbb-utóbb rájön, hogy lehet megtörni a „hatalmát”, amellyel sakkban tartja őket.

10.

Alig négy órai alvás után Melanie felébredt. Sötét volt még, de nem az a koromsötétség, mely az éjszaka közepén száll az emberre, az egészen más volt, viszonylag jól lehetett látni benne. Harry ott feküdt mellette, arccal a lány felé fordulva és olyan édesdeden aludt, hogy Mellie-nek kedve lett volna megcsókolni, de nem akarta felébreszteni szerelmét. Lehunyta hát a szemét ő is, de nem jött álom a szemére, s mintha valami arra késztette volna, hogy nyissa ki. Szempillái percenként fellebbentek, figyelte Harry arcát, hátha felébred. Hiába, a fiú úgy aludt, mint akit fejbe vertek. Elfáradt és Melanie örült, hogy legalább kedvese tud aludni, mert ő képtelen volt rá, mióta „összefutottak" Charlie-val. Lassan felült és óvatosan kimászott a kunyhóból, nehogy felébressze szerelmét. Mielőtt kilépett volna a kora hajnali sötétségbe, egy pillanatra visszanézett kedvesére, aki továbbra is mozdulatlanul feküdt a kunyhóban. Melanie elmosolyodott. Eszébe jutott, mennyit köszönhet ennek a fiúnak, álmában sem gondolta volna, hogy egyszer valaki ennyi mindent megtesz érte. Kilépett a levegőre és magába szippantotta a hajnal friss illatát. Csend volt és nyugalom, a fák mozdulatlanul álltak, leveleiket nem borzolta egyetlen kósza szellő vagy fuvallat sem. Aludt a természet…

Melanie apró léptekkel elindult a part felé, gondolta, addig kell élvezni a nyugalmat, amíg lehet. Ki tudja mikor bukkan fel Charlie és keseríti tovább a reggeleiket, a nappalaikat, az életüket. A tenger a medrében szintén pihent, nem háborgott, nem bolygatta a sziklák nyugalmát. Melanie lehajolt „hozzá", megérintette a vizet, ujjait kellemes hűvösség járta át. Ekkor egy kéz megérintette a vállát, a lány azt hitte, megáll a szívverése, ijedten fordult hátra.

– Jaj, Harry! Halálra rémisztettél… – kapkodott levegő után hirtelen.

– Sajnálom, nem akartalak megijeszteni – mondta Harry bocsánatkérően, aztán egy gyors mozdulattal magához húzta és megölelte a lányt.

– Hogyhogy felébredtél? Az imént még olyan mélyen aludtál – Melanie úgy bújt hozzá, akár egy kismacska és szinte beledorombolta a szavakat Harry fülébe.

– Észrevettem, hogy nem vagy mellettem. Egyébként mit keresel itt?

– Kiment az álom a szememből – vonta meg a vállát a lány.

– Sejtem, miért. – Harry rátapintott a lényegre. Melanie nem szólt, de az arca elszomorodott, szemeit lesütötte. – Ki kellene találnunk valamit. Csak tudnám, hogy lehetne megmenekülni tőle!

– Megmenekülni? Attól tartok, sehogy. – Melanie nem fűzött sok reményt az események jobbra fordulásához. Talán ha egy mentőosztag megtalálná őket, akkor megmenekülnének, de Mellie kétségbe vonta azt is, hogy indítottak-e mentőosztagot a keresésükre. Talán nem is keresik őket, elkönyvelték, hogy meghaltak és kész.

– Ne nézd ennyire negatívan a dolgokat. Eddig még minden bajból kimásztunk ezen a szigeten. Zuhanás, éhség, szomjúság, vihar. Emlékszel? – Harry próbálta tréfára venni a figurát, de a lány ezt nem értékelte.

– Hát, most nem így fest a dolog. Charlie egy aljas gazember, mindenre képes. Kiszemelt magának, s előbb-utóbb bántani fog. – Melanie nem bírta elfelejteni, ahogy alaposan szemügyre vette tetőtől talpig, és amiket mondott neki… undorító! Most is libabőrös lett, ha arra gondolt…

– Azt már nem! Nem engedem! – jelentette ki határozottan Harry.

– Ugyan, Harry! – legyintett Melanie. Nem mert a fiú

szemébe nézni, különben elsírja magát. – Mit tudnál tenni? Semmit. Erősebb nálad, még kettőnknél is, és ez az állat úgyis véghezviszi azt, amit akar. Ez maga az ördög…

– Nem hagyom, hogy kárt tegyen benned, az életem árán is megvédenélek. Fejbe vágnám valamivel vagy mit tudom én!

– Jó lenne tudni, mit forgat a fejében. – Melanie nem akart vitatkozni szerelmével erről, ezért terelte más irányba a szót.

– Szerinted készül valamire? – Erre Harry is gondolt, csak nem említette a lánynak, nem szerette volna feleslegesen idegesíteni a feltevéseivel.

– Száz százalék. Különben miért nem enged minket arra a területre, ahol lakik? És tegnap miért sietett annyira, mi dolga lehet a szigeten, mely ennyire titkos?

– Fogalmam sincs. Biztos nem hajót épít vagy kertet művel, azt velünk végeztetné – tréfálkozott Harry.

Melanie ismét fintort vágott. Nem tudott feloldódni, mert úgy érezte, minden percben veszélyben vannak. Főleg, amióta Charlie azt a sokatmondó megjegyzést tette a korára.

– Na, ne legyél már így elkeseredve – szólalt meg Harry néhány perc hallgatás után, és egy röpke csókot lehelt kedvese ajkára. – Az a fontos, hogy együtt vagyunk és élünk! Elvégre nem ölt meg minket, pedig százszor megtehette volna.

– Éppen ez az! Egyáltalán nem érzem magam biztonságban. Szerintem nagyon is veszélyben vagyunk. Egyelőre kellünk neki, s most nem a vadászatra vagy a halpucolásra gondolok. Valamire fel akar használni minket, ezért nem kaptál még golyót a fejedbe…

Bámulatos, gondolta Harry. Nem nézte volna ki Melanieből, hogy ilyen elméletek születnek meg a fejében. Mondjuk ha jobban belegondolt, még igaza is lehet.

– Valamire, valamire! De mire?

– Ha tudnám, elhiszed, hogy megosztanám veled? – háborodott fel Melanie az ostoba kérdésen. Nagy levegőt vett, valamelyest megnyugodott, úgy folytatta. – Talán nem kellene

tétlenkednünk…

– Ezt hogy érted? Lessük meg? – Harry alig bírta követni szerelme észjárását. Hihetetlen, Mellie mekkora változáson ment keresztül a szigeten mind szellemileg, mind testileg.

– Pontosan!

– Azt mondta lelő minket, ha oda merészkedünk. Márpedig ha valamit csinál ott, akkor arra a dologra koncentrál és nem figyel minket a bozótoknál puskával a kezében, hogy vajon arra megyünk-e. – Harryt felvillanyozta az ötlet. Valójában az agya egyik legelrejtettebb zugában neki is megfogalmazódott a gondolat, de nem mert volna előrukkolni vele, túl merész elképzelésnek tartotta. Utoljára akkor érzett így, mikor kipattant a fejéből, hogy szálljanak be a repülőgépbe, úgyhogy ezt az ötletet nem engedte kipattanni.

Úgy döntöttek, megvárják a reggelt. Jól átgondolták, mit tesznek. Charlie biztosan előáll valami agyrémmel, biztosítja a „programot" számukra, aztán mikor visszamegy a „lakhelyére", várnak egy kicsit és utána mennek. Először azon tanakodtak, hogy egyáltalán ketten menjenek-e, vagy csak Harry egyedül. Végül elhatározták, mégiscsak jobb lesz, ha együtt mennek.

Vártak, de Charlie nem jött. Mindketten furcsállták a dolgot és titokban örültek, hogy nem látják. A hátuk közepére kívánták a férfit. Tegnap ilyenkor már elindultak vadászni.

– Nem lehet, hogy sokáig maradt fent az este és elaludt? – Melanie nem szólt, inkább mély levegőt vett, s nagyot sóhajtott. – Na jó, csak vicc volt!

– Nem tetszik ez nekem – csóválta a fejét Mellie.

– Női megérzés?

– Harry, nem hagynád abba? – Melanie kezdett egyre jobban ideges lenni. Rosszat sejtett.

– Ne haragudj. – Hajnal óta hiába próbálta felvidítani kedvesét, nem sikerült. Úgy döntött, nem próbálkozik tovább, inkább komolyra fordította a szót. – Menjünk és nézzük meg,

mit csinál.

– Nem így beszéltük meg! – érvelt ellene azonnal Melanie.

– Figyelj, ez az ember készül valamire, mindketten jól tudjuk, igaz? Fogalmam sincs mit csinálhat arra, észak felé és már nagyon unom, hogy bizonytalanságban kell élnünk. Oka van, amiért ma reggel nem jött ide és ha nem lessük meg, sosem derül fény az igazságra.

– Nem tudom, valóban jó ötlet-e – Melanie elbizonytalanodott. Már bánta, hogy kitalálta az egészet és meggyőzte Harryt.

– Néhány órával ezelőtt még nem te lelkesedtél érte? – Harry nem értette, mi ütött a lányba. Miért gondolta meg magát ilyen hirtelen?

– Harry, én… félek! – nehezen vallotta be, mégis megkönnyebbült, miután kimondta.

– És attól nem félsz, hogy rettegésben kell élned? Vagy, hogy megerőszakol? – Melanie lehajtotta a fejét. – Na látod. Nincs vesztenivalónk, s ha már egyszer elterveztük, akkor véghez is visszük, együtt!

Harry a kezét nyújtotta felé, a lány félénken csúsztatta az övét a tenyérbe, melynek szorítása biztonságot nyújtott neki. Harry elindult, maga mögött húzva kedvesét és remélte, hogy nem ez lesz az utolsó útjuk. Ő is éppen annyira félt, mint Melanie, de nem bírta tovább ezt az állandó tétlenséget, bizonytalanságot, rettegést.

Körülbelül tudta merre kell menni. Egyből felismerte azt az ösvényt, melyet fárasztó munkájával hozott létre. A bozótok egyre jobban sűrűsödtek előttük, s Harry figyelmeztette Melanie-t a tüskékre, melyek őt több helyen is megsebezték azon a szerencsétlen napon, mikor találkozott Charlie-val.

– Itt bújtam el előle – mutatta a rést a sűrű aljnövényzetben. – Igaz, először aludni dőltem a levelek közé… – Utólag tudta, ott követte el a hibát, hogy pánikba

esett, amikor a férfi elhaladt mellette és menekülni kezdett. Ha nyugton maradt volna, akkor Charlie nem kapja el, hiszen nem vette észre a levelek és ágak között!

Melanie megdicsérte a munkájáért. Nem lehetett könnyű annyi ágat levágni a zsebkéssel, hogy egy ösvényt alakítson ki, ilyen hosszú távon. Harryt felfedezőútra küldte, nézze meg mi van a sziget északi részén, s igazán nem panaszkodhat rá, mert teljesítette feladatát: felfedezte milyen gazember él rajtuk kívül a szigeten. Mindketten felnevettek, mikor Mellie felvetette a dolgot.

– Ha nem vigyázol, még a végén Kolumbusz válik belőled!

Jókedvük nem tartott sokáig, félelmük visszahúzta őket a szörnyű valóságba. Charlie befészkelte magát a gondolataikba. Ha velük volt azért, ha nem látták folyton azon járt az eszük, vajon hol lehet vagy mit eszel ki ellenük. Sosem hagyta nyugton őket. Az lesz a legjobb, ha ma a végére járnak a dolognak.

– Min töröd a fejed ennyire? – kérdezte a lány. Harry szokatlan csendben lépkedett Melanie mellett, nagyon elmélyült a gondolataiba.

– Nem értem, Charlie miért támadt rám azonnal, amint megpillantott. Amikor kést húzott elő a zsebéből és rám vetette magát, riadt volt a tekintete. Talán ő is megijedt? De mi félnivalója van egy olyan fiútól, mint én? Különösen gyanús az is, hogy késsel és puskával fenyegetőzött, holott mi védtelenek vagyunk vele szemben és túl gyengék ahhoz, hogy ellenszegüljünk.

– Honnan szerzett puskát? – kérdezte a lány. Eddig nem foglalkoztatta dolog, de most gyanúsnak találta, mint minden mást a férfi körül. Szeretett volna rájönni a titkára. – Azt mondta, hajótörést szenvedett.

– Hazudott, Mellie. Gondolod, ha valaki hajótörést szenved és ki kell úsznia a partra, puskával a hátán teszi meg az „utat”? Különben sem tudná utána használni a fegyverét,

főleg ha egy éve él már a szigeten. Láttam a vadászaton, rengeteg tölténye volt hozzá.

– Valamit őriz, azért nem akar hazajutni? – gondolkodott Mellie. – Képes évekig itt élni miatta a szigeten? Aranyrúdjai, gyémántjai vannak?

– Túl sok kalandfilmet néztél mostanában? – mosolygott Harry.

– És ha műkincseket rejteget?

– Azokra nem itt vigyázna, már rég értékesítette volna őket.

– Akkor mi lehet? Kábítószer? Fegyvercsempészet? – kérdezte hitetlenkedve.

– Valahogy úgy. – Egyre gondoltak, Melanie rátapintott a lényegre. – Mi más lenne? Gondolj bele, itt minden probléma nélkül lebonyolíthatnak bármilyen üzletet, a hatóságok nem avatkoznak közbe, mert nem tudják, hogy ez a sziget létezik!

– Uramisten! – Melanie a fejéhez kapott. Nagyobb veszélyben vannak, mint gondolta. – Ne forduljunk inkább vissza?

– Ha nem akarsz velem jönni, megértelek. De én mindenképpen odamegyek és utánajárok a dolognak – mondta határozottan Harry, és Melanie jól tudta, hogy halálosan komolyan gondolja.

Féltette a fiút, nem akart odamenni és azt sem akarta, hogy szerelme egyedül menjen. Valami legbelül azt súgta neki, hogy nem hagyhatja magára a szorult helyzetben, ki kell tartania mellette, mint ahogy Harry is mindig kitartott a lány mellett. Ők már összetartoznak jóban, rosszban egyaránt.

– Én is veled megyek – mondta szelíden. Harry határozottsága meggyőzte.

– Akkor mostantól egy pisszenést sem akarok hallani. – Nem tudta pontosan merre lakik Charlie, de érezte, nincsenek messze tőle.

Melanie bólintott, tudomásul vette a helyzet komolyságát.

Harry lassabbra vette a tempót, óvatosan lépkedett, talpa halkan érintette a talajt, alig hallhatóan. Egyszer már sikerült olyan csendben megközelítenie Charlie-t, hogy a férfi nem vette észre. Ha Melanie-nak nem csillan fel a szeme, akár a háta mögé is kerülhetett volna, egészen közel ahhoz… Utólag könnyű okosnak lenni, korholta magát. Amúgy sem volt eszköze hozzá, hogy fejbe vághassa, csak az a szerencsétlen madár a kezében. Azzal meg nem ment volna sokra.

Mellie megpróbált olyan hangtalanul menni, mint a fiú előtte. Átverekedték magukat a bozótokon, Mellie már azt hitte, sosem lesz vége a sűrű aljnövényzetnek. Újabb ösvényre bukkantak. Ez Harry számára már ismeretlen volt és sokkal keskenyebb, mint az előző. Valószínűleg Charlie taposta ki magának, legalább is remélték, hogy Charlie-nak nincs társa. Ebből a gazemberből éppen elég volt egy is a szigeten. Elindultak az ösvényen. Mindketten tisztában voltak vele, hogy nem járnak messze tőle. A gyomruk összeszorult, megfogták egymás kezét, úgy próbálták csillapítani a félelmüket. A sűrű aljnövényzet ritkulni kezdett az út során, a fák is elmaradoztak és a távolban már látták a tenger halványkék vizét.

– Így kijutunk a partra – suttogta a lány.

Ez a partszakasz teljesen más volt, mint az övéké. Sokáig húzódott a tiszta, homokos partszakasz, a sziklákat messze nem lehetett látni, nem gátolta a hullámokat. Ideális kikötőhely lenne, suhant át Harry szürkeállományán a gondolat. A partszakasz gyönyörű volt, sokkal szebb az „övékénél”, a víz halványkéken tündökölt a napfényben, azonban Harry csalódottan hajtotta le a fejét nagy sóhaj kíséretében. Hol van Charlie „háza”? Nem erre kellett volna elindulniuk, hanem a másik irányba.

– Nézd, egy hajó! – szólalt meg Melanie mögötte.

Harry felkapta a fejét, mozdulatlanná dermedt. Először egy fehér pontot látott a nyílt vízen, mely lassan, de közeledett

a sziget felé. Megdörzsölte a szemét, valóban jól lát-e. Igen, egy hajó volt az!

– Megmenekültünk! – örvendezett Melanie. Örömében nagyot ugrott a levegőbe, s legszívesebben körbetáncolta volna Harryt, azonban a fiú csendre intette.

– Maradj nyugton! – mondta és a part felé mutatott.

Melanie arcáról azonnal eltűnt a mosoly, mikor megpillantotta Charlie-t. A férfi hosszú léptekkel futott a vízhez. Csizmája belesüppedt a nedves homokba, mikor megállt terpeszállásban a parton, s mindkét kezét magasra emelve keresztbe tette a feje fölött. A hajón úgy látszott, vették a jelzést, Charlie könnyedén engedte le a karjait, miután mozgást észlelt a fedélzeten. A hófehér, körülbelül negyven méter hosszú hajó lehorgonyzott. Már messziről jól lehetett olvasni az oldalán az élénkvörös feliratot: Ann Mary.

– Megérkeztél, szépségem? – Charlie megdörzsölte a tenyerét, mikor a hajó lehorgonyzott, és a hajótest innenső oldalán leengedték a motorcsónakot.

A motorcsónak nagy robajjal indult a part felé, hárman ültek benne. A sós víz az utasok arcába csapott, a szél majdnem megtépázta a ruhájukat, de az urak cseppet sem törődtek vele. Három, erős alkatú férfi ugrott ki a csónakból a homokra, s mindannyian kezet ráztak Charlie-val. Sötét öltönyt viseltek, közülük az egyik napszemüveget hordott, és egy aktatáskát szorongatott a kezében.

Harry és Melanie a távolból figyelte őket, reszketve megbújva a bozót mögött. Mellie úgy érezte, mintha egy csapásra egy krimi főszereplőivé váltak volna. Onnan nem hallották mit beszélnek. A napszemüveges férfi nagyon magyarázott Charlie-nak valamit, aki bólintott, aztán ismét kezet ráztak. A két társa elindult Charlie-val a sziget belsejébe, Mellie minden porcikája remegett és érezte, hogy Harry is remeg mellette. Kezét összekulcsolta és azon imádkozott, nehogy feléjük tartsanak. De szerencsére a férfiak nem az

ösvény felé vették az irányt. A napszemüveges – valószínűleg a főnökük lehetett – a csónaknál maradt. Kissé idegesen járkált fel-alá, fekete aktatáskáját lóbálta, majd belenyúlt az öltönye zsebébe, elővette a mobiltelefonját és gyors mondatokat mormolt a készülékbe. Majd amilyen sebesen elővette, olyan sebesen el is tette, mielőtt a többiek visszaértek volna. A férfi várt, a fiatalok lélegzetelállítóan figyelték, mi történik. Elképzelni sem tudták hova ment az a három férfi és mit csinálnak ennyi ideig. A főnökük is türelmetlenkedett, többször pillantott az órájára. Harry érezte, hogy zsibbad a lába, de nem mert megmozdulni, nehogy észrevegyék őket, mert akkor valóban búcsút mondhatnak az életüknek.

Tíz perc telt el, aztán tizenöt és még mindig semmi… Egyszer csak megjelentek a férfiak, három faládát cipeltek a vízhez, melyek igen súlyosak lehettek. Nagyot kellett emelniük, mikor beletették a csónakba. Aztán ismét fordultak egyet, ezúttal tíz percbe telt, s hoztak még három ládát. Ezeket már a két férfi helyezte a csónakba. Közben a főnökük és Charlie hevesen tárgyaltak egymással. Végül közösen bólintottak, Charlie a tenyerébe köpött, úgy csapta össze örömében. A főnök meglendítette a táskát, az egyik embere odalépett, tartotta neki, míg ő a kódolt zárral bajlódott. Charlie izgatottan toporgott mellettük, és amikor kattant a zár, lábujjhegyre állt és a nyakát nyújtóztatta, minél előbb látni akarta a tartalmát. A főnök nem nyitotta ki azonnal a táskát, inkább várt egy-két pillanatig, ezzel is borzolva a többiek idegeit. Sejtelmesen mosolygott, aztán hirtelen felcsapta az aktatáska tetejét. Charlie megrémült, mikor a főnök pénz helyett fegyvert rántott elő és a férfira szegezte.

– Ne! – kiáltotta Charlie, de már késő volt. Nem maradt ideje a menekülésre sem, mert a főnök azonnal lőtt. Kettőt a testébe, s miután Charlie hátradőlt a homokba és egy kísérletet tett a felállásra, egyet a fejébe.

Halántékon érte a golyó, Charlie holtan terült el a földön.

A főnök intett az embereinek, azok megfogták és elindultak a hullával a sűrű bozótos felé.

A fiatalok halálra rémülve nézték végig a jelenetet. Harrynek a szívverése is megállt, mikor látta, hogy az ösvényük felé közelednek. Görcsösen szorította a lány kezét, melynek szeméből patakzottak a könnyek. Legszívesebben futásnak eredt volna, de tudta, hogy az rossz taktika. Charlie is így kapta el… A legjobb megoldásnak az tűnt, ha ott maradnak a helyükön és imádkoznak, hogy ne vegyék észre őket. Azonban nagyon kellett uralkodniuk magukon, hogy megőrizzék a nyugalmukat és ne essenek pánikba, különben pillanatokon belül ők is könnyen úgy járhatnak, mint Charlie. Lehajtották a fejüket, hogy teljes takarásban legyenek a levelek által. Most már nem mertek felnézni sem, de jól hallották az egyre közeledő lépteket. Melanie szinte levegőt sem mert venni, annyira félt, azt hitte, ütött az utolsó órája, mikor a gengszterek egyszer csak megálltak közvetlen előttük. Mellie látta az egyik cipőjét. Eljött a vég, észrevették őket?

– Szerintem dobjuk le itt – szólalt meg az egyik.

– A főnök azt mondta, beljebb vigyük – akadékoskodott a másik.

– Egyáltalán nincs kedvem tovább vinni ezt a szemetet. Ma már cipeltem éppen eleget. Olyan nehezek voltak azok a rohadt ládák. Nem mindegy? Gondolod, hogy valaki is megtalálná egy lakatlan szigeten?

– Rendben – adta be a derekát a társa.

Az élettelen test nagyot huppant az aljnövényzetben, hajszálnyira Harrytől.

– Viszlát, Charlie!

– Szép álmokat!

Hallatszottak az utolsó hangok, aztán a férfiak gyors iramban indultak visszafelé. Harry és Melanie még várt, nem mertek megmozdulni, aztán mikor felemelték a fejüket és óvatosan kilestek a bokrok mögül, már csak azt látták, hogy a

két férfi beugrik a csónakba a főnök mellé, az egyik beindítja a motort és sebesen indulnak vissza a hajóhoz. Ott villámgyorsan felpakolták a ládákat. Nagy volt a mozgás a fedélzeten, míg fel nem szedték a horgonyt.

Harrynek nagy kő esett le a szívéről, Melanie a nyakába borult. Összeölelkezve nézték, ahogy a hajó távolodik a szigettől és nyoma vész a nyílt vízen.

*

11.

A gyorsforgalmin araszolt a kocsisor. Gillian Brams idegesen kocogtatta ujjaival a Mercedes kormányát. Akkor is gyűlölte a forgalmi dugót, mikor úgy kellett ücsörögnie a kocsiban, hogy nem volt különösebb dolga. De most, hogy egy fontos megbeszélésre igyekezett, rettentően dühös volt. Elkeseredve pillantott az órájára. Mindig szerette a pontosságot, és csalódottan vette tudomásul, hogy biztosan nem fog időben odaérni a megbeszélt találkozóra. Nyugtatásképpen bekapcsolta a rádiót, de hiába. Azelőtt sosem idegesítette fel magát közlekedési akadályon, de mostanában mindig keresztbe tett valami, mely hátráltatta a dolgában. Ezúttal ez a fránya közlekedési dugó! Az ember nem is gondolná, mekkora veszteségeket okozhat egy akaratlan késés, ha egy megbeszélésre nem ér oda időben. Legfőképpen anyagi veszteséget. Gilliant azonban nem érdekelte a pénz. Már nem.

Az utóbbi hónapokban összecsaptak a feje fölött a hullámok és semmi nem ment úgy, ahogy kellett volna. Amióta eltűnt a lánya, kicsúszott a talaj a lába alól, gondok tömkelege szakadt a nyakába. Feledékeny, szétszórt lett, nem tudott a munkájára összpontosítani, mert mindig Melanie járt a fejében. Vajon hol lehet most? Sokasodtak a veszekedések otthon. Victorral, a férjével állandóan marták egymást, vajon melyikük nevelése vezetett idáig, hogy egyetlen gyermekük eltűnjön a Hadson fiúval. Gillian teljesen összeomlott, éjjelente nyugtatókat szedett, és képtelen volt koncentrálni a tárgyalásokon. Elsiklott az apró részletek felett, melyek azelőtt sosem kerülték el a figyelmét, és egymás után vesztette el a pereket, a kliensei pedig sorra elpártoltak tőle.

Belenézett a visszapillantó tükörbe, ahonnan egy idegen

arc nézett vissza, mert az közel sem volt már Gilliané, mint ahogy Gillian sem volt már a régi önmaga. Sminkje valamennyire eltakarta a táskákat a szeme alatt, arca nyúzottsága azonban a gondosan elrejtett alapozó mögött is jól látszott.

– Mi lett belőled Gillian? – kérdezte önmagától.

Hirtelen könnyek szöktek a szemébe és ő küzdött, nehogy kibuggyanjanak belőle, mert még csak az hiányzik, hogy összemaszatolja az arcát. Arra meg végképp nem lenne ideje, hogy rendbe hozza tönkretett sminkjét, így is késésben volt. Ekkor végre megindult a kocsisor, s egy pillanatra elvonta a figyelmét magánéleti gondjairól, lelki sérelméről. Aztán a következő megállásnál ismét visszazökkent a szomorúságba, amelyből képtelen volt szabadulni. Nem telt el úgy nap, vagy óra, hogy ne gondolt volna a lányára, mialatt a remény egyre inkább halványult, hogy valaha is viszontlátja őt.

Felsóhajtott, mikor lefékezett a parkolóban. A várakozás alatt a dugóban már-már úgy érezte, sosem ér ide. De mégis itt volt, leállíthatta a motort és levehette a lábát a pedálról. Kecsesen szállt ki a tűsarkú cipőjében a betonra, kihúzta magát és megigazította elegáns ruháját. Az autó üvegében futó pillantást vetett magára. Ellenőrizte megfelelő tartását, és valami mosolyfélét próbált csalni az arcára, ami már oly régóta hiányzott róla. Aztán ellenőrizte az ajtókat, és sietve indult a találkozóra, mert tudta, hogy késésben van. Félve nézett az órájára. Már huszonöt perce ott kellene lennie!

Amikor belépett a terembe, kíváncsi tekintetek szegeződtek rá, beszélgetések szakadtak félbe. Az asztalok zsúfolásig tele voltak vendégekkel. Befolyásos emberek ebédeltek itt és folytatták le tárgyalásaikat. Cégtulajdonosok, bankárok, üzletkötők, ügyvédek… Gillian is törzsvendégnek számított a klubban. Sokszor szokott megbeszéléseket folytatni elegánsan felszolgált, ínyenc ebéd kíséretében ezen a helyen, ahová színészek és énekesek is olykor-olykor elhozzák

hölgypartnereiket, legújabb hódításukat mutogatva a nyilvánosság előtt. A terem ezúttal üzletemberekkel volt tele. Nem ebédelt egyetlen sztár sem. Az étterem-tulajdonos mégsem panaszkodhatott, a pincérek egymás után hordták a pompás fogásokat az asztalokhoz, ahol első pillantásra nem lehetett szabad helyet felfedezni. Gilliannek azonban éles volt a szeme, s egyből kiszúrta a terem végén ülő, roppant elegáns urat, aki egyedül kortyolgatta az italát. Gill a maga kecsességével, megszokott tartásával indult az említett asztal felé. Végig kellett mennie a termen és jól tudta, mindenki meg fogja nézni őt. Ezért ügyelt mindig a megjelenésére, elegáns fekete ruhát viselt, mely a bokájáig ért, kiválóan követve teste vonulatát. Egyszerre volt elegáns és titokzatos, a ruha mindenhol takarta, ahol lehetett, nem volt híve a kivágásoknak, rövid szoknyáknak, ujjatlan estélyiknek. Tudta, mennyit engedhet láttatni magából és mennyit nem. Ruhatárát az elegancia jellemezte, értelmetlennek tartotta a szexis, férfiakat provokáló, kihívó ruhadarabok viselését. Szerinte egy férfit a nőnek elsősorban az eszével kell meghódítania és nem a testi adottságaival. Azonban ettől ő már igen messze állt, rég férjhez ment és egyébként sem ezért jött ide. Attól függetlenül örömmel fogadta a férfiak elismerő pillantását, és sokszor nevetett a hölgyek szemet szúróan irigykedő nézésén. Most is tudatosan ringatta csípőjét, de vigyázott, hogy ne legyen túl hivalkodó, mialatt erőltetett mosollyal vonult végig az asztalok között. Tudta, hogy túlnyomórészt nem a külseje miatt figyelik, hanem az elterjedt pletykák adnak okot a feltűnéskeltésre. Ezért jól vigyázott arra, hogy egy pillanatra se rezdüljön meg az arca, és úgy tegyen, mintha mi sem történt volna… Akár színésznőnek is elmehetett volna, mivel ügyesen titkolta a szívfájdalmát.

Az asztalnál Brandon Scott már türelmetlenül várta. Mikor megpillantotta a szembe jövő Gilliant, felcsillant a szeme. Meleg mosollyal várta meg azt a percet, míg Gill odaér, hogy

üdvözölhesse és hellyel kínálhassa egykori évfolyamtársát. Gillian távolról átlagos, boldog családanyának tűnt, azonban amikor közelebb ért, kezet fogtak és megölelték egymást, Brandon azonnal észrevette, amit az emberek úton-útfélen pletykáltak. Gillian Brams az idegösszeomlás szélén állt. Elég volt belenézni a szemébe, ránézni rideg arcára. Érezni lehetett a kiábrándult tekintetében a kilátástalanságot. Mialatt Gillian helyet foglalt Brandon mellett, az emberek összesúgtak a háta mögött. Megoszlottak a vélemények. Voltak, akik a szenvedő, szerencsétlen anyát látták benne és együtt éreztek vele, s voltak, akik kárörvendően örültek, hogy a sors végre neki is odacsapott. Nem hiába, az ügyvédi pályán legalább annyi ellenséget szerzett magának, mint barátot. Egyeseknek segítő kezet nyújtott, a megváltást jelentette egy per megnyerése, másokat viszont romba döntött.

– Máris gyászolja a lányát? – hallatszott egy hang valahonnan Gill háta mögül, a fekete ruhájára értve. A hölgy halkan súgta oda másik hölgytársának, de nem olyan halkan, ahogy szerette volna.

Gillian ugyanis meghallotta, jó füle volt és mindig éberen figyelt. Tüskeként hatoltak szívébe a halk szavak, mert fájó pontot érintettek. Majdnem elérzékenyült, de jól tudta, nem engedheti el magát. Főleg nem egy ilyen helyen, elit társaságban.

– Örülök, hogy eljöttél. – Brandon észrevette mi játszódik le benne, úgyhogy biztatásképpen megszorította a nő kezét az asztal felett.

– Ne haragudj a késésemért. Forgalmi dugó miatt nem tudtam időben ideérni – mentegetőzött Gill. Szégyellte magát. Azelőtt sosem kellett magyarázkodnia.

– Semmi gond. Az a fontos, hogy itt vagy – próbálta valamelyest megnyugtatni Brandon, de nem lehetett. Rettentően sajnálta és együtt érzett vele. Neki is volt két gyermeke, akiket nagyon szeretett.

Gilliannek halvány mosoly jelent meg a szája szélén. Óriási önfegyelem kellett ahhoz, hogy elviselje ezeket a kínos helyzeteket. Próbált nem megtörtnek látszani és úgy tenni, mintha minden rendben volna. Brandon csodálta érte, hogy mennyi mindent el tud viselni, mialatt továbbra sem vesztette el a tartását, de aggódott érte. Vajon meddig fogja bírni?

– Nos? – Gill sosem köntörfalazott, egyből rátért a lényegre, elvégre ezért jött ide. – Van valami jó híred a számomra?

Brandon a szemeit fürkészte, eltűnt belőle a fény, a csillogás, mely azelőtt sosem hiányzott onnan, ehelyett szemgolyóit homály fedte. Látta, hogy a könnyeivel küszködik, és majd megszakadt a szíve, hogy semmi biztatót nem tud mondani.

– Egyelőre nem találtunk semmit, de az embereim lázasan dolgoznak az ügyön. – Sajnos, hónapok óta ez volt a válasza. – Felhívtam néhány ismerősömet New Yorkban. Szeretnék több embert bevonni a nyomozásba. Jól ismerem őket, nagyszerű szakemberek, és azt mondták, szívesen segítenek.

– Minek, Brandon? – kérdezte szomorúan.

– Hogyhogy minek? – Brandon meglepett képet vágott. Nem ilyennek ismerte Gilliant, mint ügyvéd mindig ő tartotta a lelket az ügyfeleiben, és a leglehetetlenebb helyzetből is megtalálta a kiutat. – Nem adhatod fel, Gill. Ha a lányod életben van, megtaláljuk! Erre a szavamat adom.

– Ha életben van egyáltalán… – szomorúan hajtotta le a fejét. Ekkor lépett oda a pincér mosolyogva, nem sejtve, hogy milyen beszélgetést szakított félbe. Gillian száraz Martinit rendelt, s továbbra is letörten bámulta az abroszt. Nem hitt benne, hogy élve előkerül a lánya.

– Miért ne lenne életben? Bízz bennem, Gillian. Előbb-utóbb a nyomára fogunk bukkanni, csak kell egy kis idő hozzá.

– Brandon, mi elég régóta vagyunk szoros barátságban

ahhoz, hogy tökéletesen megbízzak benned. Többek között azért fordultam hozzád, mert te vagy a legjobb magánnyomozó, akit valaha ismertem. Tudom, hogy mindent megteszel az ügy érdekében, de ha te nem tudsz semmi kézzelfoghatót felmutatni hosszú hónapok után, akkor senki… – Gillian nem bírta tovább, elsírta magát az asztalnál. Brandon udvariasan előhúzott egy zsebkendőt elegáns öltönyéből és átnyújtotta neki.

– Nyugodj meg, kérlek. Azért nem olyan kilátástalan a helyzet, amint gondolod. Nem vagyunk könnyű helyzetben, az igaz, de volt már sokkal nehezebb ügyem is. – Brandon jól tudta, könnyű a másik embert vigasztalni, Gill helyében ő is így gondolkodna. Az volt a legborzasztóbb az egészben, hogy Gillian jól látta a helyzetet, de Brandon nem merte bevallani. Úgy érezte, mindenképpen biztatnia kell valamivel. Azt mégsem mondhatja, hogy adják fel és hagyják abba a keresést.

– A sötétben tapogatózunk, Brandon. Ennek így nincs értelme…

– Nem ilyennek ismertelek, hogy feladod. Figyelj, azt biztosan tudjuk, hogy nem rabolták el, különben már rég váltságdíjat követeltek volna érte. Nem egyedül tűnt el, nyoma veszett vele együtt a Hadson fiúnak, egy helikopternek, no meg a pilótának, aki vezette. Az újságok nem számoltak be róla, hogy lezuhantak volna valahol, és azt sem tudjuk, hol szálltak le. Figyelembe vettünk minden egyes leszállópályát vagy olyan helyet, mely alkalmas egy helikopter gondtalan leszállására. Megadtuk a kollégáknak a gép típusát, utasai pontos leírását, s mivel nem találtak semmit, azt gyanítom, hogy nem szálltak le az Államokban.

– Ha nem zuhantak és nem szálltak le, akkor hová lettek? Egy helikopter nem marad fent a levegőben.

– Pontosan. Végigjártam az italozókat a környéketeken, és legalább öt emberrel beszéltem, aki azt állította, hogy Steve Hadson sokat ivott aznap.

– Ez hogy jön ide? – Gillian nem akarta elhinni, megint a Hadsonok! Mikor lesz már vége a rémálomnak?

– Véleményem szerint Steve Hadson részeg volt és elirányította a gépet. Valószínűleg akaratán kívül eltévesztette az „utat”, s nem a szárazföld felett repült, hanem az óceán felé vette az irányt.

– Az óceán felé? – Gillianben meghűlt a vér. – Ha ott zuhantak le, sosem találjuk meg őket.

– Egyáltalán nem biztos, hogy lezuhantak. Leszállhattak egy szigeten is – vetette fel Brandon az ötletet.

– Ugye, ezt te sem gondolod komolyan? – Gill felháborodva nézett a barátjára. Ilyen képtelenséggel akarja teletömni a fejét? – Ha tévedésből máshol szálltak le, akkor miért nem jelentkeztek? Nem tudom elképzelni, hogy nem akarnak hazajönni.

– Gondolj bele; a pilóta részeg, eltéveszti az irányt, nem tudja merre vannak. Tisztában van azzal, hogy előbb-utóbb le kell szállnia, mert elfogy az üzemanyag, ezért „körözni” kezd az óceán felett és próbál szárazföldet keresni.

– Képtelenség! – szakította félbe Gill. – Te komolyan elhiszed, amit állítasz? Nem olvastál túl sok regényt mostanában?

– Nézd, ha szerencséjük volt, akkor találtak szárazföldet, és az azt jelenti, hogy életben vannak és várják, hogy megmentsük őket!

– Ah! Melanie nem maradna életben egy elhagyatott szigeten, nem tudna élelmet szerezni magának.

– Mellie okos kislány. Hidd el, hogy feltalálná magát, főleg ha a szükség rákényszeríti. – Először Brandon maga is esztelenségnek tartotta az ötletet, de ahogy beszélt a kollégáival és többször átrágta a dolgot, már másképp gondolta.

Ő hitt benne.

– Lehet, hogy okos, de tapasztalatlan! Fogalma sincs

hogyan kell egy rántottát elkészíteni. Az életünk úgy van berendezve, hogy kiszolgáljanak minket. Mellie-nek mindig minden az ölébe hullott, a személyzet mosott, főzött, takarított helyette is, én sosem osztottam ki rá házimunkát. Egy dolga volt, a tanulás, emellett balett és zongoraórára járt, érted? Honnan tudhatná, hogyan kell élelmet vagy vizet szerezni egy szigeten?

– Nincs egyedül, Gillian. Ne felejtsd el, hogy a gépen ült a Hadson fiú is és a pilóta. Egy felnőtt óriási segítség és amint hallottam, Steve Hadsont sem kell a fejére ejteni.

– És mennyi ennek az esélye? Egy az ezerhez, úgyhogy szerintem felesleges olyan dolgokkal áltatni magunkat, mely alapjába véve esztelenség. – Elővette cigarettáját. A keze remegett, mialatt meggyújtotta. Közben a pincér az asztalukhoz vitte a kért Martinit. Gill köszönetmondás helyett bólintott, hátradőlt a székében és hosszan fújta ki a füstöt.

– Ez csak egy feltételezés, de van más teória is, amin elindulhatunk. Az embereimmel minden részletet figyelembe veszünk és elhiheted, hogy a sok munka meghozza a gyümölcsét. Meg fogom találni a lányodat.

– Én örülnék a legjobban, ha igazad lenne – válaszolta Gill. Brandon mindig jó volt hozzá és mindent megtett, amit kért tőle. – Attól félek, többé nem fogom látni Melanie-t.

– Ne gondolj erre! – A férfi ismét megszorította a kezét. – Elhiszem, hogy borzasztóan nehéz, de próbálj odafigyelni a munkádra és a férjedre. Egyébként ő hogy viseli?

– Nehezen. Engem hibáztat mindenért. – Brandon Scott közel állt hozzá annyira, hogy kiönthesse neki a szívét. – Azt mondta, Melanie eltűnése a rossz nevelésem eredménye. Az a meggyőződése, Mellie szövetkezett ellenünk és elszökött a Hadson fiúval, mert nem bírta elviselni azt a szigort, melyet én zúdítottam rá. Túl sokat követeltem tőle, kitűnő eredményeket az iskolában, mindentől eltiltottam és nem foglalkoztam vele annyit, mint egy rendes anya. Szerinte nem kapott tőlem elég

szeretetet és úgy érzem, Victornak igaza van.

Gillian zokogott, a teremben felfigyeltek a sírására, és sajnálkozó pillantásokat vetettek rá, de Gillt nem érdekelte. Sőt, semmi sem érdekelte, ha nem találják meg a lányát…

– Ez ostobaság! Úgy látszik, Victornak úgy a könnyebb, ha téged tesz felelőssé a történtekért. Melanie-nak nem csak te vagy a szülője. Együtt neveltétek, és ez alapján őt is felelősségre lehetne vonni.

– Én vagyok az anyja és többet kellett volna foglalkoznom vele. Ehelyett éjjel-nappal dolgoztam, a karrieremmel törődtem és Melanie-nak a dadája lett az anyja helyettem. Olyan keveset játszottam vele, mikor kicsi volt, olyan ritkán ültem esténként az ágya felett, hogy mesét olvassak neki. Nem én tanítottam meg biciklizni, nem tudom mi a kedvenc étele, könyve, zenéje. Észre sem vettem, mennyire elhanyagoltam őt, és ez rettentően fáj. Félek, hogy nem fogom tudni jóvátenni mindezt… – Belefújt a zsebkendőjébe, aztán folytatta. – Szeretem a lányomat. Nekem ő a legfontosabb a világon, de már késő, mert nem lesz alkalmam, hogy elmondhassam mindezt neki…

– Tudom, most kilátástalannak tűnik a helyzet, de én továbbra is azt mondom, ne adjuk fel. Jól tudom, mennyire szereted a lányodat. Elég belenézni a szemedbe, és látom azt az aggodalmat, mely csak egy szerető anyai szívből áradhat. A gyereknevelés viszont olyan, hogy sosem tudhatjuk mivel teszünk jót a gyermekeinknek és mivel nem. Ha túl szigorúak vagyunk hozzájuk az sem jó, ha túl engedékenyek, az sem. Nem hiszem, hogy létezik rá jó recept. „Csak” az életünk végén derül ki, jól csináltuk-e. A karriert illetőleg pedig én is ugyanezt a munkatempót gyűröm, mint te, és kevés időm marad a gyerekeimre. Gondolom, ezzel így van a férjed is, úgyhogy amivel vádol téged, azzal ugyanúgy ő is megvádolható. Emberek vagyunk és mindannyian követünk el hibákat, Gillian. Be kell látnunk őket és ha levonjuk a

tanulságot belőlük, akkor rendbe hozhatjuk az életünket.

Brandon mindig olyan kedves volt hozzá és megértő, egy igazi jó barát, akihez Gillian mindig fordulhatott, ha baj volt. A férjén kívül Brandon Scott volt az az ember, aki előtt Gillian megnyílhatott, nyugodt szívvel kitárhatta a lelkét előtte, megbeszélhette a problémáit. Brandon mindig a szolgálatára állt és mindent megtett Gilliannek, amit kért. Segítette a munkában, sokszor beszélték meg a közös ügyeiket egy kellemes ebéd mellett. Gyakran dolgoztak együtt. Brandon leginkább az eltűnt személyekkel foglalkozott, s ezek kapcsán sok klienst szerzett Gilliannek és fordítva. Nagyszerű barátok voltak, kiegészítették egymást. Még a magánéleti problémákat is megbeszélték, és bizalommal fordultak a másikhoz. Brandon Scott rettentően jóképű fiatalember volt, és irtózatosan csinos még most is, közel húsz év elteltével az első találkozásuk óta. Mintha tegnap lett volna, mikor az ábrándozó Gillian belebotlott az egyetem folyosóján és leejtette a mappáját, melyből gondosan kidolgozott papírlapok csúsztak ki és szóródtak szét a megkopott kövön. Brandon már akkor jól ismerte az illem szabályait. Elnézést kért és lázasan segített összeszedni a papírlapokat, aztán kárpótlásul a kellemetlenségért meghívta Gilliant az egyetem büféjébe egy italra. Jól elbeszélgettek. Kiderült, hogy mindketten elsőévesek, és így indult a barátságuk, mely azóta is tart. Az egyetem után elváltak útjaik, családos emberek lettek. És ahogy most Gill végignézett a férfin az asztal felett úgy érezte, mintha egy kéz megmarkolná a szívét. Csodálta Brandont, amiért olyan nagyszerű ember volt, kiváló szakember, jó családapa, megértő barát. Őszinte szavai jól estek Gillnek. A férfi nem is sejtette, mennyire jól. Azonban ez mellett a keserűség is belopta magát a nő szívébe, miért nem őt választotta annak idején Victor helyett?

Még akkor is ezen gondolkodott, amikor hazafelé hajtott a csúcsforgalomban. Senkinek sem merte volna bevallani, de jól

tudta, hogy a házassága a szakadék szélére jutott, ahonnan nem lehet visszatáncolni. Úgy érezte, annyira elmérgesedett a viszony közte és Victor között, hogy azt már nem lehet helyrehozni. A házasságuk már sosem lesz olyan, mint rég. Az utóbbi napokban sokat gondolkozott ezen, vajon hol ronthatták el, mit csinálhattak rosszul? Miért van az, hogy amióta eltűnt a lánya, felhők tornyosulnak a feje fölé, az egyik baj jön a másik után, az egyik gond automatikusan szüli a másikat, mintha természetes dolog lenne… Azelőtt minden a sikerről szólt Gillian életében, teljesült a vágya, karrierje felfelé ívelt, a sok munka meghozta gyümölcsét, nem győzte fogadni az elismeréseket, gratulációkat. Sokan irigyelték szakmai sikereiért, egészségéért, pénzéért. A célt, amit kitűzött maga előtt mindig elérte, legyen az család vagy hivatás, s eddig ez volt a természetes. Most miért fordult meg hirtelen minden, miért kerülte el a szerencse, s a boldogságot miért váltotta fel szívében a keserűség? Victorral kemény éveket dolgoztak végig, egymás kezét fogva építettek fel egy csodálatos életet: létrehozták a Brams Ügyvédirodát, melyről mindig is álmodtak. Családot alapítottak, melyben ritka boldogságban éltek mindaddig, míg el nem jött az a szörnyű nap… mikor Gill benyitott Melanie szobájába és nem találta a lányt… Attól a naptól kezdve mintha mindent elvágtak volna. Az életük gyökerestül felfordult, semmibe vesztek az együtt töltött évek és csak a bánat maradt, no meg a nagy kérdés, hogy miért? Miért alakult így?

Ismét könnyek szöktek a szemébe, ha Brandonra gondolt. Irigyelte a férfi házasságát, a kiegyensúlyozott életét és leginkább a feleségét, amiért sikerült ilyen nagyszerű embert magához láncolnia. Talán Gilliannek is sikerült volna, ha akarja, ha annak idején más szemmel nézi a világot. Hiszen ez a férfi mindvégig ott volt mellette, azonban ő észre sem vette, mert Gilliannek mindig az kellett, ami elérhetetlen volt a számára. Sosem szerette, ha valami az ölébe hullott. A vérében

volt a küzdelem, a harcbaszállás a lehetetlenért. Hatalmas akaraterő lakozott benne, és számtalanszor bebizonyította, hogy nem létezik lehetetlen. Ez a férfiak terén sem volt máshogy. Őt sosem vonzották azok, akik karnyújtásnyira álltak tőle, ő arra vágyott, akiért meg kellett küzdeni; Victorra. De hova jutott? Megszerzett mindent, amit akart és egy csapásra el is vesztette. Belekerült a süllyesztőbe, ahonnan képtelen kikeveredni, és ha ez így megy tovább, az idegosztályon fog kikötni.

Hazafelé Gillian óvatosan vezetett, bekapcsolta a rádiót, de nem tudott a zenére figyelni. A lányára gondolt szüntelen, s amikor a házuk előtt leállította a motort, megkönnyebbülve dőlt hátra az ülésen és kifújta magát. Ezt a napot is túlélte, elrendezte dolgait a városban, úgyhogy a délutánt ezúttal otthon töltheti. Ritkán adódott ilyen alkalom, nem is emlékezett rá, mikor fordult elő vele utoljára, hogy délután lazíthatott. A ház üres volt, Gill a személyzetnek aznapra kimenőt adott, s amint belépett a folyosóra egyből tudta, hogy a férje még nem ért haza. Mondjuk mostanában mindig csak késő este jött meg és hétvégén sem próbált meg korábban hazaérni. Úgyhogy Gillian bármikor ért haza, sosem lógott Victor kulcsa a megszokott helyen és nem látta a táskáját. Ennek ellenére mindig benyitott a dolgozószobájába, hátha ott találja, de mindig azok a zord bútorok fogadták, a gondosan fényesre törölt fekete márványasztal és az üres bársonyszék. A szobában sötét szín uralkodott, a szekrények, melyek súlyos dossziékat és könyveket tartalmaztak sötétbarnák voltak, egyedül az ablakon beáramló fény javított valamelyest a komor hangulaton, no meg az asztalon álló színes fénykép, melyen Gillian és Melanie együtt mosolyogtak. Gilliannek megfájdult a szíve, mikor észrevette, hogy a kép nincs ott. Victor eltüntette, valószínűleg berakta valamelyik fiókba, ebből is látszott, hogy dolgok megváltoztak közöttük. Gillian jól tudta, hogy Victor szándékosan jön haza mindig olyan

késő́n, s akkor is elvonul a fürdőszobába, aztán lefekszik Gillian mellé és a következő pillanatban már alszik, vagy legalábbis úgy tesz, mintha aludna. Amit egymással váltanak az mindössze egy halk köszönés, rendszerint elmaradnak a beszélgetések, az esti csókok, ölelések. Victor újabban minden kapcsolatot került a feleségével és csak akkor szólt hozzá, ha már nagyon muszáj volt, beszélniük kellett az ügyvédirodával kapcsolatban. Ilyenkor mindig ráterelődött a szó Brandon Scottra, hogy hiába fizetik őt meg a magánnyomozóit, még semmit nem sikerült megtudni Melanie-ról és attól fogva, hogy Melanie neve elhangzott, beszélgetésük mindig veszekedéssé fajult. Egymást okolták az eltűnéséért, mindketten a másikat hibáztatták a történtekért, sosem jutottak közös nevezőre.

Gillian mély lélegzetet vett, inkább becsukta az ajtót, átviharzott a konyhába. Cipője kopogott a fekete-fehér márványpadlón. Elővette a poharát, Martinit töltött magának, s miután belekortyolt szomorúan ült le az asztalhoz, és céltalanul az italát bámulta.

Nem tudta mennyi ideig merült el a gondolataiban. A ház üres volt és csendes. Fájdalmasan csendes, és ahogy Gillian egyedül ült a konyhában magába roskadva, közben észre sem vette, hogy szaladnak a percek. Búskomor hangulatából a csengő élénk hangja ébresztette fel. Egy pillanatra összerezzent, úgy megdöbbent a dallamon. Először meg sem mozdult, aztán eszébe jutott, hogy beosztottjainak mára szabadnapot adott, így neki kell kinyitnia az ajtót. Kedvetlenül állt fel az asztaltól, végtagjai alig engedelmeskedtek, fáradt volt már a túlzsúfolt napoktól. Szaporázott léptekkel sietett végig a folyosón, hajtotta a kíváncsiság, vajon ki lehet az? Victor biztosan nem, neki van kulcsa, Brandonnal még egy órája sincs, hogy találkozott. Nagy lendülettel nyitotta ki az ajtót, de amikor megpillantotta az előtte álló férfit, elakadt a lélegzete. John Hadson volt az…

– Szervusz, Gillian! – köszönt illedelmesen a férfi, hangjában érződött ugyanaz az elkeseredés, mely Gillt is kínozta. Az arca komor volt és rideg, szemei szomorúan fürkészték a másik, szintén boldogtalan tekintetet.

– Szervusz, John – mondta halkan Gillian, mozdulatlanná dermedt a döbbenettől. Nem gondolta volna, hogy egyszer eljön az a nap, amikor „ősi" ellensége áll a küszöbe előtt.

– A gyerekeink érdekében beszélni szeretnék veled – közölte tárgyilagosan a férfi. Még mindig olyan jóképű volt, mint húsz évvel ezelőtt, egyedül a nyúzott arca árulkodott a helyzetről. Egyébként ereje teljében volt, őt annyira nem viselték meg a történtek, mint Gilliant. A nőn még a vak is láthatta, hogy teljesen összetört.

Gill nem mozdult, néma maradt a nem túl kellemes meglepetéstől.

– Bemehetek? – kérdezte John a hosszú hallgatás után. Fogalma sem volt, hogyan reagál a kérésére Gillian, de mindenképpen beszélni akart vele. Nagy akaraterő kellett ahhoz, hogy rászánja magát. Mielőtt elindult otthonról, le kellett győznie önmagát, engedni a makacsságából, a gyűlöletéből, a nézeteiből.

Gillian tudta, hogy nem könnyű most a férfinak sem. Ő is átélte ezt, amikor a fiatalok eltűnésekor felkereste a Hadson-farmot. Félreállt és beinvitálta ellenségét, akit – ha a sors nem kényszeríti rájuk ezt a helyzetet – minden bizonnyal elzavart volna.

Amikor John Hadson belépett a hallba, úgy érezte, mintha egy idegen világba csöppent volna. A ragyogó márványpadló, a hatalmas csillár a mennyezeten, a piros szőnyeggel leterített lépcsőfeljáró az emeletre, mind-mind arról tanúskodott, mennyire más világban élnek, mennyire más életmódot folytatnak mindketten, holott egykor összetartoztak. A tükör a falon kiválóan megmutatta a kettejük közti ellentétet, Gillian elegáns volt a fekete selyemruhájában, melyben az étteremben

is megcsodálták, s amely alól kitűnt hófehér, puha bőre. Magas sarkú cipőjében éppen akkora volt, mint John, aki szomorúan biggyesztette le az orrát frissen vasalt, kockás ingében. Kalapját a kezében szorongatta, s felvette a legújabb fekete, magas szárú csizmáját, melyben kiváló cowboy képét festette. Mintha egy reklámfilmből lépett volna elő a mezőről. Mondjuk az is volt, egy cowboy, az a sármos, jóvágású férfi a farmról, akinek fiatal korában minden nő szívesen a karjaiba omlott volna. Johnt sosem érdekelte a fényűzés, nem vonzotta a gazdagság, mindig az egyszerűségre és a hasznosságra törekedett. Azonban ahogy most ott állt Gillian mellett, feszélyezve érezte magát. Íme, két ember, két különböző világból, akikről a városiak csak találgatni tudták két évtized óta, vajon mi történhetett közöttük, amiért hirtelen esküdt ellenségekké váltak?

Leültek a nappaliba, Gillian whiskyt töltött a férfinak, majd leült vele szemben a kanapéra és keresztbe tette karcsú lábait. Kíváncsian várta, John Hadson mit fog mondani.

– Nem szívesen jöttem el, úgyhogy rövid leszek. Meg vagyok róla győződve, hogy a gyerekeink a Csendes-óceánon tűntek el. Azért kerestelek fel, hogy meggyőzzelek, indítsunk egy mentőhelikoptert, mely bejárná a környező szigeteket.

– Ugye, ezt nem gondolod komolyan? – hitetlenkedett Gillian, alig jutott szóhoz. – Nem változtál John Hadson, ugyanolyan bolond vagy, mint annak idején…

John felhúzta a szemöldökét, nem erre számított. Mondjuk mit is várhatott egy Bramstól? Mély levegőt vett, uralkodnia kellett magán, nehogy megfojtsa dühében.

– Miért, talán jutott valamire az a híres magánnyomozód? – vágott vissza a sértő megjegyzésre. Egy Hadsont sosem kellett félteni, főleg John Hadsont nem.

– Nem, de ez őrültség! Hogyan kerültek volna a Csendes-óceánra, mikor más volt az úti céljuk? – Gillian nem merte bevallani, hogy Brandon is éppen ezt fontolgatja, de akkor is

képtelenségnek tartotta. Mindenki az eszét vesztette körülötte?

– Szerinted eljöttem volna, ha nem gondolom komolyan? Ne felejtsd el, hogy azon a gépen ült a fiam is, nemcsak a te lányod.

– Valóban? Most már elhiszed, hogy együtt voltak? – Gillianban még élt annak a nem túl kellemes látogatásnak az emléke a Hadson-farmon.

– Ne hozz ki a sodromból, Gillian. – Még szerencse, hogy olyan ritkán találkoztak az elmúlt évtized alatt. Pillanatokon belül össze tudtak veszni egymással, és kiválóan értettek hozzá, hogyan okozzanak fájdalmat a másiknak. – Áldom az eszemet, hogy annak idején nem téged vettelek el.

Gillian nem hitt a fülének. Egy pillanatra behunyta a szemét, hogy feldolgozza, amit a férfi az imént mondott. John Hadson mindig tudta, hogyan gázoljon bele a lelkébe, hogyan bántsa meg őt, mindig eltalálta a fájó pontját. Elvégre jól ismerték egymást, túl jól…

– Ne haragudj… nem akartam… – kereste a szavakat a férfi. Ráeszmélt, ezúttal túl messzire ment, nem kellett volna. Látta Gillian arcán mennyire rosszul esett neki, de annyira feldühítette, hogy kicsúszott a száján. Ismét annak a szerelmes kamasznak érezte magát, aki állandóan Gilliannal hadakozik, azzal a makacs lánnyal, akit annyira szeretett volna meghódítani…

Úgy látszik, hiába telnek az évek, ők nem változnak. Nem tudnak szabadulni a múlt fájdalmaitól, s valószínűleg a gyermekeik is ugyanabba a hibába estek, amelybe egykor ők. John szégyellte magát, amiért ismét nem tudott uralkodni az érzelmein és hagyta, hogy a düh magával ragadja. Miért kell veszekedniük állandóan, ha találkoznak? Egyikőjüknek sem jutott eszébe soha, hogy megbékéljenek. John most is belekezdett isten tudja hányadik veszekedésükbe, holott nem ezért jött ide. Sokkal fontosabb dolgokkal kellene foglalkozniuk, mint értelmetlen veszekedésekkel rabolni az

idejüket, mialatt a gyermekeikről semmit sem tudnak. Esdekelve nézett Gillian szemébe, reménykedett benne, hogy szemet huny a „sértése” felett, holott tisztában volt vele: ő olyan nő, aki nem felejt és nem bocsát. A saját bőrén tapasztalta…

– Hagyd el a házamat, John – felelte higgadtan Gill. A hangjában és tekintetében benne volt minden gyűlölet és megvetés, mely az évek során halmozódott a szívében, a lelkében, s az egész testében. Legszívesebben megölte volna, annyira gyűlölte.

Ezúttal a férfi maradt mozdulatlan a döbbenettől.

– Nem hallottad? Menj el! – kiáltott rá Gillian. Átkozta magát, amiért beengedte és még itallal is megkínálta.

– Jaj, Gillian… – sóhajtott John. – Kérlek ne küldj el, ne kövessük el újra ugyanazt a hibát!

– Nem értem miről beszélsz – Gilliant meglepte a férfi viselkedése, mégsem engedett. Úgy tett, mintha nem értene semmit, holott nagyon jól tudta hova akar kilyukadni a férfi.

– Ami köztünk történt, az megtörtént, de most nem rólunk van szó, hanem a gyerekeinkről. Nem gondolod, hogy véget kellene vetnünk ennek a gyűlölködésnek? Kössünk fegyverszünetet legalább arra az időre, míg meg nem találják őket. Nekem is éppúgy fáj Harry eltűnése, mint neked Melanie-é, hidd el. Mi lenne, ha ezúttal összefognánk az érdekükben? Ha annak idején valóban szerettél, akkor most segítesz nekem „felállítani” egy speciális mentőalakulatot…

Gillian elérzékenyült, nem bírta tovább. Tudta, Johnnak ezúttal igaza van. Mindketten nagyot hibáztak a múltban, mely soron más fordulatot vett az életük, s éppen ideje, hogy felhagyjanak az örökös ellenségeskedéssel. Ahogy a napfény behatolt az ablakon, megcsillant egy könnycsepp Gillian szemében, mely ezúttal kibuggyant a most is gyönyörű szempárból és végigfolyt a megviselt arcon.

– Jól tudod mit éreztem irántad akkor, John – szólalt meg

reszkető, de bársonyos hangon. A régmúlt emlékek a felszínre törtek, a keservesen begyógyult sebek feltépődtek.

John felállt, odalépett hozzá és gyengéden megfogta a nő kezét. Milyen puha volt és selymes! Mennyire ostobák voltak, amiért ennyi időt hagytak a nyitott kérdéseknek. Már rég megbeszélhették volna!

– Szerettelek, Gillian. Miért küldtél azon a bizonyos napon? – kérdezte őszintén. A hangja ismét olyan lágyan szólt, mint amikor fiatal korában szerelmes szavakat suttogott Gill fülébe.

– Mert ugyanolyan önfejű voltam, mint te. – Aznap összevesztek valami apróságon, jelentéktelen semmiségen, és egyikőjük sem engedett a maga igazából. Gill mindig makacs volt. Szerette, ha a férfiak könyörögnek neki. John megtette, bocsánatot kért tőle, de Gill inkább játszott a tűzzel ahelyett, hogy megbocsátott volna. Nem sejtette, hogy többé nem lesz rá alkalma. – Nagyon fájt, hogy nélkülem mentél el a bálba.

Gillian várta Johnt, hogy visszajön érte és együtt mennek a bálba, de nem jött. Gill akkor este telesírta a párnáját, s másnap hiába szeretett volna megbocsátani a férfinak, John felé sem nézett, mert azon a bálon megismerte Mary Ellent.

– Azt hittem, nem akarsz látni többé. Sértődött voltam, csalódott, elkeseredett és akkor megláttam Mary Ellent. Szóval, valahogy így történt…

– Mégis őt vetted el. – Senki nem sejtette, mennyire fájt ez Gilliannek. Mindenki azt hitte, hogy csak játszott a Hadson fiúval a szeszélyei szerint, holott halálosan szerette, és a saját önfejűségének köszönhette, hogy elvesztette.

– Azt hittem, már nem szeretsz és bosszút akartam állni. Amikor elmentél az egyetemre, úgy éreztem meghalok. De Mary Ellen olyan csodálatos lány volt, akinek sikerült feledtetnie velem a fájdalmakat. Miután elmentél, beleszerettem és megkértem a kezét. A többit tudod…

John nem bírt ellenállni a kísértésnek, és magához ölelte

Gillt. Nem gondolta volna, hogy egyszer még eljön ez a pillanat. Gill halkan zokogott a vállán, és a férfi érezte, hogy az ő szemében is gyűlnek a könnyek. Mindkettejüknek jólesett, hogy kiönthették a szívüket. John mélyen belenézett a nő szemébe, de nem csókolta meg. Megtehette volna sokkal hamarabb, de most már késő volt.

– Úgy látszik, jól döntöttél. A te házasságod legalább sikerült, az enyém romokban hever – vallotta be Gillian, kár lett volna tagadni.

– Hogyhogy?

– Nem hallottad a pletykákat a városban? – Gill kibontakozott a férfi öleléséből. Kihúzta magát, szemeiből kitörölte a könnyeket, megigazította a ruháját és felöltötte megszokott formáját. Elég volt a kesergésből, a múlt fájdalmaiból. John előtt ismét a céltudatos üzletasszony állt.

– Nem adok a pletykára, tudhatnád. – Hallott a városban ezt-azt, azonban nem gondolta volna, hogy igazak.

– Amióta eltűnt a lányom, Victor és közöttem elmérgesedett a viszony. De ez más lapra tartozik, az én gondom, nekem kell megoldanom. – Ahogy az imént megnyílt a férfi előtt, most úgy zárta be a szívében azt a kaput, mely oly sokáig volt lakat alatt.

– Sajnálom, Gill.

– Én is – mondta szomorúan, s azonnal témát váltott. – Miért akarsz mentőalakulatot indítani a Csendes-óceánon? Ha valóban ott zuhantak le, azt egyikőjük sem élte túl. Ha józan ésszel végiggondolnád, rájönnél, hogy értelmetlen…

– Látom, nem hiszel benne – sóhajtott John. Hiába jött ide, hiába kért segítséget, Gill ugyanúgy visszautasította, mint azelőtt. – Vagy csak nem akarsz egy Hadson „ötletére” pénzt költeni?

– A pénz engem rég nem érdekel. Mindenemet odaadnám a lányomért, ha előkerülne. Maradjunk annyiban, hogy gondolkozom rajta, rendben?

– Aludj rá egyet, Gillian! – válaszolta John és érezte, nincs több mondanivalójuk egymásnak. Amit kellett, azt már elmondták. Illedelmesen megköszönte Gillnek, hogy fogadta, és távozott.

Miután Gillian kulcsra zárta az ajtót és visszament a ház magányába, nagyot sóhajtott. Azon tűnődött, vajon miért alakult így az élete? A szeme megakadt a whiskys poháron, a férfi egy kortyot sem ivott belőle.

*

12.

A hajó eltűnt a Csendes-óceánon. Harry és Melanie még fél óra múlva is ott kuporogtak a bokrok között félelmükben. Nem mertek előjönni, nem mertek hinni a szemüknek, elmúlt a veszély? Ismét csend uralta a szigetet. Aztán mégiscsak előmerészkedtek „rejtekhelyükről". A lábuk már rettentően zsibbadt és mindkettejükben tudatosult, hogy nem maradhatnak így, elbújva ítéletnapig. Kinyújtották végtagjaikat. Különösen jólesett a felállás, már a derekuk is fájt. Megfogták egymás kezét, úgy indultak a part felé, de alig léptek kettőt, mindketten megálltak, mert ott feküdt Charlie…

Melanie szörnyülködve nézte a holttestet. A férfi mozdulatlanul hevert a földön, mint az áruházból kihajított próbababa. Bőre szürke volt, ruhája véres, ami Mellie-t egy horrorfilmre emlékeztette. Attól rettegett, mikor mozdul meg és rémiszti halálra őket. Azonban Charlie nem mozdult… Hihetetlen volt számukra, hogy meghalt. Vége a rettegésnek?

– Menjünk innen, látni sem bírom többé – irtózott tőle Harry. Egy biztos, ami a mai napon történt, azt nem felejtik el, amíg élnek.

Elindult a part felé, a lány szótlanul követte. A homokban látszottak a felnőtt lábnyomok és ahogy ők ott lépkedtek mellettük, mennyire szembeötlött a különbség! Sokkal nagyobbak voltak az övékénél és sokkal félelmetesebbek. Belegondolni is rossz, mi lett volna, ha észreveszik őket. A partról lehetett látni Charlie házát, melyet valószínűleg a férfi épített magának, de nem mertek közelebb menni és alaposabban szemügyre venni, inkább visszaindultak a kunyhóhoz, az otthonukba.

– Szerinted mi lehetett azokban a ládákban? – szólalt meg Melanie, hogy megtörje a köztük lévő csendet, a döbbenet

hallgatását.

– Fegyverek – vágta rá Harry. Az imént tanúi voltak egy gyilkosságnak. Nem lesz könnyű feldolgozni – gondolta.

– Vajon ezek a csempészek hogyan fedezték fel ezt a szigetet? – Melanie a jövőjükön gondolkodott. Mi lesz, ha visszajönnek? Biztosan hoznak más szállítmányt is… Most a szerencsének köszönhették, hogy élve megúszták, de egyszer őket is elhagyhatja a szerencse.

– Fogalmam sincs – válaszolta Harry kedvetlenül. A lány felnézett rá, látta az arckifejezésén, hogy nem akar erről beszélni.

– Haza szeretnék menni! – jelentette ki Melanie. Elege volt a rettegésből, a bizonytalanságból, a kiszolgáltatottságból. Úgy érezte, hiába halt meg Charlie, ezúttal a csempészektől kell rettegnie, hogy mikor térnek vissza, és mikor találják meg őket. A saját szemével látta, mire képesek.

– Gondolod, én nem? – háborodott fel Harry. Ideges volt. Mindkettőjüket megviselték a történtek.

– Legalább biztosan tudjuk, hogy mások is jártak a szigeten. Van remény, hogy egyszer hazajuthatunk!

– Térj észhez, Melanie! A fegyverkereskedők nem fognak minket hazavinni, inkább lelőnek, ezek nem szeretik a lábatlankodókat. – Harrynek újra bevillant a kép, amikor az a napszemüveges hidegvérrel rálőtt Charlie-ra. „Simán” meghúzta a ravaszt, többször is! – Nem véletlenül választották ezt a szigetet, Mellie. Olyan helyen van, amerre nem jár senki, csak mi vagyunk olyan balfácánok, hogy éppen itt zuhantunk le, az isten háta mögött. Bárcsak az óceánba estünk volna!

– Ne mondj ilyet, Harry! – A lánynak akaratlanul is Charlie jutott az eszébe, amikor azt ordította, hogy térjen észhez, mert örökre itt ragadtak. Most Harry is ugyanúgy beszélt, s ez fájt a lánynak.

– Miért? Vagy az éhség fenyeget, vagy egy trópusi vihar, vagy fegyvercsempészek és a jó ég tudja, mi vár még ránk.

Csak kínlódunk, kínlódunk… Szerinted van valami ezen a rohadt szigeten, amiért érdemes élnünk?

Melanie megállt, elengedte a fiú kezét. Harry értelmetlenül nézett kedvesére, nem értette a viselkedését. A lány nem szólt, s amikor Harry észrevette a szeméből kibuggyanó könnyeket, egyből megértette.

– Ne haragudj! – magához ölelte, de a lány csak sírt. Bánta, amit hirtelen felindultságból mondott, nem kellett volna. Érezte, most belegázolt a lelki világába.

– Szóval neked ennyit jelentek? És a gyerekünk, akit a szívem alatt hordok? Máris megfeledkeztél róla?

– Ne értsd félre, kérlek! Nem gondoltam komolyan…

– Akkor miért mondtad ki? – Mindvégig azon imádkozott, hogy megszabaduljanak Charlie-tól és ahelyett, hogy most örülne, amiért életben maradtak és semmi bántódásuk nem esett, Mellie keservesebben zokogott, mint valaha.

– Véletlenül kicsúszott a számon, nem akartalak megbántani, hidd el. Tudod, hogy szeretlek. Vagy talán nem álltam melletted a nehéz helyzetekben? – Olyan hihetetlen volt, hogy mi mindenen kellett keresztülmenniük, mióta lezuhantak a szigeten. Ha sejtette volna, sosem veszi rá a lányt, hogy felszálljanak arra a gépre. Melanie nem válaszolt. Harry beletúrt a szőke fürtökbe, simogatni kezdte a selymes hajat, úgy próbálta megnyugtatni kedvesét és próbált megnyugodni saját maga is. – Ne haragudj, kissé megviseltek a történtek és fogalmam sincs, hogyan tovább. Én is szeretnék hazamenni, de attól tartok, nem fognak megtalálni minket. Ráadásul a fegyverkereskedők bármikor visszajöhetnek a szigetre, és könnyen Charlie sorsára juthatunk. Én vagyok a hibás, amiért ennyit kell szenvedned mellettem, mert az én ötletem volt, hogy bújjunk el a gépen… De esküszöm, hogy nem akartam rosszat neked. Bárcsak jóvátehetném!

Most már Harry is zokogott és Melanie megsajnálta a fiút. Tudta, nem lehet önző, nem viselkedhet úgy, mint az anyja.

Tudni kell megérteni a másikat és megbocsátani neki, hiszen ő sem hibátlan. Felnézett a könnyein át azokba a sötét szemekbe, és puha kezével megsimogatta Harry arcát.

– Ne hibáztasd magad. Tudod, könnyű a lányt táncba vinni, ha ő is akarja. Mindent ugyanúgy akartam, ahogy te, ellógni otthonról a farmotokra és felszállni a gépre, mert olyan jó kalandnak ígérkezett. Azért, hogy ide jutottunk, mindketten hibásak vagyunk.

Harry megdöbbent Melanie-n, nem gondolta volna, hogy így vélekedik a történtekről. Az apja szavai jutottak az eszébe. Hányszor ordította otthon, hogy a Bramsok mennyire önzőek, csak a saját érdeküket veszik figyelembe. Zengett tőle a ház. Azonban Harry nem hitt neki, mert tudta, hogy Melanie más, nem olyan, mint az anyja. És ezt nem egyszer be is bizonyította…

Amikor visszaértek az „otthonukba", és Melanie leült a kunyhóban, újra élvezhette a nyugalmat, melyben nem lehetett része az utóbbi napokban. Harry felvállalta, hogy szerez élelmet, s kezében gyümölcsökkel felpakolva érkezett vissza. Leült a lány mellé, meghámozott egy banánt és átnyújtotta neki.

– Köszönöm, nem vagyok éhes – mosolygott Melanie.

– Egyél! – kérlelte. – A gyerekünk miatt enned kell…

Mellie elfogadta a gyümölcsöt, letört belőle egy darabot és bekapta.

– Nemcsak ennyit, az egészet gondoltam – nevetett Harry. Ránézett a lányra, mialatt a falatot majszolta és a szemében észrevett valamit. Visszatért a csillogás, ismét ott ragyogott benne az a fény, mely Charlie felbukkanásakor tűnt el.

Harry nem tudott ellenállni a kísértésnek, magához húzta Melanie-t és megcsókolta. Ölelésük most más, kellemesebb érzést keltett bennük. Eddig nem hagyhattak színteret az érzelmeknek. Mindig attól rettegtek, mikor bukkan fel Charlie, és kedvére kínozza őket. Ezúttal kimondottan jó volt, hogy

összefonódtak a karjaik, a bőrük egymáshoz simult, az ajkuk összetapadt.

– Pszt! – Harry egyszer csak abbahagyta a csókolózást. – Hallgasd!

Melanie fülelt. Hallotta a neszeket, apró hangokat, mintha víz csöpögne valahonnan. Igen, egyre tisztábban ki lehetett venni a halk kopogásokat a tetőn.

– Esik az eső! – Mellie-nek mosolyra nyílt a szája. Továbbra sem kell a szomjúságtól tartaniuk, nem fogy el a vízkészletük, élelem pedig akad bőven. A sziget ellátja őket mindennel, ami az életben maradáshoz szükséges.

Harry felpattant a helyéről, odaállt a kunyhó bejáratához és kitárta a karját. Bőrét csiklandozni kezdték az esőcseppek, melyek egyre szaporábban verték a száraz homokot. Melanie odalépett Harryhez, odasimult hozzá. A fiú váratlanul szemébe fröcskölte a markában összegyűjtött esővizet. A lány megborzongott, a fiú felé nyúlt, hogy megrázza, de Harry elkapta a kezét, s hirtelen újra megcsókolta. Boldogok voltak és annyi rettegésben töltött nap után végre biztonságban érezhették magukat az otthonukban. Felemelő érzés volt, és akkor már nem gondoltak a megtörtént eseményekre, a hazajutásra és hogy mi lesz a jövőben, hogyan tovább? A jelennek éltek, és nem számított más, csak ők maguk, mikor átadták „lényüket” a testi szerelemnek, mialatt odakint a nyári zápor mosta a fák leveleit, hogy felélénkítse őket.

13.

A nap „gyorsan” felszárította a homok nedvességét, csak a meder tanúskodott arról, hogy esett. Melanie nagyot kortyolt a vízből. Most, hogy Charlie meghalt, útnak mert indulni egyedül is a szigeten. Hiányzott már egy hosszú séta, egy nyugodt barangolás a szárazföldön. Lement a tengerhez és úszott egyet, aztán kifeküdt a napra, úgy pihentette a tempózásoktól kifárasztott végtagjait. Aztán Harry utánament a szigonyokkal, és ismét versenyeztek, ki tud több halat fogni. Melanie most nem volt formában, hiába igyekezett, egyet sem fogott. Harrynek már a második hal is a „szerszámjára” akadt, mikor Mellie a következő sikertelen döfés után leengedte a karját és kedvetlenül nézett a fiúra.

– Mi az, feladod? – kérdezte Harry.

– Nyertél – ismerte be szomorúan. Hiába, a fiú jobb volt nála. Tudta, hogy megint az ő feladata lesz a halpucolás, végül is a lányok dolga elkészíteni az ebédet, gondolta. Szívesen megsütötte, csak a halpucolás ne lenne olyan hálátlan feladat!

Harry aranyos volt. Azért segített a lánynak. Igaz, csak a tűzrakásban, mert ami a hal tisztítását illeti, azt ő is rettentően utálta. Szeretett volna mást is enni, vágyott egy kis változatosságra. Eszébe jutott az édesanyja főztje és fenséges süteményei. Otthon alig győzte kivárni, hogy Mary Ellen kivegye a sütőből a finomságokat és eléjük tegye az asztalra. Az anyjának arany keze volt, bármilyen élelmiszert tartott otthon, mindig olyan ínycsiklandozó ételt készített belőle, hogy az apjukkal mind a tíz ujjukat megnyalták utána. John sokszor tréfálkozott is, hogy csak a főztje miatta vette feleségül. Mennyire más volt otthon és mennyire más volt az élet itt, a szigeten!

– Tudod mi jutott az eszembe? – szólt Harry, mikor már a

halak félig-meddig megsültek a szabadtűzön.

– Micsoda? – Mellie kíváncsi pillantást vetett rá. Vajon mit talált ki? Meg akarja lepni valamivel?

– Mégiscsak vissza kellene mennünk Charlie házához. Körülnézhetnénk ott egy kicsit. Hátha találunk valamit, ami hasznunkra lehet.

Melanie arcára fagyott a mosoly. Tegnap megegyeztek, hogy soha többé nem mennek oda. Harry máris meggondolta magát?

– Ezt nem akarom elhinni! – felnézett az égre és érezte, el kell számolnia tízig, különben felrobban.

– Jó, tudom mit beszéltünk meg, de… – mentegetőzött Harry, Melanie azonnal félbeszakította.

– Mégis mit akarsz találni ott, ami annyira jó lenne nekünk? – rátért a lényegre. Nem szerette a mellébeszélést, az értelmetlen magyarázkodást, a kifogásokat.

– Mondjuk a puskáját.

– A puskáját? – A lánynak elakadt a lélegzete. – Minek az neked?

– Szeretnék lőni vele.

– Már csak az hiányzik az életünkből, egy puska és hogy te itt lövöldözz vele. Elment az eszed? Nagyfiút akarsz vele játszani, vagy mi? – Miért van az, hogy aki „fiúból van”, mindig a veszélyes dolgok érdeklik, ez esetben a fegyverek. Mi jó van abban? Bezzeg mikor veszélyben voltak, Harry egy szóval sem említette, hogy meg kellene szerezni Charlie puskáját.

A fiúnak nem tetszett Melanie hozzáállása, fennhangon válaszolt.

– Nem láttad hogyan lőtte le azt a madarat? Én is megtanulhatnám, csak gyakorlat kérdése az egész, és akkor talán ehetnénk valami változatosat is!

– Még sosem fogtál fegyvert a kezedben, nem értesz hozzá. Miből gondolod, hogy tudnád kezelni?

– Előbb-utóbb rájönnék a titkára, nem lehet olyan nagy ördöngösség.

– Na persze! Egyszer-kétszer elsülne és megsebeznéd magad. Mit fogok akkor csinálni veled? Itt nincs kórház, se kötszer, egy lőtt sérüléssel halálra lennél ítélve. Ennyit nem ér az egész! – Melanie félt, hogy nem tudja erről az ostobaságról lebeszélni a fiút. Rosszat sejtett, ha megszerzi azt a puskát… nem mert belegondolni, mi történhet vele… Ha elveszíti Harryt, azt ő sem élné túl.

– Úgy beszélsz, mint az anyám. Ezt nem szabad, azt nem szabad. Nem vagyok gyerek, tudom mit csinálok. Nem értem, minek kell okoskodnod! Magunknak akarok jót azzal a puskával, nem össze-vissza lövöldözni, mint egy őrült. Már bánom, hogy szóltam róla. – Harry mindig a maga feje után ment, s többek között ebben is hasonlított az apjára. Az önfejűség a Hadsonok tipikus ismertető jele volt. Johnt Mary Ellen higgadt viselkedése, nyugtató szavai nem egyszer mentették meg néhány őrültségtől.

– Na jó! – sóhajtott Melanie. – Elmész oda, megtalálod azt a puskát. Szerinted mennyi golyó lehet benne? Elég egy-két durrogtatásra, de arra nem, hogy megtanulj vele lőni, és ráadásul úgy célozni, hogy eltalálj egy madarat, amint az a levegőben repül.

– Biztos rengeteg tölténye van hozzá!

– És, mire jó az? Ellövöldöznéd mindet pár nap alatt. Ha őszintén belegondolsz, ugye saját magad sem hiszed el, hogy képes lennél eltalálni egy madarat? Gondolkozz, Harry! Miért nem győzöd le önmagadat és ismered be, hogy nem mindig neked van igazad.

– És ha mást találnánk ott? Nem mond, hogy téged nem érdekel! Amíg Charlie őrizte azokat a ládákat, a hajó valószínűleg nem egyszer kötött ki a szigeten, elláthatták minden jóval…

– Mivel? Élelmiszerrel, ruhával, takaróval? Ami azé a

gazemberé volt, abból nekem egy morzsa sem kell, ha az életem múlik rajta, akkor sem. Valószínűleg találnánk a házában olyan nyomot, melyből megtudhatnánk, mi volt azokban a ládákban. Így csak találgathatunk. Mondjuk meggyőződésem szerint is fegyverek voltak benne, de ha esetleg kábítószer, engem az sem érdekel. Jobb, ha nem tudunk róla és éppen ezért kérlek, ne menj oda. Ne keresd a bajt, Harry! Úgyis éppen elég gondot okoztunk már magunknak, mert nem akkor használtuk az eszünket, amikor kellett volna.

Mellie higgadtan, tiszta szívből beszélt. Tudta, hogy csak észérvekkel lehet meggyőzni kedvesét. Elég volt az önfejűségből, a kalandvágyból, a lázadásból. Mert ők igenis lázadtak a szüleik akarata ellen, a két család gyűlölete, viszálya ellen, mert nem érezték, hogy igazán szeretik őket. Egymástól kaptak szeretetet, boldogságot, szerelmet, éppen ezért ugrottak fejest gondolkodás nélkül mindenbe, amiről azt hitték, jó lesz. Olyan tapasztalatlanok, naivak voltak, ártatlan gyerekek még, akik a vágyaiktól várták az életük megváltozását. Vágytak a szerelemre, a titkos találkákra, a lopott csókokra, a kalandra, a repülés élményére, a boldogságra a lakatlan szigeten…

– Rendben van, nem megyek oda – mondta Harry a hosszan tartó csend után, mialatt mindvégig Melanie szemeit fürkészte. Tekintetük egymásba fonódott, és elárult mindent, amit nem mondtak el a szavak. Harry tisztában volt vele, hogy Melanie mennyire szereti és félti őt.

– Esküdj meg, hogy soha nem mész arra a területre! – Melanie komolyan gondolta a dolgot. A fiú meg is lepődött a kérésen. Nem hitte volna, hogy ez kedvesének ennyire fontos.

– Esküszöm a szerelmünkre, Mellie. – Harry a szívére tette a kezét, hogy meggyőzze a lányt. Sok mindenben igaza volt, s ez egyszer valóban jobban teszi, ha rá hallgat.

Melanie megnyugodott, bár a szemeiben még ott lapult a

félelem halvány ördöge és Harry még délután is érezte, hogy Mellie nem hitte el az őszinte fogadalmát. Bizonytalan volt és attól tartott, hogy a fiú meg fogja gondolni magát. Harry jól tudta, mi játszódik le a lányban, ismerte már annyira – no meg Charlie-tól is tanulhatott valamit –, hogy olvasott a gondolataiban.

– Ne félj, nem foglak átejteni – vetette fel a témát újra Harry, miután megmártóztak a tengerben, és a lány leült mellé a homokba. Hajából csöpögött a víz, lihegett, formás combjaira tapadtak a homokszemek. Mintha mágnesből lett volna, úgy vonzotta a szemcséket, mialatt napbarnított teste elnyújtózott a forró hőségben.

– Nem értelek – szomorú tekintetét kérdőn a fiúra emelte, holott tudta, Harry rátapintott a lényegre.

– Még most is arra gondolsz, amiről reggel beszéltünk. Megígértem, hogy nem megyek oda, és betartom a szavam. – Megérintette az arcát, közben a szemeit fürkészte. Olyan szép volt! Harry érezte, kellemes borzongás fut végig a testén.

Melanie nem szólt, szeme ragyogása mindent elárult. Harry magához húzta, megcsókolta és utat engedett a vágyainak.

Többet nem merült fel a téma közöttük és Charlie neve sem került szóba. Elhatározták, hogy jobb, ha említést sem tesznek róla, és elfelejtik azokat a szörnyű dolgokat, amiket át kellett élniük a szigeten. Napjaik ismét felhőtlen boldogságban teltek, szívükben az érzelmek nagyobb lángra kaptak, a lelkükbe beköltözött a nyugalom. Továbbra sem érkezett segítség a szigetre, se egy hajó, se egy repülő. Senkivel sem találkoztak, hiába szaladtak a napok és futottak a hónapok, segítség nem érkezett. A sziget apró pont volt az óceánon, elzárva a civilizációtól. Maguk voltak és csak magukra számíthattak, de megszokták már és megbékéltek a helyzettel. Nem foglalkoztak sokat a hazajutás gondolatával sem, úgy élvezték az életet, ahogy volt a paradicsomi idillben.

Harry azért fontolóra vette, hogyha mégis arra tévedne egy hajó, mit csinálnának, hogyan jeleznének neki? Melanieval átgondolták a lehetőségeket, és a jelzőtűz mellett döntöttek. Mondjuk korábban is eszükbe juthatott volna. Több napba telt, mire annyi ágat gyűjtöttek és fát vágtak, hogy az elegendő legyen, s megfeleljen a feladatra. Harry két fatörzset keresztbe állított, az volt a tartópillér, aztán jöhettek a vékonyabb ágak, alját körberakták száraz, könnyen gyújtható bozótokkal. Egyébként is a szigeten minden száraz és gyúlékony volt a nagy hőségben. Egész nap rettentően tűztek odafentről a sugarak.

Melanie az idő múlásával terebélyesedett. Egyre nagyobbra nőtt a hasa és „élvezte" az anyaságot. Fáradékony volt, de már nem gyötörték a hányingerek, jól viselte a terhességet. Néha fájt a dereka ugyan, de azt – amint mondta – könnyedén ki lehet bírni. Esténként, mielőtt elaludtak volna, Harry mindig a lány hasára hajtotta a fejét és hallgatózott. Jó volt érezni és hallani, hogy egy élet van odabent, egy kis csöppség, szerelmük gyümölcse.

Harry egyik éjjel nehezen aludt el, Mellie nyugtalanul forgolódott mellette, s a fiú aggódott érte. Nem jött álom a szemére, és amikor végre nagy nehezen elaludt volna, a lány felnyögött, melyre Harry ijedten ült fel.

– Uramisten! – sikoltott Melanie.

– Mi az, mi történt? – Harry elképzelni sem tudta mi ütött a lányba az éjszaka közepén. Azt hitte, valami bejött a kunyhóba, vagy vihar tombol odakint, de semmi különöset nem tapasztalt Mellie kiáltásán kívül.

– Nem érzed?

– Micsodát? – Harry tapogatózni kezdett maga körül a sötétben. Valami mászik körülöttük? Bogár, pók, kígyó? Vagy mi az ördög? Melanie felé tévedt a keze, ujjain érezte a nedvességet, egy kisebb tócsa volt ott.

– Bepisiltem – szipogta a lány. – Borzasztóan szégyellem

magam, sosem fordult elő velem ilyen…

– Te megőrültél! – Harry a fejéhez kapott és visszadőlt a homokba. – Ezért ébresztettél fel?

Azonban Melanie-nak nem maradt ideje a válaszra, jött egy görcs, mely nagy fájdalmat okozott a hasában, és sikoltásra kényszerítette.

– Nem hagynád abba? – Azt hitte, kedvese szórakozik vele.

– Harry… – Mellie azonban csak ennyit tudott kinyögni, aztán jött a következő görcs, aztán mindössze egy levegővételnyi ideje maradt, majd jött egy újabb…

– Mi a baj? Rosszul vagy? – Most már Harry is ráeszmélt, hogy ez nem tréfa. Megfogta a lány karját, mely remegett, mint a fán a levél, ha megfújja a szél.

– Jönnek a görcsök… egymás után… – Mellie alig tudta kinyögni a mondatot, hogy fel ne szisszenjen. A fájdalom kímélet nélkül hatolt belé a semmiből és kínozta, majd alábbhagyott, de a következő pillanatban újra meg újra felerősödött. Mellie arca eltorzult, legszívesebben elsírta volna magát, de ereje sem maradt hozzá. Minden energiáját a fájdalmak elviselésére fordította. Így is alig bírta…

Harry megrettent, mikor tudatosodott benne a gondolat, Melanie vajúdik. Először elhitte, hogy a lány bepisilt, de mostanra már tisztázódott benne: elfolyt a magzatvize.

– Ma éjjel megszületik a gyerekünk – félt és örült is egyszerre; már nem sok idő választja el az apaságtól. Talán egy óra, gondolta. Még nem látott szülést, de a filmekben sem szokott sokáig tartani, mindig olyan hamar kibújik a gyerek feje.

– Az nem lehet, még nem telt el kilenc hónap – hitetlenkedett Melanie. Gyorsan utánaszámolt, igen, a nyolcadik hónapban van. A fájdalmak elrettentették, nem akarta a görcsöket, és különben sem akart most szülni, még nem készült fel rá.

– Pedig ahogy elnézlek, úgy fest a dolog. Elfolyt a magzatvized… – Harry nem is sejtette, hogy ezzel mennyire megijeszti a lányt.

– Jó, de arról nem szólt senki, hogy ennyire fog fájni – vádolta Harryt, mintha neki tudnia kellett volna. – Fogalmam sincs meddig bírom elviselni, de ez szörnyű… Kibírhatatlan! – kiáltotta a következő görcsnél. Álmában sem gondolta volna, hogy ilyen nehéz lesz. Amennyire vissza tudott emlékezni, egyszer a dadus mesélt neki erről és azt mondta, egy nőnek a gyermeke világra jövetele a legszebb pillanat az életben. Hogyan lehet élvezni ezt, mikor majd belehal az ember, annyira fáj?

– Nyugi, nem lesz semmi baj – biztatta Harry. Kedvese fölé hajolt, a homlokát, az arcát törölgette, mely izzadt volt és sápadt. – Bírd ki, biztosan nem fog sokáig tartani. Itt a kezem, szorítsd meg, ha úgy könnyebben viseled.

Melanie belekapaszkodott a fiú karjába, aztán inkább elengedte. Nem volt tőle se jobb, se rosszabb.

– Könnyű neked, nem érzel semmit. – Mellie alig kapott levegőt. – Mozdulni sem bírok… nagyon fáj…

– Akkor hogy segítsek?

– Nem tudom, de csinálj valamit!… Harry!…

Harry kétségbeesett. Nem tudta mitévő legyen és ismét átkozta magában a szigetet, amiért el van zárva a külvilágtól. Olyan jól jönne most egy orvos! Borzalmas volt hallgatni Melanie nyögéseit, látni a szenvedését. A tehetetlenség majd megőrjítette Harryt. Nem bírta tovább, felállt és idegesen járkálni kezdett a kunyhóban. Mellie szüntelenül jajgatott, s mikor kilépett a fiú a szabadba, rátört a zokogás.

– Ne menj el, Harry! – könyörgött a fájások közepette. Hatalmas könnycseppek buggyantak ki a szeméből, homályosan látott tőlük.

Harry megijedt szerelme éles hangjától, azonnal visszaugrott a kunyhóba és lekuporodott mellé.

– Ne haragudj, drágám! – megfogta a kezét és megcsókolta. – Ne haragudj, de muszáj volt kimennem egy pillanatra. Nem bírom nézni, hogy szenvedsz. – Ismét magát okolta mindenért, de nem merte kimondani. Ha előre tudta volna, hogy a szülés nem egyszerű dolog, sosem fekszik le Melanie-val és nem ejti teherbe. Mi tett szegénnyel? Mi lesz most vele? Ha a fájások tovább fokozódnak, eredmény meg semmi, akkor nagy gondban lesznek.

– Nem tehetek róla – nyögte a lány. – Nem tudom megszülni…

– Dehogynem! – biztatta a fiú. Tudta, az egyetlen esélyük, ha Melanie nem adja fel. Minden a lányon múlik, és neki tartania kell benne a lelket. – Szerintem senkinek sem jön ki magától. Próbálj meg nyomni!

– Ilyen fájások mellett? – háborodott fel a lány.

– Muszáj, Melanie! Ha összeszeded az erődet és azt csinálod, amit mondok, hamarabb túl leszünk rajta. – Harrynek eszébe jutott, mit látott az egyik filmben. Szétnyitotta Melanie combját, felnézett a lányra, s mikor találkozott a tekintetük, határozottan utasította. – Nos, akkor háromig számolok és nyomsz, ahogy bírsz. Rendben?

Melanie bólintott. Összeszorította a fogát, Harry számolt és ő nyomott.

– Jó, ügyesen csinálod. Na még egyszer! – Harry teljes izgalomban volt. Azt hitte pillanatokon belül megszületik a gyerek, azonban az esemény még váratott magára. Újra számolt, Melanie erőlködött.

– Nem megy… nem tudom… – sóhajtotta. Úgy érezte, csak kínlódik, kínlódik, és a baba nem fog megszületni. – Nem jön ki, Harry!

– Előbb-utóbb ki kell jönnie, nem maradhat bent. Fog ez menni, hidd el. Csak bírd ki!

Sok számolás következett, sok nyomás, erőfeszítés, görcsök. Eltelt már néhány óra az első fájás óta. Mindketten a

szülésre összpontosítottak, nem érzékelték az idő múlását, mindössze azt vették észre, hogy világos van. Átszenvedték az éjjelt, Melanie már sikoltani sem tudott a könyörtelen fájdalomhullámoktól. Érezte, egyre jobban elhagyja az ereje. Azt kívánta, bárcsak itt lenne az anyja vagy a dadus, biztosan tudnának segíteni rajta!

– Látsz valamit? – kérdezte reményvesztett hangon. Miért tart ilyen sokáig? Harry arcát figyelte, aki elfehéredett, szemei kikerekedek, szája tátva maradt a csodálkozástól.

– Látom, Melanie! Látom a gyerekünket! – kiáltotta Harry.

Mellie elmosolyodott. Akkor valószínűleg nem tart sokáig, mindjárt megszületik. Valamelyest erőt adott neki, újra nyomott, hátha… Harry döbbenten figyelte, mi történik. Úgy vette észre, mintha a csecsemő közelebb kerülne a külvilághoz, és akkor a fiú arca elszomorodott.

– Mi az? Valami baj van? – Melanie abban a pillanatban rettentően irigyelte szerelmét. Nem elég, hogy nem érez semmit az egészből, de „első sorból" végignézheti a folyamatot.

– Nem a feje van elöl. Fordítva van benned, szerelmem.

– Nem, az nem lehet! – Melanie nem hitt a fülének. Mit követhetett el, hogy a kicsi fordítva van a hasában és nem úgy, ahogy kellene? Ostobaság!

– Sajnos igen. Ezért nem tud kijönni.

Melanie-t elkapta a sírógörcs.

– Akkor most mi lesz? Meg fogok halni?

– Nem, dehogy! – Harry a fejét vakargatta. Császármetszést kellene végezni, de ez a szigeten lehetetlen.

– De igen… – zokogta a lány. – Nem bírom már sokáig és a babát nem tudom így megszülni.

– Próbáld meg, kérlek! – könyörgött Harry, az ő szeméből is folytak a könnyek. Nem veszítheti el Melanie-t. – Menni fog… nyomj, Melanie… kérlek…

Melanie nyomott, alig bírta. Megviselte a vajúdás. A

görcsök körülbelül tíz órája kínozták. Harry tudta, mindenképpen ki kell préselniük azt a gyereket onnan, különben Mellie belehal. Ha fordítva van, akkor megszületik úgy, de meg kell születnie, különben az anya is és a gyerek is az életét veszti. Megpróbált segíteni neki, a könyökét belenyomta a lány hasába. Melanie ordított a fájdalomtól és könyörgött, hogy hagyja abba.

– Muszáj, szerelmem… ne haragudj! Azért csinálom, hogy életben maradj.

– Nem megy, Harry. Szétszakadok! – Melanie teste hullámzott a fájdalomtól. Sok vért vesztett, s vészesen sápadt volt.

– Nem maradhat bent a kicsi. Bírd ki, kérlek!

– Inkább hagyj meghalni…

Melanie elengedte magát, már nem nyomott. Értelmetlennek tartotta az erőlködést.

– Nem, nem hagyom! – kiabált vele Harry. – Nem adhatod fel!

A lány azonban csak feküdt a fiú karjaiban, nagy szemeit kedvesére meresztette. Harry látta rajta, hogy szeretne mondani neki valamit, de szólni sem bírt. Mondjuk a tekintete mindent elárult, s a fiúban meghűlt a vér, mert azt olvasta ki belőle, hogy a lány el akar búcsúzni tőle.

– Szeretlek, Melanie. – A lányra borult, úgy zokogott. – Ne hagyj itt… ne halj meg, kérlek… szeretlek!

Csókolgatni kezdte a szenvedéstől eltorzult, izzadt arcot. Megpróbálta életben tartani szerelme erejével, hátha segíthet rajta. A lány nem mozdult és Harry elhitte, eljött a vég.

Hirtelen különös zaj ütötte meg a fülét. Először nem is figyelt fel rá, aztán egyre erőteljesebben hallotta a géphangot. Egy repülő! – nyilallt a fejébe a felismerés tudata.

– Melanie, hallod? Itt a segítség! – ujjongott örömében. Felugrott a lány mellől és kiszaladt a kunyhóból.

Odakint megállt, felnézett az égre és döbbenten nézte a

csodát, melyre oly régóta vártak már. Valóban, egy repülő volt az, és Harry felé tartott.

– Hé! – Integetett az ég felé, azonban a gép amilyen gyorsan jött, olyan gyorsan el is repült felette.

Harry tudta, nem tétlenkedhet. Azonnal a „faépítményhez" szaladt és meggyújtotta a jelzőtüzet. Örökkévalóságnak tűnt, mire a száraz ágak meggyulladtak, s egyre magasabbra kaptak a lángok. Harry összekulcsolta a kezét és imádkozott, vegyék észre őket!

A gép irányt változtatott. Harry látta, hogy távolodik a szigettől. A fiú elkeseredésében térdre rogyott, egy világ dőlt össze benne. Aztán a gép egyszer csak megfordult és köröket írt le a levegőben, leszállóhelyet keresve magának. A pilóta a partszakaszon kockáztatta meg a landolást, s a propeller még forgatta a levegőt a gépezet körül, amikor Harry a remény és megmenekülés érzésétől felbuzdulva eszeveszettül rohant feléjük. Amikor odaért, akkor vette észre, hogy ez valójában egy mentőhelikopter.

– Hahó! Itt vagyok! – kiáltotta és amint kiszállt belőle egy magas, jóvágású, ereje teljében levő férfi, odaszaladt hozzá és belekapaszkodott a karjába. – Kérem, segítsen! A barátnőm ott haldoklik, abban a kunyhóban…

Még két, az elsőhöz hasonló markáns mentős ugrott ki a helikopterből. Harry a saját maga által épített otthonukra mutatott. A kunyhó jól látszott a partról, a mentősök elindultak a mutatott útvonalon. Harry a félelemtől és az izgalomtól nem bírt magával. Túl sok volt neki aznapra a megpróbáltatásokból. Elájult, belezuhant egy másik, nyugodt világba, és nem tudta, mi történik körülötte.

14.

Amikor Melanie Brams magához tért és kinyitotta a szemét, nem tudta hol van. A feje kóválygott az altatóktól és a fájdalomcsillapítóktól, de megpróbált visszaemlékezni mi történt vele. Minden olyan zavaros volt, Harry hangját hallotta, amint könyörög neki, hogy ne haljon meg… aztán a mentősökét… a szirénáét… Igen, lassacskán tisztult a kép. Emlékezett, hogy fehér köpenyesek ugráltak körülötte, miközben nagy sebességgel egy markáns szállítófiú végigtolta a folyosón egyenesen a műtőbe, mialatt a hordágy kerekei csikorogtak és „siessünk nincs sok időnk" kiáltások hallatszottak, mígnem áttolták a csapóajtón… felhelyezték a műtőasztalra, az altatóorvos fölé állt és Melanie reszketett a fájdalomtól meg a félelemtől, míg el nem altatták… Onnantól kezdve elsötétült előtte minden, megszűnt a világ, mint mikor a gyártásvezető elvágja a filmszalagot…

Most fehér mennyezetet látott, fehér falakat és érezte, hogy valami puha van a feje alatt, puhán fekszik. Hosszú, vékony, hófehér, fertőtlenítő szagú takaró alatt pihent törékeny teste, bal kezébe infúzió folyt. Kórházban van? Megmenekült? Túlélte? Óvatosan megemelte a másik kezét és a hasára tette, mely lapos volt. Mégis sikerült megszülnie? A fájdalom még most is kínozta, de ez már szinte felüdülés volt ahhoz képest, melyet a szigeten kellett elviselnie. Vajon hogy került ide?

Érezte, nincs egyedül a szobában. Felemelte a tekintetét és megpillantotta Gilliant, amint ott ült mellette az ágy szélén. Tudta, mit fog most kapni tőle, amiért elszökött a Hadson fiúval és felforgatta mindnyájuk életét. Azonban kellemes meglepetés érte, amikor anyja fejmosás helyett szelíden rámosolygott.

– Szervusz, Mellie drágám… – Gillian megsimogatta lánya

arcát szerető, anyai gondoskodással. Könnyek gyűltek az asszony szemében, mennyit imádkozott érte, hogy újra láthassa egyetlen gyermekét! – Nem is tudod mekkora öröm ez nekünk, hogy előkerültél… úgy hiányoztál… szeretlek, kicsikém…

Gillian szeméből útnak indultak a könnyek. Magához ölelte a lányát és megcsókolta.

– Én is szeretlek, anya… – Mennyire hiányzott neki ez az ölelés, simogató, puha kéz, gondoskodás, néhány jó anyai szó. Melanie meghatódott, nem gondolta volna, hogy anyja így fogadja majd. – Haragszol rám?

– Nem, szívem. – Gillian a fejét rázta. Inkább magára haragudott. Többet kellett volna foglalkoznia a lányával, törődni vele, többször leülni beszélgetni és figyelembe venni az érzéseit. Akkor nem történt volna meg.

– De hát találkoztam Harryvel, holott te megtiltottad és… – magyarázkodott a lány, azonban édesanyja félbeszakította.

– Igen, tudom. Mindent tudok, Melanie.

Mellie ijedt tekintettel meredt az anyjára. A döbbenettől egy pillanatra tátva maradt a szája.

– Azt is, hogy a szigeten…?

Gillian bólintott. Újra megcsókolta lánya homlokát. Látta, zavarban van, mondjuk ez érthető volt.

– Hol van a kisbabám? Láthatnám? – Izgatott lett, ha arra gondolt, hogy már ő is anya. Annyit szenvedett érte és majd meghalt a kíváncsiságtól, szerette volna minél előbb a karjaiban tartani a picit.

– Légy erős, kérlek! – Gill megfogta gyenge kezét. Úgy látszik, a sors neki osztotta ki a hálátlan szerepet, neki kell közölnie. Szegényke, annyi mindenen ment keresztül a szigeten és most ez is… Tudta, nagy fájdalmat fog okozni ezzel a lányának, majd megszakadt a szíve érte, de meg kell mondania neki. – Meghalt, Mellie… Az orvosok azt mondták, örülhetünk, hogy téged meg tudtak menteni.

A lányt villámcsapásként érte a hír. Meghalt? Kihordta majdnem kilenc hónapig, benne élt, átvészelte vele együtt a rettegést, melyben Charlie tartotta mindannyiukat. Vele volt a boldogságban, érezte, ahogy mozog, rugdos a hasában még az utolsó napon is. És mégis meghalt, mielőtt világra jött volna? De miért az utolsó pillanatban? Miért nem láthatta, ölelhette magához, hallhatta felsírni? Miért?

– Nem, az nem lehet! Nem igaz! Mond, hogy nem igaz! Egyszerűen… nem lehet igaz! – zokogott. Az anyja karját rázta, próbált küzdeni a sors akarata ellen, szembeszállni a valóság igazságtalanságával, de hiába.

– Kicsikém… nyugodj meg, kérlek… – Gill próbálta megnyugtatni, azonban a lány csak rángatózott az ágyon, és elkeseredésében dobálta magát. Gillian elkapta a karját és lefogta. – Figyelj rám! Sajnos el kell fogadnod az igazságot, bármennyire fáj is. Itt vagyunk apáddal és segítünk neked, de ez csak akkor lehetséges, ha te is akarod. Tudom mit érezhetsz most…

– Honnan tudhatnád? – háborodott fel Melanie. – Mindent megkaptál az élettől, amire vágytál!

– Onnan, hogy én is átéltem ugyanezt, mikor eltűntél. Hónapokon keresztül kerestünk, minden követ megmozgattam érted, eredmény nélkül. Lemondtam a reményről, hogy viszontláthatlak még az életben.

Gillian sírt, a festék szétkenődött az arcán, de nem érdekelte. A szívébe belehatolt a fájdalom. Még a tulajdon lánya sem ismeri őt eléggé, éppúgy, mint a többiek. Az emberek irigyelték, mert azt hitték, mindent megkapott az élettől, amire vágyott. Boldog házasságot, családot, mesés karriert, hírnevet, vagyont, hatalmat. Azonban csak kevesen tudták, hogy Gill valójában boldogtalan volt. Az életét a karriernek szentelte, és az őrült munkatempó megfosztotta még az egyszerű örömöktől is. Nem mehetett férjhez ahhoz, akihez a legjobban szeretett volna, és nem lehetett „igazi”

anyja a gyermekének sem, s ez alapjába véve megpecsételte a sorsát. Sosem beszélt az érzelmeiről, mindössze néhány kiváltságosnak öntötte ki a szívét, mint Brandon Scottnak, aki a mai napig közel állt hozzá. A lányával oly keveset foglalkozott, nem ült le megbeszélni vele az élet nagy kérdéseit, pedig elmesélhette volna John Hadson iránt érzett, mindent elsöprő szerelmét… Bánta már, hogy nem tette meg, és a lányának olyan véleménye alakult ki róla, amilyen. Saját magát hibáztathatja érte.

– És Harry? Tud róla? – kérdezte a lány, holott ostoba kérdés volt. Persze, hogy tudja. Itt mindenki tud mindenről, csak ő értesül róla utoljára. Rettentően dühös volt, miért ilyen igazságtalan a sors?

– Igen.

– Te mondtad el neki? – kérdezte fennhangon, vádolva ezzel az anyját. Elképzelte, ahogy Gillian a maga modorával és gyűlöletével közli a hírt a fiúval. Biztosan elijesztette Harryt, és megfenyegette a háta mögött, hogy ne merjen többet a közelébe jönni. Melanie ismét érezte az ellentétet, a gyűlöletet, a viszály nyomasztó súlyát a két család között. Már is visszakívánkozott a szigetre.

– A szülei mondták meg…

– És? Bántották a történtek miatt?

– Nem tudom, nem hiszem. Mindannyian örültünk, hogy épségben megkerültetek.

Melanie nem tudta, elhiggye-e. A baleset előtt tűzzel-vassal ellenük volt mindkét család. Mellie fejében kavarogtak a gondolatok, az elmúlt nap eseménye túl sok volt szegénynek, alaposan megviselték a történtek. Egyelőre az intenzív osztályon feküdt, de az orvosok azzal biztatták őket, hamarosan átkerülhet egy másik osztályra, a nem „súlyos" állapotban lévő betegek közé.

– Szeretlek, Melanie… – szólalt meg Gillian. Melanie-nak mindig a legjobbat akarta és fájt a szíve, amiért szenvedni

kellett látnia gyermekét. És az is fájdalmat okozott, hogy Melanie távolságtartó volt, s az anyját vádolta, Gillt bántotta a viselkedése. – Tudom, hogy kevésszer éreztettem ezt veled, és ritkán mutattam ki az érzéseimet, de ez nem jelenti azt, hogy nem szeretlek. Sőt, jobban szeretlek, mint bárki más. Amikor eltűntél, majd belehaltam… Nekem te vagy az életem, a szemem fénye, érted hajtottam és csináltam karriert, hogyha felnősz ne legyen gondod semmire. Nekem te jelentesz a legtöbbet, számomra te vagy a legnagyobb kincs a világon, Mellie drágám… kicsikém… – Gillian ölelgette, csókolgatta gyermekét. Hálát adott az égnek, hogy visszakapta.

– Tényleg nem haragszol rám? – Mellie még sosem érezte magát ilyen közel az anyjához. Áradt belőle a szeretet, anyai csókja megnyugtatta, ölelése megbékítette. – Azt hittem gyűlölni fogsz és megvetsz érte, amiért Harryvel…

– Nem vagyok szívtelen, véres kezű házisárkány. – Sokan félreismerték, holott Gillian teljesen más egyéniség volt, mint amit a tárgyalásokon mutatott. Ki gondolta volna róla? – Bevallom, nem volt ínyemre a dolog, amikor meghallottam, de nem számít már. Életben vagy itt, velem és ez a fontos. Fel fogsz épülni, s rendbe jönnek majd a dolgok, hidd el. Legalábbis én minden erőmmel azon leszek, hogy rendbe hozzuk őket.

Melanie nagyon kimerült volt, Gillian betakarta, és azt tartotta a legjobbnak, ha most magára hagyja a lányt. Elvégre pihennie kell, átgondolni a történteket, tisztázni magában egyet, s mást. Mielőtt kiment volna a szobából, búcsúzóul megpuszilta a homlokát és mosolygott, mikor kilépett az ajtón.

Másnap Victorral együtt mentek be a kórházba, s a dadust is magukkal vitték. Melanie arcán hihetetlen nagy volt az öröm, amikor megpillantotta őket, különösen akkor, mikor a dadus is magához ölelte. Mennyire hiányzott neki az idős asszony és mennyire hiányoztak a szülei!

Végre visszatért a civilizációba, ahol gondoskodnak róla,

és nem kell puszta kézzel előteremtenie a napi betevőt. Azonban sok minden hiányzott a szigetről: a szabadság, a kötetlenség, a boldogságban eltöltött napok, az átszeretkezett éjszakák a kunyhóban és az anyaság érzése, mely felülmúlhatatlan volt, ahogy egyre nagyobbra kerekedett a pocakja, s a pici mozgott, rugdosott benne. És aki a legjobban hiányzott neki, az Harry volt.

Nagyon örült a szülei jelenlétének, azonban az öröm csak múló pillanatig tartott, a szomorúság visszaköltözött a szívébe-lelkébe, ott lappangott a tekintetében. Mindannyian tudták, nem lesz könnyű átvészelnie ezt az időszakot, hiszen nagy tragédia érte. Melanie túl fiatal volt még, a szigeten többször közel került a halálhoz, tizenöt évesen szült rettentő kínok között, s a gyermeke halva jött a világra… Kész csoda, hogy ő túlélte. Valószínűleg pszichiáterre lesz szüksége, hogy feldolgozza ezt a traumát, és visszailleszkedjen az itteni életbe az emberek, barátok, ismerősök közé. Iskolába kell járnia, halasztani fog egy évet, de mindenekelőtt fel kell épülnie, visszanyernie az egészségét és önmagát. Gillian elhatározta, hogy minden percben mellette lesz, hogy Mellie minél előbb talpra álljon, s többé nem érdeklik a tárgyalások, az ügyfelei és az sem, ha bezárhatja a Brams Ügyvédirodát. Az utóbbi hónapokban többször átértékelte az életét és rájött, hogy a lánya nélkül mit sem ér az egész.

Amikor leszállt az éj, Melanie egyedül volt a szobában – a szülei már rég elmentek –, s a kórházi ágyból lehangoltan nézett az ablakra. Innen is kiválóan látta, nem kellett közel mennie ahhoz, hogy érezze a bezártságot. Betonrengeteg vette körül, a természet mintha megszűnt volna létezni ebben az emberek által felépített és tökéletesített világban. Hol vannak a pálmafák, a tenger, a talpát perzselő homok, a friss szellő, mely mindig felborzolta szőke tincseit? Hiányoztak a növények, s mivel az intenzíven feküdt, egy szál virágot sem hozhattak be neki. Mélységesen le volt törve, de mégsem az

„új világ” miatt, hanem mert kilenc hónap után először megérintette a magány szele. Úgy szeretett volna találkozni Harryvel, minden percben várta, hogy mikor megy be hozzá, minden ajtónyíláskor dobbant egyet a szíve, de hiába. A fiú nem jött. Bízott benne, hogy ma délután meglátogatja, azonban mikor odakint besötétedett és kigyúltak a fények, Mellie a párnájára dőlt és zokogott. Nem értette, szerelme miért nem jön el hozzá. Nem akarja látni a történtek után? Haragszik rá, amiért nem tudta élve világra hozni a gyermeküket? Vagy már nem is szereti? Annyi megpróbáltatás érte már őket a kapcsolatuk alatt, és mégis mindig kitartottak az érzelmeik mellett. Harry belefáradt volna az állandó küzdelembe? Sosem hagyták, hogy egymáséi legyenek, csak a sorsnak köszönhetik azt a kilenc hónapot, ami számukra már olyan volt, mint a házasélet. Talán Harrynek elege lett a megpróbáltatásokból és a szülés, hogy Mellie kis híján belehalt, megijesztette a fiút? Nem lett volna szabad végignéznie a vajúdást, de mit tehettek volna? Mondjuk ha védekeznek… Azonban ki gondolt rá, mikor először megpillantották egymást meztelenül és mindkettőjüket egyformán elragadta a vágy, nem hallgattak az eszükre, csak a szívükre. Pedig ha a fejüket egy kicsit is használták volna! Kár volt, megszenvedtek érte…

Harry a következő nap sem ment be a kórházba és Melanie nem tudta, mit gondoljon. Azzal biztatta magát, biztosan azért nem jön, mert a szülei nem engedik. Végigfutott a hideg a hátán, ha eszébe jutott a két család ellenségeskedése. Úgy látszik, sosem szabadulnak meg a gyűlölködéstől, ami mindig beárnyékolja a szerelmüket. Aztán az is megfordult a fejében, Harry csak arra vár, minél előbb kikerüljön a kórházból és találkozhasson vele. Nem szabad feladnia a reményt, Harry mindig kieszelt valamit, megtalálta azt a kis kaput, hogy elérje a célját, és hiába tiltották őket egymástól, titokban mégis össze tudtak hozni egy-egy randevút. Sosem engedték, hogy kialudjon bennük a tűz, inkább egyre jobban

fellobbant és a magasba kapott. Éppen ezért Melanie minden erejével azon volt, hogy meggyógyuljon, s a kórházban nem telt el úgy egy perc vagy óra, hogy ne gondolt volna a fiúra. Amint azt az orvosok megjósolták, Melanie állapota fokozatosan javult, s átkerült egy másik osztályra, ott sem kellett sokáig feküdnie, mikor a szüleivel közölték, hogy hazavihetik.

Különös érzés volt a lánynak újra átlépni a ház küszöbét, belépni a ragyogó otthonba és felmenni a szobájába. A helyiség mit sem változott azóta, minden ugyanúgy volt, mint azelőtt, ahogy Melanie hagyta. Az első közös vacsora csodálatosra sikeredett, Mellie-nek furcsának tűnt, hogy megterített asztal várja és kiszolgálják. Anyja ezúttal kitett magáért, Melanie fenséges csokoládétortát kapott hazatérése örömére. Mellie meghatódott, köszönetet mondott a szüleinek az asztalnál. A szigeten töltött hónapok után már rég lemondott ezekről az ételekről, és álmában sem gondolta volna, hogy még egyszer beleharaphat egy csokoládétorta szeletbe. A meglepetés nagyszerűen sikerült, s Mellie végre mosolyogva hajthatta álomra a fejét a saját ágyában.

Másnap izgatott volt, várta, mikor jelentkezik Harry. A nap nagy részét a szobájában töltötte, akkor is javarészt az ablaknál állt és leste a fiút. Amikor hallotta, hogy valaki jön fel a lépcsőn, gyorsan az ágyára vetette magát, elővett egy könyvet, mintha olvasna. Titokban azt remélte, a fiú ismét követ dob az ablakába, azonban semmi sem történt. Hiába, Harry nem hallatott magáról, meg sem próbált szerelme közelébe jutni. Mellie még három napig reménykedett, bízott benne, aztán mikor a harmadik nap sem hozott változást, kétségbeesett. A fejére húzta a párnáját, úgy engedte szabadon könnyeit. Nem sejtette, hogy keserves zokogása kihallatszott a szobából, és nem vette észre, amint Gillian halkan belépett az ajtón, csak mikor anyja leült mellé és megérintette a lányt.

– Anya? – Melanie ijedten kapta fel a fejét, azonban amint

megpillantotta az anyját, megnyugodott, már amennyire meg tudott. Azt hitte, idegen tartózkodik a szobájában.

– Mi a baj, kicsikém? – kérdezte Gillian, holott jól tudta a választ. A saját bőrén tapasztalta milyen az, ha egy Brams beleszeret egy Hadsonba.

– Harry… – szipogta. Nem gondolta volna, hogy egyszer ilyen közel kerül az anyjához, s kiöntheti neki a szívét. Eddig titkolta az érzéseit, de most megállíthatatlanul törtek elő belőle a szavak. – Amióta megmenekültünk, nem láttam. Nem jelentkezik, nem jött be a kórházba sem, holott úgy vártam. Nem értem mi történt, hiszen eddig minden percért oda volt, amit velem tölthetett. Attól félek, már nem szeret… amiért… a gyerekünk… szóval biztos, hogy megharagudott rám…

Gillian magához ölelte a lányát, kezét végigsimította selymes haján.

– Ne hibáztasd magad a szülésért, inkább adj hálát az égnek, hogy a segítség éppen időben érkezett. Sokkal rosszabbul is végződhetett volna.

– De ő biztosan megharagudott rám, érzem. Annyira örült, hogy apa lesz, és úgy akartuk azt a gyereket. – Éppen ezért volt elkeserítő, nagyon meg kellett szenvednie érte, hiába. Akárhányszor eszébe jut az az éjszaka, összeszorul a szíve. Harry hányszor mondta neki a szüléskor, nyomjon, muszáj, nem maradhat bent a baba…

– Nem ismerem a Hadson fiút, és nem nagyon kedvelem az igaz, mégsem hiszem, hogy téged hibáztatna. Amikor a mentősök behoztak a kórházba, mindvégig azt kiabálta, mentsenek meg, Melanie. Nem a gyerek életéért aggódott, hanem érted.

– Tényleg? – A lány tágra nyílt szemekkel meredt az anyjára. – Akkor miért nem jön el hozzám? Nem szeret?

– Dehogynem szeret, te kis buta – mosolygott Gill. – Hát nem tett meg mindent érted?

Melanie bólintott, anyjának igaza volt.

– Akkor miért nem akar velem találkozni?

– Mert Harry olyan, mint az apja. Nagy sérelem érte őt is ezzel a szigeti „kalanddal” éppúgy, mint téged. Szerintem megrémült és nem tudja, mit szeretne. Hidd el nekem, ha egyszer olyasmi történik egy Hadsonnal, ami mélyen érinti őket, akkor összezavarodnak, és hajlamosak elkövetni olyat, amit aztán bánhatnak egy életen át. – Gillian mint egy bölcs, úgy beszélt. Mindenesetre tapasztalata volt már ezen a téren, és jól ismerte ezt az érzést, hiszen ugyanezt élte át, mikor John Hadson nélküle ment el a bálba, és soha nem jött vissza hozzá bocsánatot kérni.

– Ezt te honnan tudod? – Melanie-nak a lélegzete is elakadt anyja szavain.

– Én is voltam fiatal és legalább annyira szerelmes John Hadsonba, mint te a fiába. – Oly régóta őrizte ezt a titkot, de most örült, hogy elmondhatta. Mindent elmesélt Melanie-nak, mi történt több mint húsz évvel ezelőtt, és hogy John eljött hozzá, majd Gillian beadta a derekát, segített neki a mentőalakulat megszerzésében, rákölött félretett pénzüket, mellyel veszélybe sodorta az ügyvédi irodát – a sorra elvesztett perekről nem is beszélve –, de nem számított, mert John Hadsonnak igaza lett. Megtalálták elveszett gyermekeiket. – Ne haragudj, amiért eltiltottalak a Hadson fiútól. Nem kellett volna beleszólnom, most már tudom. Azt hittem, ez nálad csak egy múló szeszély, és nem akartam, hogy ugyanabba a csapdába essél, mint én. Nem gondoltam volna, hogy ennyire beleszeretsz abba a fiúba. Nagy hibát követtem el és úgy látszik, John is ugyanezt tette… Olyan dologba avatkoztunk bele, melyről azt hittük, ha nekünk nem sikerült, akkor nektek sem sikerülhet.

Gillian a lánya tekintetében kutatott és várta a reagálást. Reménykedett benne, hogy Melanie megbocsát neki. A lány egy szót sem szólt, inkább odabújt az anyjához, erősen megszorította, s magába szippantotta az illatát.

– Úgy látszik, mégis bekövetkezett az, amitől féltettél. Harry nem fog visszajönni hozzám, hiába várom.
– Mi lenne, ha ezúttal te keresnéd meg őt? – Melanie nem hitt a fülének. Anyja tovább folytatta: – Ne kövesd el ugyanazt a hibát, mint én. Bárcsak akkor John Hadson után mentem volna, amikor lehetett, de túl büszke voltam és makacs ahhoz, hogy megtegyem. Véleményem szerint Harry nem biztos az érzelmeidben a tragédia végett, és nem tudja, mit akarsz. Menj el, s mond meg neki, hogy te a történtek után is szereted.

15.

A nap kellemesen sütött, mikor Harry fent ült a dombon szomorú, lehajtott fejjel. Az ég tiszta volt, csak egy-két ártatlan, apró felhő mert arra merészkedni és fehérségükkel néhol megszakítani az égbolt kékjét, mely lepelként takarta be a látóhatárig húzódó, hullámos, zöld szőnyeget. A dombok egymás mögött sorakoztak és messziről kitűnt a völgy a szépségével, mert egy tó rejlett benne. A nap sugarai valahogy mindig úgy estek a földre, hogy megcsillogtatták a tó felszínét. Harry figyelemmel kísérhette a természet játékát arról a dombról, ahol ült, de nem élvezte.

Azelőtt mindig szeretett kijárni ide. A Hadson-farm volt az egyik legszebb farm a környéken, azonban Harryt ez különösebben nem fogta meg. A zöld szőnyeget unalmasnak és lehangolónak találta, a tó szép volt ugyan, de túl kicsi. Nem ehhez a látványhoz szokott, s nem ehhez a környezethez. Szeretett volna akkora víztömeget látni maga előtt, ami beterít mindent, nem tudni meddig tart, hol ér véget a folyékony takaró, melyen még a nap is megpihenhet, mielőtt lebukik… Mellette apró virágok nyíltak, de hol voltak azok az egzotikus pálmafákhoz képest? Az olykor felerősödő, friss szellő az orrához csapta a virágfejekből áradó finom illatot, azonban Harryt ez sem vidította fel. Nem hiába, a sziget hiányzott neki, visszakívánkozott oda. Nagyot sóhajtott és letépett egy piros fejűt a virágszálak közül, az ujjai körül pörgette, játszott vele. Hamar megunta ezt is, kiesett a kezéből, és amint utána kapott a fűbe, hirtelen mozdulatlanná dermedt. Akkor vette észre, hogy áll ott valaki, egy szőke hajú lány, alig néhány lépésnyire tőle.

– Melanie! – A felismeréstől kiült a döbbenet az arcára.

– Szia, Harry – szólt halkan, alig hallhatóan. A lány

láthatóan örült, hogy viszontláthatja a fiút, mosoly jelent meg a szája szélén. Amióta magához tért a kórházban, erre a pillanatra várt.

– Hát te? Elszöktél otthonról?

Mellie ezúttal boldogan rázta meg a fejét.

– Elengedtek. Nem jöttél be hozzám a kórházba… – vetette kedvese szemére. Harry el is szégyellte magát, lesütötte a tekintetét.

– Azt hittem, nem akarsz látni azok után… hogy ezt tettem veled… – Harry magát okolta minden szenvedésért, amit Mellie-nek el kellett viselnie a szigeten. A legutóbbit, a legfájdalmasabbat az ellenségének sem kívánta volna, Melanie-val viszont „olyat" tett, hogy a lány kénytelen volt megbirkózni a fájdalmakkal, a vajúdás minden gyötrelmével. Azon az éjjelen már-már elhitte: szerelme nem éli túl.

– Hát… ha megígéred, hogy vigyázol rám akkor hajlandó leszek továbbra is találkozni veled – kuncogott Melanie.

Harry magához húzta szerelmét, ajkaik összeértek, egymáshoz tapadtak, úgy álltak egy pillanatig, míg lassan csókra nem nyíltak. Nem kellett többet mondaniuk, nem volt szükség a szavakra. Szerelmük erős volt, hihetetlen erős, mellyel sikerült kiharcolniuk maguknak a boldogságot.

Kiadó: Pallas Antikvárium Kft.
Felelős kiadó a Kft. vezetője
Felelős vezető: Pogány Zoltán igazgató
ISBN 963 9504 52 1